PREFACE

Because of the extremely urgent and dramatic importance of the topic (each day without peace means many deaths and misery) it seemed the right thing for a philosopher who should live fully in the real world and not in an ivory tower, to propose a philosophically deeply reflected peace plan, a peace convention not based on deals or mere compromises but on truth and justice. For the same reason, it seemed appropriate to publish this proposal in as many languages as possible in case a politician or wise men in these countries can contact the Russian and Ukrainian authorities and defend this peace plan based on truth and justice. I publish them in this multilingual book, which has been translated into 26 languages by the world's best AI-based translator, DeepL. (A Hebrew and one or two other translations will follow). [1] Since I found the translations of the original English text into the five languages in which I am fluent almost perfect and ready to print, requiring only insignificant revisions that did not touch their substance, I decided to publish all these translations before having each of them examined by a native speaker, which would have been a very slow process. A number of native speakers in the other languages have kindly agreed to revise 10 different translations, such that more than half of these texts have been revised by speakers fluent in the respective language. It seems more important now that some people act immediately on behalf of peace than it is to protect my academic satisfaction in having fulfilled all the requirements of a thorough linguistic analysis and revision of all these texts.

July 14, 2025

Bregenz, Austria

[1] Professor Josef Maria Seifert has called for peace in 26 languages. Due to space limitations, this journal can only publish 9 of them, and we kindly ask for forgiveness from the readers on behalf of the two editors.

INTRODUCTION:
PEACE, INTERNATIONAL JUSTICE, AND GLOBAL JUSTICE

Xunwu Chen *

This special volume of The Journal of East-West Thought, entitled *PEACE IN TRUTH AND JUSTICE BETWEEN UKRAINE AND RUSSIA* in nine languages by Josef Seifert, the most outstanding European phenomenologist philosopher today, is the shortened version of Seifert's original book of the same title in twenty-six languages, published by the International Academy of Philosophy. It is Seifert's philosophical treaty of war, peace, and justice in the Russia-Ukraine War, and his proposal for the establishment of permanent peace between these two nations, as well as within Ukraine itself, and among European countries, in terms of international justice and historical truth. As Seifert himself claims: "Because of the extremely urgent and dramatic importance of the topic (each day without peace means many deaths and misery) it seemed the right thing for a philosopher who should live fully in the real world and not in an ivory tower, to propose a philosophically deeply reflected peace plan, a peace convention not based on deals or mere compromises but on truth and justice." (Seifert, 2025, 1). In the treaty, Seifert insists on his friend Pope John Paul II's famous motto: There can be no peace without justice. This is also the motto that Socrates famously claimed in the Republic. Moreover, Seifert claims that a just peace between Ukraine and Russia is not only just for Ukraine and Russia, but also for the entire world. He echoes Martin Luther King's claim: injustice anywhere is a threat to justice everywhere.

Seifert's treaty should first remind readers of Immanuel Kant's (1972)"Perpetual Peace and Other Essays." Both Seifert's treaty and Kant's treaty search for a kind of legal framework for permanent peace, not a temporary truce, grounded in justice. Kant, permanent world peace grounded in global/cosmopolitan justice; Seifert, permanent Russia-Ukraine peace, as well as permanent European peace, grounded in international justice, and also in global justice. Both treaties ground permanent peace in justice, not in humanitarian morality. Both treaties want a framework of permanent peace under the rules of international and global laws, not a framework of peace under the rule of morality, and Seifert also insists on listening to the voice of truth and history. But as a philosophical treaty more than two hundred years after Kant's treaty, Seifert's philosophical treaty of peace, justice, and truth has touched on a wider range of parenthetical questions and subject matters including international justice, global justice, the relationship among peace, justice and truth, national sovereignty, national security, people's sovereignty, and just war theory. Kant's treaty advocates a cosmopolitan order on earth under the rule of a cosmopolitan constitution, evolving from international laws and consisting of basic global laws. Seifert's treaty proposes a cosmopolitan order between Russia and Ukraine and in Europe under the rules of international laws and treaties wherein there will be permanent peace within Ukraine, between Ukraine and Russia, and among European nations, and protection of national rights (national sovereignty), people's rights, and individual rights.
Justice, like air, is indispensable to human existence. As Seifert insists in his treaty, justice is the air and a necessary condition to resolve the Russia-Ukraine conflict and resolve the problems of security in Europe. Equally crucial, what must be established are two families

* Dr. Xunwu Chen is a professor of philosophy at The Department of Philosophy & Classics, The University of Texas at San Antonio. Email: xun.chen@utsa.edu

of public justice: international justice and global justice. International justice refers to justice in international relations or the relations between nation-states. International justice delineates a distinctive family of public duties, obligations, and norms of action that differ from and are also complementary to obligations and norms of action that universal justice and global justice delineate. Global justice refers to cosmopolitan justice that promotes world peace, protects basic human rights, and safeguards humanity's security. It delineates a distinctive family of public obligations and norms of action that differ from but also are complementary to obligations and norms of action that universal justice and international justice. Thus, to appreciate fully Seifert's treaty of peace—that is, permanent peace between Russia and Ukraine and in Europe—based on justice and truth, distinctions among international justice, universal justice, global justice, and international humanitarian morality are in order.

As one of three families of public justice, international justice differs from universal justice, that is moral, not juridical. International justice has a legally compulsory force and validity between nations. Universal justice is universally valid from the moral point of view but does not have lawfully compulsory force unless it is entrenched in public laws—global, international, and/or municipal. International justice defines what is particularly obligatory between nations. Universal justice defines what is universally obligatory and dutiful for all human beings. Further distinctions between international and universal justice are as follows.

First, the concept "international" is a spatial concept, while the concept "universal" is both spatial and temporal. The concept "international" connotes the space between nation-states, while the concept "universal" connotes both everywhere on the earth and at all times. International justice has the binding force only in a given space—that is, the space between nations. The qualifier "international" emphasizes the contractual nature of a claim and the spatial limit of the application, validity, and authority of international justice governing actions within a designated space. In comparison, universal justice has binding force in all spaces and all times. Its binding force is not limited to and confined in space, at least a given space.

Second, the relationship between international justice and universal justice is one between the particular and the universal, wherein universal justice lives in international justice and international justice embodies universal justice. The qualifier "international" emphasizes that international justice is a particular family of justice that has its particular nature, content, objects of concern, and scope of application and designates international justice as a particular family of public. The particular and the universal are not separable. There is no particular that does not embody the universal. There is no universal that is not embodied in particulars, and that exists independently in itself as a Platonic form. Thus, neo-Confucian philosophers, including Zhu Xi, insisted that the principle is One, and its embodiments are multiple. In Parmenides, facing Parmenides's challenge and criticism, Socrates could not defend his claim that the form as the universal exists in its own, independent of those particulars that embody it.

Third, the objects of concern of international justice are also necessarily objects of concern of universal justice. But the objects of concern of universal justice are not necessarily objects of concern of international justice. For example, sovereignty which Seifert examines in his treaty is an object of concern of both international justice and universal justice. In comparison, individual murder or rape is an object of concern of universal justice, but not an object of concern of international justice. Racial conflict in a given society is not an object of concern for international justice, but rather an object of concern for universal justice. In content and focus, international justice is centered on

international relations, the rights of nation-states, and national sovereignty. Universal justice is focused on the general fairness of distributions of resources, opportunities, freedom, duty, rights, obligations, benefits, and fairness in the correction of the wrong, reward, and punishment. Correspondingly, global justice focuses on defining the sovereignty, rights, and obligations of nations within an international community. Universal justice focuses on defining moral righteousness and acceptability in individual, institutional, and social conduct. It focuses on regulating human beings' relations to one another.

Fourth, international justice is public or civil justice, while universal justice is moral justice. International justice, global justice, and municipal justice constitute three families of public justice. Universal justice and particular justice constitute two families of moral justice. International justice is juridical, positive, and contractual. In comparison, universal is moral. International justice expresses the mandated will of a collective community of nation-states that are parties, establishing international laws that define such public justice. Universal justice is moral justice and natural. International justice expresses the collective will of a particular human community. Universal justice redeems the claim of humankind as a universal moral community or as the kingdom of ends, in Kant's idiom. Thus, international justice and universal justice differ in force. The force of international justice is obligatory and sanctioned, and backed by coercive institutions, while the force of universal justice is not backed by coercive institutions, yet it is also obligatory.

Fifth, international justice allows no institutional or organizational deficit, while universal justice allows institutional or organizational deficit. Organizations and institutions are the necessary enacting conditions of international. In comparison, the norms of universal justice allow organizational deficit, for example, eliminating world property is a norm of universal justice, even though our world today still does not have the necessary institutional resources to eliminate world poverty. Where there is international justice, there exists its enacting conditions and institutional resources, such as the government. Where those enacting conditions and institutional resources for justice do not exist, there is no, and there can be no, international justice. In comparison, universal justice exists even if its enacting conditions and institutional resources do not exist.

Sixth, international justice is contractual justice between nations whose legality is binding only on concerned nations under contract in a given space and given times, and whose juridical prudence is international in a given space and given times. Universal justice is binding on all nation-states, and all human beings in all spaces and all times. It is natural in the sense that it is grounded in human nature and recognized by human reason. International justice is contractually articulated in international laws. Universal justice is naturally given to human reason.

Seventh, international justice is defined by international laws, and its legitimate authority is from international contracts and treaties and enacted by an international networked realm of public authority. In comparison, universal justice is defined by universally accepted principles and norms. Its legitimate authority comes from universal human reason. The process in which specific norms become international and the process in which given norms become universal are not identical. The meaning, scope, and limit of international justice are defined by international laws and therefore definite, specific, and explicit. The norms of international justice are cognitively determinate and specific, while the norms of universal justice are cognitively indeterminate and non-specific.

Therefore, international justice and universal justice are not separable but also not identical. No wonder, subject matters such as just war theory are not only objects of concern of international justice but also objects of concern of global justice and objects of

concern of universal justice. By this token, means and end are objects of concern for both international justice and universal justice. Thus, Seifert rightly insists that "Justice and injustice of a war do not only depend on the war's end but equally on observing or violating an ethics of warfare. Therefore, a war might have the best purposes, but if it uses means of the 'total war', kills civilians, destroys hospitals and schools, uses rapes as means of humiliating the enemy, such a war is utterly unjust." (Ibid., 22). It is claimed in traditional just war theory that a just war consists of two aspects: (1) its purpose and objectives must be righteous and just; and (2) its means and execution must be just, e.g., not use force disproportionally, etc. Seifert claims here that if the Russia-Ukraine war were just, then both its end and its means would be just.

Noteworthy, in the treaty, Seifert defends the priority of the people's rights for independence over national unity from the point of view of universal justice. For Seifert, the matter of people's rights to independence is a matter of international justice, and also a matter of universal justice. He claims:

> A. In accordance with the positive, man-made law of the text of the Ukrainian constitution, which does not provide for independence and certainly not for secession of its oblasts, this goal of war is just.
>
> B. However, there is a basic human and natural right to independence, preceding and independent of positive law, of every individual person, as well as of individual provinces, smaller population units, and culturally, linguistically, and politically distinct areas. This right of a distinctive majority to independence is not solely a natural law but is also clearly and unreservedly recognized in international law and by the UN, not so the right to secession (Ibid., 20).

Seifert insists: "Against attempts to separate the right to independence from that to secession, however, we see: the right to independence is inseparable from the right to secession. How could the British colonies in North America have become independent in 1776 and form the USA without separating from Great Britain? How can any province or colony achieve independence and statehood without separating from its homeland or colonial power?" (Ibid.).

Distinctions exist between international justice and global justice too. They are two particular families of public justice that are importantly associated, but not identical. Some concerns of global justice may take the form of concerns of international justice. For example, war crimes, genocide, crimes of aggression, and crimes against humanity are often understood as the objects of concern of the international community and thus categorized as international crimes, although they are global crimes and objects of concern of global justice. justice. Some concerns of international justice and global justice are intertwined. For example, national sovereignty and people's sovereignty, which Seifert explores in his treaty, are objects of concern for international justice and global justice. Seifert's idea of unconditional people's sovereignty can be subject to debate, and so is his insistence on the majority of a people's rights to unconditional independence and secession. For example, Seifert claims: "from the point of view of international law, and even more so of pure natural law, the Ukrainian government's war against the secession of Donetsk and Luhansk and against their exercising their right to independence is unjust." (Ibid.). But the subject matter of people's rights to independence and secession is a subject matter of both international justice and global justice.

Both international justice and global justice are public justice beyond the borders of nation-states. Since a system of norms of justice cannot be incompatible with each other or

in conflict with one another, norms of international justice and norms of global justice are necessarily compatible. The three families of public justice—municipal justice, international justice, and global justice—are necessarily compatible. Still, international justice and global justice are two families of public justice and differ in objects of concern, content, scope, focus, and substance. Their differences can be summarized as follows.

First, international justice focuses on and regulates the relations between nation-states, while global justice focuses on and regulates the relations between governments and citizens, as well as between citizens and other citizens. International justice focuses on how nation-states ought to interact with one another as neighbors and equal members of a large human community. In comparison, global justice delineates a set of norms and principles that define how an individual government of a nation-state ought to treat its citizens and foreign citizens. With regard to how a government ought to treat different ethnic groups of people in a country, global justice focuses not so much on the rights of a culture or an ethnic group but on the rights of individual citizens who belong to different ethnic groups.

In the Russia-Ukraine war context, international justice demands that the rights of a nation-state should be given their due. In comparison, global justice demands that the rights of Ukrainian citizens and foreigners as human beings should be given their due by the Ukrainian government, and the rights of Russian citizens and foreigners as human beings should be given their due by the Russian government. Thus, in Seifert's treaty, the issue of how the Ukrainian government ought to interact with Ukrainian citizens, including those who aspire for independence and secession, is a matter of global justice, while the issue of how Ukraine and Russia ought to interact with one another is a matter of international justice. In internation justice, nation-states are the most basic units of social-political consideration. In global justice, individual citizens are the most basic units of social-political consideration.

Second, correspondingly, international justice defines a nation's sovereignty and rights and its duty and obligation to neighboring nation-states as well as the human community at large on the earth. International justice demands respect for sovereignty, equality, and the rights of nation-states. In comparison, global justice focuses on and defines each person as a global citizen's liberties, rights, duties, and obligations, while international justice focuses on and affirms each nation's sovereignty, rights, and international obligations to peace and coexistence with others. In the context of the Russia-Ukraine war, global justice emphasizes each person's basic human rights as cosmopolitan rights and correspondingly each person as a global citizen's duty and obligation, including the duty and obligation to humanity. In comparison, international justice is concerned with Ukraine's and Russia's national sovereignty, territorial integrity, and national security, as well as the relationship between Russia and Ukraine. No wonder international justice focuses on peace, co-existence, cooperation, and co-development between nations and peoples. Global justice focuses on defending basic human rights, world peace, and the security of humanity.

Third, the objects of concern of international justice—for example, the relationship between two nation-states—do not necessarily have global bearings. The objects of concern of global justice, such as crimes against humanity, genocide, aggression, and war crimes, have global bearings. Also, As Larry May indicates, crimes such as piracy, hijacking, trafficking (in drugs, women, and slaves) and money laundering "do not fit into the Standard of Nuremburg or Rome categories but have been, or might be, prosecuted because they are crimes that cross State borders in their execution, or occur outside the confines of State borders altogether (such as on high sea) and have been thought to be best

dealt with as international crimes." (May, 2005, 70). International justice does not concern about how governments ought to interact with citizens whom it governs. Global justice concerns such. International justice does not concern about the possible conflict between global human rights politics and national sovereignty. Global justice concerns such.

Fourth, the legal validity of norms and jurisprudence of international justice are international, while the concept of global justice indicates that the legal and jurisprudence of norms and principles of global justice is global. International justice and global justice are distinguished from each other by the scope of each's legal validity. The concept of global justice adds a third category of justice to change the current two levels of public justice—international and municipal justice—into three levels of justice: global justice, international justice, and domestic justice in terms of scope of validity and authority.

Fifth, the legal authority-entity that fouls specific acts and practices as crimes and to which contracted nations must be answerable for their acts in international justice is the collective legal subjectivity of nations under contracts. The legal authority-entity that fouls acts and practices as crimes and to which all nations, governments, non-government organizations and institutions, and individual persons must be answerable for their acts is humankind as a legal community and humanity as a legal substance and subjectivity.

Seifert's treaty deals with both the relationship between the Ukrainian government and

Ukrainian citizens, on the one hand, and with the relationship between Ukraine and Russia, on the other hand. It examines two wars: "Firstly, the civil war that has been raging in Ukraine for 11 years (2014-), secondly and primarily, the war between Russia and Ukraine (2022-)." (Seifert, 2025, 19). It thus concerns both international justice and global justice. Its subject-matters such as national sovereignty, and people's sovereignty, as well as their relationship are objects of concern of both international justice and global justice. To spell it out differently, in his treaty, Seifert proposes the establishment of peace and security between Russia and Ukraine, as well as in the entire Europe, based on a two-track justice: international justice that regulates the interaction between Russia and Ukraine in a way that the two nations respect each other's national sovereignty and territorial integrity, and global justice that dictates how both nations ought to restrain from committing genocide, crimes against humanity, war crimes, and crimes of aggression, etc.

In one track, it is about the family of public justice called "international justice" that provides the ground for the peaceful, co-existing, and co-developing relationship between. Russia and Ukraine. This family of public justice gives due to the social-historical reality of the relationship between Russia and Ukraine, the claims of rights of Russia and Ukraine, the national sovereignty of Ukraine and the national sovereignty of Russia, the Ukrainian people's sovereignty and the Russian people's sovereignty, as well as the claims of peace and cop-existence of Russia and Ukraine. It is the family of public justice whose concern is about the social-historical reality of the relationship between Russia and Ukraine, the claims of rights of Russia and Ukraine, the national sovereignty of Ukraine and the national sovereignty of Russia, Ukrainian people's sovereignty and Russian people's sovereignty, as well as the claims of peace and cop-existence of Russia and Ukraine, whose content is about the social-historical reality of the relationship between Russia and Ukraine, the claims of rights of Russia and Ukraine, the national sovereignty of Ukraine and the national sovereignty of Russia, Ukrainian people's sovereignty and Russian people's sovereignty, the claims of peace and cop-existence of Russia and Ukraine, and whose principles and norms are about the social-historical reality of the relationship between Russia and Ukraine, the claims of rights of Russia and Ukraine, the national sovereignty of Ukraine and the national sovereignty of Russia, Ukrainian people's sovereignty and Russian people's sovereignty, the claims of peace and cop-existence of

Russia and Ukraine, and whose focus is on the social-historical reality of the relationship between Russia and Ukraine, the claims of rights of Russia and Ukraine, national sovereignty of Ukraine and the national sovereignty of Russia, Ukrainian people's sovereignty and Russian people's sovereignty, Russia's security, Ukraine's security, as well as the claims of peace and cop-existence of Russia and Ukraine.

In another track, it is the family of public justice known as "global justice." This family of public justice governs how Ukraine government ought to interact with Ukrainian citizens—in particular, with citizens who are so-called "separatists"—and Russian citizens who are not combatants in the Russia-Ukraine conflict, and how Russian government ought to interact with Russian citizens and foreign citizens—in particular, Ukrainian citizens that are not combatants. It is the family of public justice that prohibits genocide, crimes against humanity, war crimes and crimes of aggression and whose concern, content, principles and norms are about citizens' universal, basic human rights, fundamental human dignity and status and that sets limits to government authority in terms of citizens' universal, basic human rights, fundamental human dignity and status. Of course, in the context of the Russia-Ukraine War, global justice is concerned with the four categories of global-international crimes: genocide, crimes against humanity, war crimes, and crimes of aggression.

A further conceptual introduction is this. Seifert proposes a peace treaty in terms of justice and truth, not a treaty in terms of humanitarian morality—that is, a treaty based on justice and truth, not on love and compassion. Humanitarian morality can butter peace, but cannot be the ground for permanent peace. Like Kant, Seifert wants to ground peace in international justice, not humanitarian morality. The world would be far better off if all human beings were good Samaritans, as Jesus Christ teaches in the Gospel Luke. But the real world in which we live is not an ideal world of good Samaritans, but a world of human beings full of sins. Thus, the real world must have the rule of law, amid the rule of law can be assisted by moral regulation. There is a conceptual distinction between international justice and international humanitarian morality, as well as between global justice and global humanitarian morality. International justice is public justice in terms of public laws, not in terms of morality. So is global justice. Justice gives due to rights. Humanitarian morality acts on love, care, and compassion. Their differences can be summarized as follows.

First, international justice redeems the claim of basic rights of nation-states, the claim of national security, and the claim of regional peace. It rises from the associative relations of nation-states. Humanitarian morality is a call from human love, compassion, and what Mencius dubbed as the mind of commiseration—the mind that cannot bear seeing that others suffer. The foundation of international justice is rights and fairness. The foundation of humanitarian morality is compassion, benevolence, kindness, goodness, and the avoidance of human suffering. International justice imposes contractual duties and obligations on nation-states from the perspective of respecting rights and freedoms. International humanitarianism enkindles love, compassion, and benevolence toward neighbors and other people. The object of concern of international justice is rights. The object of humanitarian morality is happiness and suffering.

Second, international justice obliges nation-states to redeem what they owe to each other as neighbors. Humanitarian morality advises nation-states about the truth that when lips vanish, so will teeth, and that cruelty is a human vice and evil. International justice obliges nation-states to be responsible neighbors. Humanitarian morality advises human beings to practice Christian and Moist universal love, and that having a human heart is a great virtue, and indifference to human suffering is a great vice. International justice is a

claim of the contractual, associative relations of nation-states. International humanitarianism is a rise and claim of the common human heart. International justice imposes duty and obligation. Humanitarian morality teaches virtue and kindness.

Third, correspondingly, international justice is proportional to what nation-states owe to one another and cannot be excessive or insufficient. It is also reciprocal between nation-states. Humanitarian morality is not proportional and reciprocal, and can be either excessive or insufficient. Justice means fairness, and humanitarianism means love and care. Fairness cannot be disproportional, but love and care can be disproportional.

Fourth, international justice is public, or civil, and thus juridical. Humanitarian morality is not juridical. International justice is enacted by public laws and enforced by laws, while humanitarian morality is practiced out of love and care. International justice is coercive, but international humanitarian morality is non-coercive. Thus, international justice does not allow organizational and institutional deficits. But humanitarian morality allows organizational deficit. International justice must be articulated explicitly in international laws and publicly published by a proper authority. Humanitarian morality need not be specifically written and publicly published by a proper authority. The principles of human morality govern relationships among all sentient beings on Earth.

Thus, Seifert's treaty proposes the establishment of permanent peace between Russia and Ukraine in particular, and permanent peace in Europe in general in terms of justice, not in terms of humanitarian morality. Seifert is a Christian thinker, or more exactly, a Catholic philosopher. He wants a world full of love. He wants peace and love between Russia and Ukraine. As a Christian, he believes that love is the greatest transforming force in the world. Still, as a philosopher, like Kant, Seifert knows that real peace can only be established on the basis of justice under the rule of law. Thus, he wants to establish permanent peace between Russia and Ukraine based on justice and truth, not on love and care, as love and care are necessary for human existence, like air.

Notwithstanding, Seifert's insistence on peace in terms of justice and truth reveals another concept of justice which he operates with here: justice as truth, and justice as the essence of things. For Seifert, justice and truth cannot be separated. Justice entails truth. And truth entails justice. Where there is justice, there is truth. Where there is truth, there is justice. The concept of justice as truth has a long history in both Western and Eastern philosophies. As recorded in Plato's Apology, in the sense of justice as truth and essence of being, Socrates urged his audience to focus on the justice of what he said, not on anything else. Since Plato, the concept of justice as truth has become an essential vocabulary in Western philosophy. Meanwhile, the concept of justice as truth has a long history in Chinese philosophy as well. The Chinese counterpart of the English word "justice" is Zheng Yi (正義), consisting of the word "Zheng (正)" and the word "Yi (義)". Zheng means setting straight or original/authentic. Yi connotes righteousness or the essence, truth, or substance of being. Thus, the phrase "Zheng Yi" means setting righteousness straight or setting straight the truth and essence of being.

In one sense, the word "Yi" means the profound essence, substance, principle, and truth. According to Ci Yuan (《辞源》The Origin of Chinese Words), justice is defined as "the justified, right, fair principle and truth." (*Ci Yuan*, 1983, 1665). In this sense, for example, we find such book titles as *Zhou Yi Zheng Yi* (《周易正義》, *The Essence of the Book of Change*), *Kong Zi Zheng Yi* (《孔子正義》, *The Essence e of Confucius's Teachings*), *Meng Zi Zheng Yi* (《孟子正義》*The Essence and Substance of the Teachings of Mencius*), Chun Qiu Zheng Yi (《春秋正義》*The Truth of the Spring-Autumn Period*),

U Jing Zheng Yi (《五經正義》*The Essence of the Five Classics*), and *Shi Ji Zheng Yi* (《史記正義》*The Essence in the Records of History*). In the sense of justice as truth, Wang Yang Ming said, "to search for the ultimate good in external things, we are outside the realm of yi, that is, we miss the essence and substance of the ultimate good (於事事物物上求至善, 卻是義外)." Yi (義) here refers to the profound truth or the essence of a thing. According to Wang, when we search for the ultimate good from things external to ourselves, we cannot find the truth of the ultimate good. The ultimate good is within our mind; the essence of the ultimate good is in our mind, as Buddhism insists that Buddha is inside one's mind.

The term "zheng" connotes being rectified, justified, and standing straight, as contrasted to the wrong, the crooked, the unjustified, and the unacceptable, or connotes the original and authentic. Confucius said, "To govern is to Zheng (正)." (Confucius 1996, 12.17). The duty of the government is to rectify the affairs of a normal society and to set things right. The word "zheng" here means setting straight and rectifying. In this sense, Dong Zhong Shu of the Chinese Han Dynasty said: zheng qi yi, bu mou qi li (正其宜, 不謀其利 setting righteousness straight, not seeking profit and personal gain. Confucians talked about "Zheng Ming (正名 rectifying names)", "Zheng Ren (正人 rectifying others)", and "Zheng Ji (正己 rectifying oneself)". Traditional Chinese intellectual, moral, and political discourses are filled with metaphors such as "Gong Zheng (公正 fairness)," and "Zhong Zheng (中正 impartiality)". In another sense, "Zheng (正)" means the authentic, pure, true, original, and legitimate, as contrasted to what is faked, unreal, peripheral, untrue, derivative, superficial, and illegitimate. In this sense, one talks about "Zheng Tong" (正统 the legitimate tradition, the authentic tradition, the original tradition), "Zheng Zong" (正宗 the original, the authentic, the legitimate, or the pure), "Zheng Ben" (正本 the original copy, the main copy), and "Zheng Dao" (正道 the correct path, pure truth).

All the same, the concept of justice as original, authentic truth that is rectified and set straight has a long history and is a core vocabulary of Chinese philosophical discourse. When Seifert connects justice and truth, he insists on justice as truth, as Socrates did. In the treaty, Seifert insists that a permanent peace between Russia and Ukraine, and in Europe, is founded on justice as truth, as the essence of being, and as the authentic, original, and legitimate being of Russia, Ukraine, and Europe. Permanent peace cannot be established on lies, false beliefs, and false values. It can, and must, only be established on authentic, original, and legitimate truth and essence of being. Regarding truth, as a phenomenological realist philosopher, Seifert's concept of truth is Aristotelian, not so much Husserlian. According to Aristotle, "to say of what is that it is not, or of what is not that it is, is false, while to say of what is that it is, and of what is not that it is not, is true." (Aristotle 2001, 1011b26-28). If what is said of X—for example, the history of the relationship between Russia and Ukraine—corresponds to what X is, the statement is true. The same can be claimed of thought. If a thought represents X as it is, the thought has truth. If a thought represents X that does not correspond to what X is, the thought does not have truth. By this token, Seifert insists: "A just peace can only be proposed if first the truth about justice and injustice in these two wars is known." In his treaty of peace, Seifert exposes that Putin's claim of Nazification in Ukraine is not a sufficient reason to justify Russia's war of invasion of Ukraine.

It is worth mentioning that in his 2007 article, entitled "Philosophical Reflection on Justice, Humanitarianism, and Other Requirement for a Global Culture of Peace" in the

Journal of Chinese Philosophy, Seifert outlines nine conditions for what he dubs as "authentic peace", including authentic global peace: (1) commitment to truth; (2) acknowledging human dignity and an objective order of goods, justice, and human rights which our mind has to discover; (3) acknowledging various human limits within which alone justice and other values can be realized on this earth; (4) readiness to forgive and to grant pardon as condition of peace; (5) responding to the just order and other goods for the right motives; (6) applying the golden rule; (7) recognizing of the absolute good; (8) never committing intrinsic evil acts against others; and (9) abstaining from the false "absolutization" of peace (Seifert 2007, 359-378). Seifert's view of peace in terms of justice and truth in his present philosophical treaty in this volume is a continuity and development of his view in his 2007 article.

A further point of introduction is this. In his present treaty of peace between Russia and Ukraine, Seifert proposes to develop a Kantian cosmopolitan condition between Russia and Ukraine wherein permanent peace exists, rights are protected, and security is safeguarded between Russia and Ukraine under the rule of international laws and global laws. He calls for the establishment of an international legal framework for a permanent peace between Russia and Ukraine, amid some concrete proposed articles of the treaty should be subject to further discussion. Although he is a phenomenological realist philosopher, not a cosmopolitan thinker, Seifert is more of a Kantian-Hegelian thinker. Still, his philosophical treaty of peace in terms of justice and truth, Seifert envisions a cosmopolitan Europe wherein both Russia and Ukraine can co-exist as two good neighbors. Thus, Seifert's political vision for Russia and Ukraine and for Europe in his treaty can be better and deeper understood when it is read alongside with reading Kant's Perpetual Peace: A Philosophical Essay.

In Kant, a cosmopolitan condition is the condition under the rule of international laws and under the rule of the cosmopolitan constitution, as contrasted to the natural condition. It is a condition wherein there are rules of international laws and global laws, contrasted to the condition which Kant dubbed as "the state of nature," wherein there is no rule of international law. As Otfried Höffe notes, Kant distinguished between two conditions of the human community on the earth: (1) the international state (condition) of nature and (2) the international state (condition) of law-governing. He "describes the counterpart of cosmopolitanism ('world citizenry') as an international state of nature." (Höffe, 2006, 167). That is to say, by the state of nature, Kant referred to "the state of coexistence while lacking legal form." (Ibid.) In contrast, a cosmopolitan condition is the international state (condition) of law or law-governing. It is a condition under the rule of international and world laws. Kant's "seventh proposition calls the international state of law 'cosmopolitan'" (Ibid., 168). Seifert also suggests that the present Russia-Ukraine conflict can be resolved if and only if a kind of international order under the rule of international laws is developed. His treaty is thus not devoted to proposing a kind of moral enlightenment, but a proposal to develop a new legal international order between Russia and Ukraine.

Kant's concept of cosmopolitan condition involves most strikingly two cornerstone ideas: cosmopolitan rights, and cosmopolitan laws, including cosmopolitan constitution as the basis of permanent peace. As Habermas points out, the concept of cosmopolitan law (ius cosmopolitism), including the cosmopolitan constitution, connotes the third category of civil law: the family of civil law. Seifert's treaty thus calls for both Ukrainian government and Russian government to respect and protect civil-political rights, including rights which may not be compatible to their cultural values, and noticeably, advocates cultural tolerance as an epochal value and norm of our time, amid tolerance is an epochal

value and norm enthroned and enshrined in the UN Charter and various international and global covenants that have been established through the leadership of the United Nations. The 1995 Declaration of Principles of Tolerance of the United Nations claims: “Tolerance is respect, acceptance and appreciation of the rich diversity of our world's cultures, our forms of expression and ways of being human.” (See www.un.org). Michael Walzer also indicates, “Toleration makes difference possible; difference makes toleration necessary.” (Walzer, 1997, xii).

Cosmopolitan order or condition purports to promote permanent peace in the world by protecting fundamental rights under the rule of law. It transforms the concept of one’s international duty and obligation from an obligation of humanitarian morality into an obligation of justice. In his treaty, Seifert proposes to establish a cosmopolitan order between Russia and Ukraine. In a cosmopolitan order, friends or enemies, neighboring nations should interact with one another under the rules of international and global laws, and within an international legal framework, instead of footing in history, culture, friendship, enmity, or desires for territories and other objectives.

Returning to Kant’s1795 essay Perpetual Peace. In the essay, Kant put forth a concept of ius cosmopolitism (cosmopolitan law/right) among people. There, Kant claimed that we should expand the right of hospitality "to the earth's surface, which belongs to the human race in common," and such an expansion would "finally bring the human race ever closer to “a cosmopolitan constitution."(Kant 1972, 118). In the essay, in letters, “cosmopolitan right is concerned with the juridical relations between states and foreign individuals (or groups) whom he [Kant] regards as citizens in a single all-encompassing juridical realm.” (Kleingeld, 2012, 7). In spirit, Kant talked about some basic civil-political rights of a human being as a world citizen. In content, our concept of basic human rights is richer than Kant’s concept of cosmopolitan rights. In spirit, our concept of basic human rights and Kant’s concept of cosmopolitan rights are the same: they are the basic rights of each person as a world citizen.

Inaugurating cosmopolitan rights as the third category of civil rights, Kant has also inaugurated cosmopolitan laws as the third category of public laws while emphasizing the rule of international laws and advocating a new world order based on a world constitution evolving from international law and covenant. As Habermas notes, “with this Kant introduces a third dimension into his legal theory: cosmopolitan laws (das Recht der Weltbürger).” (Habermas, 1998, 165). Kant is the first philosopher in history to introduce the concept of cosmopolitan constitution as a constellation of international laws. Kant’s cosmopolitan laws differ from international laws here. “Whereas international laws, like all law in the state of nature, are only provisionally valid, cosmopolitan law would resemble state-sanctioned civil law in definitively bringing the state of nature to an end.” (Ibid., 168). That is to say, cosmopolitan law is a form of civil law and has global validity. Also, while international laws define the juridical relationships between nation-states, cosmopolitan laws define the juridical relationships between governments and individual persons, as well as among individual human beings. While international laws focus on the security and sovereignty of nation-states, cosmopolitan laws focus on the protection of individual persons’ rights and the security of humanity in each person and the security of global humanity as a whole. Therefore, in essence, cosmopolitan order is an order of international justice and global justice. Seifert’s argument is that such an order of international justice and global justice, which are made possible by the rule of international laws and global laws, should exist between Russia and Europe, and should exist in Europe, and should be the order that should be established to resolve the Russia-Ukraine conflict. His claim is that it is only with such an international order of

cosmopolitan condition that permanent peace in terms of justice and truth between Russia and Ukraine and permanent peace in Europe becomes possible.

Thus, in Kant, "the legal principles implemented within single states should lead ultimately to a global legal order that unites all peoples and abolishes war: 'all forms of the state are based on the idea of a constitution which is compatible with natural rights of man, so that those who obey the law should also act as a unified body of legislators.'" (Ibid., 155). "A global legal order that unites all peoples"! What a concept! There should be a global order constitutionalized by civil world laws as "a means of ending all wars" and protecting and promoting fundamental human rights (Ibid.). In Seifert, the legal principles of international justice and global justice implemented within democratic states should lead to an international legal order that unites Russia and Ukraine and unites Europe.

The path to a cosmopolitan world society is long and bumpy. So is the path to a cosmopolitan order between Russia and Ukraine and in Europe, in particular in the current situation wherein both Russia and Ukraine seem to lack the will to end the Russia-Ukraine war. Kant claimed, "The greatest problem for the human species … is to achieve a universal civil society administered in accord with the right." (Kant, 1972, 33). In other words, humankind faces a great challenge to develop a global order geared to protect persons' cosmopolitan rights under the rule of law. And humankind's approach to a cosmopolitan constitution can be a two-step journey. The first step is that "distant parts of the world can establish with one another peaceful relations that will eventually become matters of public law." (Ibid., 118) The second step is that "the human race can gradually be brought closer and closer to a cosmopolitan constitution." (Ibid.). What Kant claimed about a cosmopolitan world society is also true of a cosmopolitan order between Russia and Ukraine and of Europe. Such a cosmopolitan order has several salient features. First, in such an order, "the republican constitution is the only one wholly compatible with the rights of men." (Ibid., 124). Second, only a republican constitution can bring about permanent peace and enduring protection of rights. Thus, what we should look for is not a treaty for a temporary truce and temporary protection of rights. Instead, what we should look for is a cosmopolitan condition of permanent peace and permanent protection of rights that "nullifies all existing causes for war" and for crimes violating rights. (Ibid., 107).

Seifert does not mention the European Constitution, nor the UN Charter. Still, he suggests that there should be a constitutional order between Russia and Ukraine and in Europe. Thus, a few remarks on Kant's cosmopolitan constitution are in order. First, Kant's cosmopolitan constitution is public law, not merely moral law. It is the basic law for the global human community, just as a nation's constitution is the basic law for a nation's people. Second, a world constitution evolves from international laws, or in Kant's words, people on the earth are gradually led to it through international laws. (Ibid, 118). Thus, a cosmopolitan constitution is importantly associated with international laws, amid it belongs to the third category of public law: world laws. Third, while a cosmopolitan constitution is developed from functioning international laws, Kant did not say what such a constitution would be. Is it a documentary constitution itself, or a body politic akin to the Constitution of the United Kingdom? Kant himself indeed talked about "a body politic" in the context of discussing a cosmopolitan situation and community of humankind. (Ibid., 37-38). Still, whether it is a single document or a body politic functioning as a cosmopolitan constitution should be the basic laws that constitute the cosmopolitan order on the earth.

Seifert does not revitalize the project of development of the European constitution, formally known as the Treaty establishing a Constitution for Europe. The project of the European Constitution aimed to create a consolidated legal framework for the European Union, replacing the existing European Union treaties with a single text and giving legal force to the Charter of Fundamental Rights. The project was ultimately rejected by some member states in 2005. In his treaty of peace, Seifert does not propose the concept of a European constitution that will be a particular embodiment of the Kantian cosmopolitan constitution and the UN Charter in Europe, to bring about permanent peace between Russia, Ukraine, and Europe. Still, having constantly referred to the UN Charter and other international laws, Seifert has in mind developing a kind of international legal framework of international justice and global justice to bring permanent peace between Russia and Ukraine and to Europe.

Since the end of World War II, the global human community has marched forwarded greatly toward the Kantian ideal of a cosmopolitan global order in all fronts: the establishment of the United Nations and other organizational developments, publications of the UN Universal declaration of Human Rights (1948) and the Statute of International Criminal Court (1998-2002), the institutional assembling of global legal architecture, the accumulations of legal precedents of prosecuting global crimes such as genocide, crimes against humanity, war crimes and crimes against aggression have started a new epoch of Kantian cosmopolitanism. Still, the Russia-Ukraine war explores the vulnerability of the existing cosmopolitan order, exposing what a long road we still need to travel to develop a global cosmopolitan order, and what a bumpy road Russia and Ukraine, as well as people in Europe and the world, must travel to develop a cosmopolitan condition between Russia and Ukraine. Seifert's proposal may be a utopia today, but "utopia to-day, flesh and blood to-morrow," to borrow a line from Victor Hugo's Les Misérables. (Hugo, 1992, 561).
Seifert's proposal to develop a cosmopolitan order between Russia and Ukraine indeed calls for the deed of daring and the capacity called "creativity." As Victor Hugo claimed:

> Deeds of daring dazzle history and form one of the guiding lights of man. The dawn dares when it rises. To strive, to brave all risks, to persist, to persevere, to be faithful to yourself, to grapple hand to hand with destiny, to surprise defeat by the little terror it inspires, at one time to confront unrighteous power, at another to defy intoxicated triumph, to hold fast, to hold hard—such is the example which the nations need, and the light that electrifies them (Ibid., 517).

Deeds of daring and creativity are necessary for human civilization in history. They are also necessary to develop a cosmopolitan condition between Russia and Ukraine under the rules of international law and global humanity's laws. Thinking in line with our epochal spirit is called for to develop such a cosmopolitan order to establish permanent peace between Russia and Ukraine, and in Europe. Daring to create a new order in line with our epochal spirit is both a call of destiny and a challenge of destiny.

Justice, like air, is indispensable for human existence. It is essential to develop our epoch as an epoch of humanity, for humanity, and by humanity is at the core of our epochal spirit. It is essential for people in both Russia and Ukraine from the barbaric state wherein they, as human beings, recognize each other no longer, and as neighbors, recognize each other no longer. "It is because of justice that man is a god to man and not a wolf," said Francis Bacon in 1623. (A New Dictionary of Quotations, 626) Indeed, as Daniel Webster said in his Speech at the Funeral of Mr. Justice Story on September 12, 1845, "Justice is…the ligament which holds civilized beings and civilized nations

together."(Ibid.) Simultaneously, it is of humankind that justice is what Cicero called "the crowning glory of the virtues"; in a Latin proverb, "justitia virtutum regima (justice is the queen of virtues)." To the people of Russia and Ukraine, and all human beings on the earth, justice is the sum of all moral duty. Only in justice, humanity of humankind stands straight, and only when humanity of humankind stands straight, good and beauty in the world become possible. As Immanuel Kant claimed, "Out of the crooked timber of humanity no straight thing was ever made (Aus so krummem Holze, als woraus der Mensch gemacht ist, kann nichts ganz gerades gezimmert warden)." (Kant, 1912, v, xi). Justice is the supreme norm, value, and virtue of humankind. The ideal of justice is the supreme human ideal. In The Republic, Socrates famously claimed that without justice, there can be no hope for humankind; without justice, humankind would forever live in conflict and antagonism. Socrates's insight, like costly wine, the older it is, the better it tastes.

Developing a cosmopolitan order of justice on the earth is a global duty and obligation for all human beings. Developing a cosmopolitan order of justice is an international and global duty and obligation for the people of Russia and Ukraine. Thus, Seifert insists that the people of Russia and Ukraine have a task to impose the norms and obligations of international justice and global justice to resolve their conflict and bring about peace between them and in Europe. Friedrich Nietzsche has dubbed nicely our capacity to impose norms and obligations on ourselves as "the artistic cruelty." Nietzsche argued:

> Beware of thinking lightly of this phenomenon [the bad conscience], by reason of its initial painful ugliness. At bottom it is the same active force which is at work on a grandiose scale in those potent artists and organizers, and builds states . . . Only the material, on which this force with all its constructive and tyrannous nature is let loose, is here man himself, his whole ancient animal self . . . This secret self-tyranny, this cruelty of the artist, this delight in giving a form to one's self as a piece of difficult, refractory, and suffering material, in burning in a will . . . This wholly active bad conscience has finally (as one anticipates)—true fountainhead as it is of idealism and imagination—produced an abundance of novel and amazing beauty and affirmation. (Nietzsche, 1927, 705)

In his present treaty of peace in terms of justice and truth, Seifert suggests that what we need today is to use our Nietzschean artistic cruelty to impose norms and obligations of justice on Russia, and Ukraine, as well as on Europe, in order to bring about permanent peace between Russia and Europe and in Europe. It is to dare to create, to invent, and re-invent a new order.

References

1. A New Dictionary of Quotations.
2. Aristotle. 2001. Metaphysics, in The Basic Works of Aristotle, edited by Richard McKeon and Intro. by C.D.C. Reeve. New York: The Modern Library. 1011b26-28.
3. Ci Yuan《辞源》. 1983. Beijing: Commercial Publishing House 商务印书馆. Vol.2.
4. Confucius. 1996. The Essence of the Analects. Beijing: Unity Publishing House. .12.17.
5. Habermas, Jürgen. 1998. The Inclusion of the Other. Cambridge: The MIT Press.
6. Höffe, Otfried. 2006. Kant's Cosmopolitan Theory of Law and Peace. Cambridge. Cambridge University Press, 2006.
7. Hugo, Victor. 1992. Les Misérables. New York: The Modern Library.
8. Kant, Immanuel. 1972. Perpetual Peace: A Philosophical Essay, Trans. M. Campbell Smith, Prefaced by Robert Latta. New York: Garland Publishing. P.118.

9. ———. 1912. Gesammelte Schriften. Berlin. Vol. 8. This quote is directly from Isaiah Berlin, The Crooked Timber of Humanity (Princeton: Princeton University Press, 1997).
10. Kleingeld, Pauline. 2012. Kant and Cosmopolitanism. Cambridge: Cambridge Press.
11. May, Larry. 2005. Crimes against Humanity: A Normative Account. Cambridge: Cambridge University Press.
12. Nietzsche, Friedrich. 1927. The Genealogy of Morals, in The Philosophy of Nietzsche. New York: Random House.
13. Seifert, Josef. 2007. "Philosophical Reflection on Justice, Humanitarianism, and Other Requirements for a Global Culture of Peace", in the Journal of Chinese Philosophy. 34 (3):359-378.
14. ———. 2025. *Peace in Truth and Justice*, *Journal of East-West Thought, No.*3, Vol. 15, December 2025.
15. Walzer, Michael. 1997. On Toleration. New Haven, CT: Yale University Press.

1. ENGLISH VERSION

PEACE IN TRUTH AND JUSTICE BETWEEN UKRAINE AND RUSSIA

Submitted to Presidents Putin, Zelensky, Trump, and other Heads of governments and many Journals and Newspapers in different languages by Professor Dr. phil. habil. Dr. h.c. Josef Maria Seifert. [2]

PREAMBLE

Aware that it is high time and a concern of thousands upon thousands of Ukrainian and Russian families, indeed of all humanity, to end the scourge of the now three-year old terrible war between Russia and Ukraine and the 11-year civil war in Ukraine between government troops and the self-proclaimed independent Republics of Donetsk and Luhansk), another peace plan is being proposed here after so many failed ones.

This peace plan is neither based on the power and coercion of Ukraine to leave the lands that rightly belong to it, nor on ideological interpretations of history and its goals, but solely on truth and justice.

May my hope be fulfilled that this peace plan will be accepted by all three parties waging this war between two brotherly peoples, based on the firm and philosophically well-thought-out ethical and logical foundation on which it stands.

The text of the peace agreement set out below proposes a peace agreement in two very different wars that have, however, become intertwined since 2022: Firstly, the civil war that has been raging in Ukraine for 11 years (2014-), secondly and primarily, the war between Russia and Ukraine (2022-). This bigger war is not a purely local conflict but an international war with the potential of turning into a world war. Therefore, peace that ends this war is in the interest of the whole world.

A just peace can only be proposed if, first, the truth about justice and injustice in these two wars is known. [i]

JUST PEACE TREATY BETWEEN RUSSIA AND UKRAINE

.

Peace Treaty between Ukraine and Russia

§ 1

Distinction between just and unjust elements and war aims of Russia and Ukraine, and a general sketch of what a just peace between Russia and Ukraine would look like

Since the civil war in Ukraine preceded the Russo-Ukrainian War and, to some extent, underlies it, its objectives and conduct must be examined first.

I. JUST AND UNJUST UKRAINIAN GOALS OF WAR

[2] Formerly teaching as Professor pf Philosophy at the University of Salzburg, the University of Dallas, TX, the University of Munich (LMU), the Pontifical University of Chile in Santiago de Chile, the International Academy of Philosophy in the Principality Liechtenstein – Founding Rector (IAP, IAP-PUC, Santiago de Chile, IAP-Ifes - Instituto de Filosofía Edith Stein, Granada, Spain), presently Privatdozent/Senior Lecturer teaching at the University of Munich, Germany, and at the Dietrich von Hildebrand Institute of Philosophy and Realist Phenomenological Research, GSA, Austria.

1. The heroic self-defense of Ukraine against Russian aggression and against the intention to reduce Ukraine to a part of Russia is undoubtedly an entirely legitimate goal of Ukraine's war since 2022.

2. The aim of the war of the Ukrainian government against the provinces that were striving for independence and had already declared it is the prevention of secession and forcing them to remain in Ukraine.

A. In accordance with the positive, man-made law of the text of the Ukrainian constitution, which does not provide for independence and certainly not for secession of its oblasts, this goal of war is.

B. However, there is a basic human and natural right to independence, preceding and independent of positive law, of every individual person, as well as of individual provinces, smaller population units, and culturally, linguistically, and politically distinct areas. This right of a distinctive majority to independence is not solely a natural law but is also clearly and unreservedly recognized in international law and by the UN; not so the right to secession.

Against attempts to separate the right to independence from that to secession, however, we see: the right to independence is inseparable from the right to secession. How could the British colonies in North America have become independent in 1776 and form the USA without separating from Great Britain? How can any province or colony achieve independence and statehood without separating from its homeland or colonial power?

C. By virtue of the personhood of each of its members, provinces and other communities have, upon a majority vote, the natural right to independence and, in logical consequence thereof, to separate from their home state.

D. Donetsk and Luhansk wanted to exercise these rights based on two referendums.[ii]

(Even if there were reasonable doubts about the truth of the quorum and correct count of the majority votes for the independence of Donetsk and Luhansk, the fact that an impressive majority of local populations stood up for autonomy has not even been questioned by the Ukrainian government; moreover, a repetition of the referendums or an examination of the truth about these historical facts would be extremely costly and even impossible due to the fact that many Ukrainians have since left the Donbass because of the war. Hence, the present draft agreement, to serve a quick, just and at the same time real and not imaginary and unrealizable peace, assumes for strong reasons the existence of such referendums with a large majority in favor of secession.)

Therefore, from the point of view of international law, and even more so of pure natural law, the Ukrainian government's war against the secession of Donetsk and Luhansk and against their exercising their right to independence is unjust.

E. Consequently, the defense of their right to independence and secession by the warring provinces is a just war. Similarly, the Ukrainian government's war since September 2022 against the independence and secession of these provinces is an unjust aggression.

II. UNJUST AND JUST RUSSIAN GOALS OF WAR

Putin has named a number of very different war aims of his war against Ukraine:

1. *Military support for the self-declared independent republics of Donetsk and Luhansk.*

In light of the injustice of the Ukrainian fight against independence and secession of Donetsk and Luhansk, Russia's first war aim in the Russo-Ukrainian War is just. Provided that this referendum truly corresponded to the will of a sufficient majority of the citizens of both Donetsk and Luhansk, the justice of the Russian defense of their rights to

independence includes also their incorporation, based on the majority decision of the population of the two provinces and Russia's invitation, of the two independent republics of Donetsk and Luhansk into Russia. (Also, the Zaporizhzhia and Kherson regions, though not having declared themselves to be independent republics before, have, using their rights to independence and secession, voted with a large majority, in September 2022, to move to Russia.)

In consequence, a just peace between the Ukrainian government and the provinces of Donetsk and Luhansk as well as between Russia and Ukraine, requires an immediate end to the war waged by the Ukrainian government against the aforementioned provinces and a serious attempt at reparation and redress for the damage inflicted on these provinces and on those Russian soldiers who defended their rights.

2. A second war aim of Russia, which Putin formulated in his long speech before the beginning of the "military operation", was the "denazification" and "disarmament" of Ukraine. Now there are two possible interpretations of what Putin meant by the Nazification of Ukraine that he wants to eliminate: For one thing, he could be referring to some real neo-Nazi declarations, including pro-Hitler slogans, that actually existed among some Ukrainians and circles and that he would consider so widespread and dangerous that they pose a serious risk of Russia's neighboring country oppressing Jews or even committing a new holocaust.

However, the Nazi elements in the literal sense in Ukraine are too few and too uninfluential (less than 2 %) to justify a war.

Another interpretation of the alleged "Nazification" of Ukraine would be that Putin wanted to draw a comparison between forms of suppression of Russian culture and language in the Russian-speaking population of Ukraine and the contempt and description of Jews by the Nazis.

In this latter regard, there is no doubt that certain speeches by previous presidents of Ukraine about the separatists (such as calling them vermin that should be exterminated) contained Nazi-like and abhorrent anti-Russian language reminiscent of Hitler's ghastly speeches about the Jews.

Even the much larger flood of Nazi-like, anti-Russian speeches and attitudes does not, however, have the current regime of Zelensky to such an extent that they could justify a war. Therefore, a war against the Nazification of Ukraine, with just that purpose, would be, at least so it seems, unjustified.

3. Shortly before Russia invaded Ukraine, Putin mentioned, in his long programmatic speech, a third war aim that has sparked outrage worldwide. This third goal of the war was presented by Putin as being based on historical truth: Ukraine has historically been the cradle and origin of Russia, with Kiev as its center, was part of the former Tsarist Empire and the Soviet Union, and is a country populated to a fairly large extent by Russian-speaking or bilingual citizens.[iii]

Starting with these facts, Putin, adding many other premises, construed a justification of his third aim of war: Ukraine, he maintained, just like other former Soviet republics, was only granted self-determination and secession by the former Soviet government in virtue of a tragic mistake about the historically founded true identity of Ukraine, which is Russian. Therefore, Russia has the right, indeed the sacred mission, to correct and reverse this historical error as well as to eradicate the shocking triumph of Western immorality, which manifests itself in many forms, including the pride parades authorized in Ukraine while punishable in Russia.[iv] (Especially this latter aspect prompted the Patriarch Kyrill of the Orthodox Church in Moscow to call Putin's war against Ukraine "holy").

Prescinding from the concept of a holy war of Putin, a man hardly qualified as holy fighter against a morally evil society (of the sort of divinely commanded wars like the wars described in the Old Testament), the Russian war-aim of conquering the whole Ukraine and undo its independence and secession since 1991, is largely based on an ideology that does not recognize the legally and ethically binding rights of Ukraine to self-determination and secession, nor the statehood of Ukraine explicitly granted by the Soviet Union itself, in order to justify a war of expansion, which contradicts former Russian commitments, positive international law as well as eternal natural law.

Therefore, any just peace treaty would have to include a binding and internationally monitored renunciation by Russia of such hegemonic ambitions and territorial claims to parts or all of Ukraine, because a war based on this war aim is, by nature, gravely unjust.

Peace Treaty between Ukraine and Russia
§ 2
Recognition of just and unjust warfare in the war between Russia and Ukraine

The justice and injustice of a war not only depend on the war's end but equally on observing or violating an ethics of warfare. Therefore, a war might have the best purposes, but if it uses means of the "total war", kills civilians, destroys hospitals and schools, uses rapes as means of humiliating the enemy, such a war is utterly unjust.

Numerous war crimes have been documented by international observers on both sides of the Russian-Ukrainian war.

A just peace between Russia and Ukraine, therefore, also requires a serious attempt at reparation and redress for the damage done by unjust and criminal acts of warfare by either party.

Peace Treaty between Ukraine and Russia
§ 3
Ukraine recognizes the self-determination and secession of the Donetsk, Luhansk, Zaporizhzhia, and Kherson *oblasts and their secession to Russia.*

Ukraine recognizes the independence and secession of Donetsk and Luhansk, as well as of the Zaporizhzhia and Kherson oblasts, which joined Russia on September 30, 2022, following two additional referenda with an overwhelming percentage of voters voting for joining Russia.

Even in the event that these rights do not exist based on natural law to independence (as assumed in the present treaty), but that these four provinces carried out the secession to Russia unlawfully (as implied by the constitution of Ukraine), Ukraine recognizes the transfer of the aforementioned provinces to Russia as a historical fact that cannot be violently reversed by Ukraine. A more solid basis of the peace contract between Russia and Ukraine, however, calls for the secession of these four provinces not only as an irreversible political reality, but also as a consequence of a legitimate exercise of their rights to autonomy and secession.

Therefore, Ukraine renounces any attempt to reconquer these four oblasts once and for all.

Peace Treaty between Ukraine and Russia
§ 4
Ukraine accepts Russia's 2014 annexation of Crimea, though it was based on a referendum that was only deemed legal by Russia and some other countries, but illegal and invalid in Ukraine's eyes and those of some critics.

Ukraine also recognizes the transfer of the Crimea to Russia as a result of the exercise of its right to secession, which is a part and logical consequence of its inhabitants' right to self-determination.

Even if this step were not required by a valid (denied by Ukraine) referendum in Crimea organized by the provincial Ukrainian government, the real political situation in the sense of those compromises without which no peace on earth can be achieved requires § 4.

Peace Treaty between Ukraine and Russia
§ 5

Russia recognizes the newly determined borders with Ukraine. Therefore, Russia returns to Ukraine all parts of Ukrainian territory outside the five oblasts. In turn, Ukraine recognizes the territorial integrity of Russia and therefore returns all parts of Russia, especially in the Kursk region, which it presently controls.

Therefore, Russia withdraws its troops from all parts of Ukrainian territory outside the five oblasts. Revoking earlier affirmations of Zelensky, Ukraine also withdraws all its forces from the former and newly added Russian territory.

Peace Treaty between Ukraine and Russia
§ 6

Mutual solemn and irrevocable decision and pact to respect the sovereignty of the neighboring state and the inviolability of the newly established borders and to refrain from all plans of conquest, reconquest, or other interference against the sovereignty and territorial integrity of the neighboring country.

In view of Putin's earlier plans and speeches and his third war aim, his agreement to this point must bear the character of a solemn, binding, and irrevocable declaration by Russia (through Putin). Parallel to this step, Ukraine will renounce any attempt to reconquer Crimea or the Donetsk and Luhansk provinces, as well as to launch any further attacks on Russian territory.

Peace Treaty between Ukraine and Russia
§ 7

Ukrainian recognition of the rights to independence and secession of all Ukrainian oblasts

A lasting and just peace between the two parties in the civil war (government and provinces), and, due to the intermingling of both wars, between Ukraine and Russia, requires, moreover, not only the explicit Ukrainian recognition of the rights to, or at least the fact of, the independence and secession of the Donetsk and Luhansk oblasts as well as of Zaporizhzhia and Kherson, but of all Ukrainian oblasts. Ideally, this would be done by amending the Ukrainian constitution along the lines of the EU and Liechtenstein, thus confirming constitutionally the rights of the Donetsk, Luhansk, and Zaporizhzhia and Kherson oblasts to independence and secession and giving these rights a firm legal basis in positive law (i.e., the constitution).[v]

Peace Treaty between Ukraine and Russia
§ 8

Return to Ukraine of all territories conquered by Russia outside the five mentioned Oblasts, withdrawal of all Russian troops from any part of Ukraine outside the provinces of Crimea, Donetsk, Luhansk, Zaporizhzhia, and Kherson

The statehood of Ukraine and the inviolability of its borders, as well as the right to self-determination of all its provinces, demand the immediate and complete return to Ukraine of all territories and cities conquered by Russia outside of Donetsk, Luhansk, Zaporizhzhia, Kherson and the Crimea, i.e., in provinces that never voted for independence and/or secession but were after the Russian invasion also occupied by Russia. These conquests have to be recognized as unjust and ought to be reversed. At the same time, Ukraine will give up all the territories it has conquered in the Kursk region (Russia).

Peace Treaty between Ukraine and Russia
§ 9
Ukraine withdraws its application for NATO membership for an indefinite period.

In view of the assurance given by some NATO representatives, especially by the German Minister of External Affairs, Genscher,[vi] before the dissolution of the Soviet Union, not to expand NATO eastwards, Ukraine, subject to Russia's signing of the peace treaty proposed here, withdraws its application to NATO membership for an indefinite period.

It takes this step also in view of the overwhelming support it has received, in fact, from NATO states during its present war. A careful examination of these facts assures Ukraine that its interests and rights in the world community can be secured within the framework of a status of neutrality similar to that of Switzerland and Austria.

Peace Treaty between Ukraine and Russia
§ 10
Ceasefire and Start of Talks between Russia and Ukraine

An immediate and rigorously adhered-to ceasefire, along with the start of talks on the details and consequences of the peace treaty, should precede the final peace agreement and begin immediately, if possible, with US and NATO participation in the peace talks.

Peace Treaty between Ukraine and Russia
§ 11
Both Ukraine and Russia admit to unjust actions through which the war broke out, and regret and abandon these actions.

Who is the unjust aggressor in the Russian-Ukrainian war? The answer to this question seemed entirely clear until recently: Of course, Russia, both because its annexation of the Crimea out of the blue kicked off the Donbass war, and because Russia invaded Ukraine in 2022 and began a long battle of aggression, misrepresented itself as a mere short military operation.

The official Ukrainian narrative repeated by Selensky after his hot dispute with Trump and Vance in the Oval Office on February 28, 2025, is that there never was a civil war in which the indigenous population of Donetsk and Luhansk opted for independence, but that this whole separatist movement was only organized and manipulated by Russia. If this were true, the Ukrainian government would always have led a war of defense against Russia, never a war against its own citizens. For this claim, the truth of which would make Russia the sole aggressor and initiator of the war, Ukraine offers a few weak arguments, such as that some Russians were fighting in Donetsk.[vii]

In contrast, the arguments that this independence movement originated in the provinces themselves are overwhelmingly strong.[viii]

Also, a closer examination of Trump's recent reproach to Zelensky that Ukraine started the war, throws some doubts on the claim that Russia was the clear and sole initiator of the war that began in 2022, because this claim of Trump is by no means so absurd and ludicrous as it seemed to the world Press:

1. First of all, the annexation of the Crimea was not a violent action of war, but an unbloody action that occurred based on a referendum conducted by local Ukrainian Crimean government officials in March, 2014, with an alleged result of 90 % of votes in favor of the Crimea's secession and incorporation in Russia, which occurred and was ratified by the Duma soon after.[ix]
2. The action of the Ukrainian government against the separatist effort of secession in Donetsk, supported by Russia, started in 2014 a bloody civil war which, in 2022, merged with the war between Russia and Ukraine.

Hence, both Ukraine and Russia have a considerable responsibility for the beginning of the Russian-Ukrainian War.

Regarding the origin of the Russian-Ukrainian war, it is clear that Ukraine initiated the civil war against its autonomous provinces, which was one of the major causes of the Russian-Ukrainian conflict.

On the other hand, the Russian invasion, inasmuch as it extended far beyond a support of the autonomy-seeking provinces and extended to Kiev and committed horrendous war crimes in the center of Ukraine, was and is clearly a war of Russian aggression. Any just peace requires Russia's complete and internationally controlled abandonment of this unjust end-of-war and withdrawal of all its troops from Ukrainian regions outside the five areas.

So much said about the somewhat confused beginning of the first (civil) war between government and oblasts (consequently also of the second Russo-Ukrainian war that started from the first) and the Russian support of the provinces, which is one of the war-aims Putin cited, we turn to the war, since the Russian attack on Ukraine is pursuing Putin's third goal, the conquest of Ukraine. This war with this goal has been undoubtedly entirely and solely started by Russia and changed the war of defense of 2 (and since September 2022, four) Oblasts into an all-out and unjust war of expansion.

Peace Treaty between Ukraine and Russia
§ 12
A serious will to foster a "culture of peace"

Both countries concerned commit themselves to refraining from all elements of hostility and mutual harm in the fields of culture, sports, and the economy. Instead, they will undertake and promote the difficult struggle for a "culture of peace" and a "culture of friendship and brotherhood".

Peace Treaty between Ukraine and Russia
§ 13
Security and freedom guarantee for ethnic, linguistic, cultural, and religious communities and groups

Neither Ukraine nor Russia will suppress ethnic or religious groups within their territories and thereby destabilize peace efforts.

Peace Treaty between Ukraine and Russia
§ 14
Russia and Ukraine solemnly and irrevocably affirm their acceptance of all points of this peace treaty

Russia and Ukraine solemnly and irrevocably affirm their acceptance of all points of this peace treaty and will refrain from any attempt to further alter the new Ukrainian borders through new wars of conquest and military intervention or retaliation.

Peace Treaty between Ukraine and Russia
§ 15
International monitoring of strict adherence to all parts of the peace treaty and their review.

Peace Treaty between Ukraine and Russia
§ 16
With the support of many nations lifting sanctions against Russia after signing and keeping the Peace Treaty

All countries that have imposed sanctions on Russia will, after Putin's signature under this peace treaty and on the condition of Russia's full compliance with it, lift all sanctions against Russia.

These sanctions will be reinstated and upheld, however, if and when Russia does not abide by all the terms of this peace pact.

Signatures of Putin, Zelensky, NATO representatives, and representatives of all countries that have imposed sanctions on Russia.

---

[i] Upon request to jmmbseifert12@gmail.com, the full text of both peace proposals can be obtained, with more comments and arguments in favor of each article of the proposed Peace Treaty.

[ii] The referendums on secession in Donetsk and Luhansk took place on May 11, 2014. These referendums were organized by pro-Russian separatists in the Donetsk People's Republic (DPR) and Luhansk People's Republic (LPR) following the 2014 Ukrainian revolution and the annexation of Crimea by Russia.

The official question on the ballot asked whether voters supported the "state independence" of their respective regions. According to the organizers, the results showed an overwhelming majority in favor of secession.

[iii] Think, for example, of the great Ukrainian author of Taras Bulba, written in his native tongue, Nikolai Gogol, whose Russian works "The Overcoat" and "Dead Souls" were the seminal works of the great Russian literature of the 19th century.

[iv] LGBTQ+ pride parades are held and authorized in Ukraine, whereas in Russia, they are generally banned.

Ukraine has gradually moved toward greater tolerance and legal recognition of LGBTQ rights, particularly since 2014, when the country began aligning more closely with the EU's most liberal ethical standards. While there is still social resistance and occasional counterprotests, pride parades have been held in major cities like Kyiv, Kharkiv, and Odesa.

Kyiv Pride is the largest event and has taken place annually since 2013 (except during wartime). It receives police protection, and Ukrainian authorities have progressively supported LGBTQ+ rights within the framework of European integration.

In some cities, authorities have refused to allow parades due to security concerns, but in general, Ukraine does not outright ban them.

In Russia, LGBTQ+ pride events are effectively prohibited under laws such as:

The 2013 "gay propaganda" law, which bans the promotion of "non-traditional sexual relations" to minors, makes it difficult to hold public LGBTQ+ events.

The 2022 expansion of the law criminalizes any positive portrayal or promotion of LGBTQ+ identities in public, media, and advertising. Russian authorities routinely deny permits for pride marches, and attempts to hold them often result in arrests and crackdowns by police. Key Differences: Ukraine, despite ongoing social challenges, allows LGBTQ+ pride parades under democratic freedoms, while Russia enforces strict bans and legal persecution of LGBTQ+ activism.

[v] The permission of secession of member states (Brexit) from the EU and, even more so, the new constitution of the Principality of Liechtenstein provide shining examples of the recognition of the rights to independence and thus also to secession. In the EU, the right of secession or withdrawal is applied and respected, as evidenced by the case of Brexit.

The right of municipalities in Liechtenstein to secede has been enshrined in the constitution since the 2003 constitutional reform. This amendment established that each municipality has the right to decide by democratic decision on its secession from the Principality.

The constitutional reform expanded the rights of the prince, but it also strengthened the right of self-determination of the municipalities, including the right to leave the country if the majority of the citizens of a municipality so decide.

[vi] Hans-Dietrich Genscher, the former German Foreign Minister, made several remarks in the early 1990s regarding NATO's eastward expansion, particularly in the context of German reunification and negotiations with the Soviet Union. One of his most significant statements came in 1990, when he assured Soviet leaders that NATO would not expand eastward if Germany were reunified.

On February 2, 1990, in a speech in Tutzing, Bavaria, Genscher stated:

"What is certain is that NATO will not expand to the east." This statement was interpreted as a reassurance to the Soviet Union that NATO would not extend beyond the newly unified Germany. This position was echoed in diplomatic talks at the time.

During discussions with Soviet Foreign Minister Eduard Shevardnadze, Genscher also reportedly emphasized that NATO should not move closer to Soviet borders, especially into Eastern Europe. Declassified documents later showed that Western leaders, including Genscher, communicated similar messages to the Soviet leadership, but these statements never became legally binding commitments.

[vii] This narrative claims as proofs the Russian annexation of Crimea in 2014, the presence of Russian soldiers and weapons in the Separatists' seizure of government buildings and some cities in the Donbass, as well as in counterattacks of the provinces against the Ukrainian government's "anti-terrorist operations" against them, and the early Russian recognition of the two independent republics.

These facts, however, only prove Russia's support for the provinces' fight for independence, later confirmed by the war in 2022, but not in the least that the movement for autonomy and secession did not originate in the two provinces themselves.

[viii] I present them here in the excellent summary of ChatGPT:

There are several arguments supporting the idea that the independence movement in Donetsk and Luhansk originated primarily from local forces and popular support, rather than being an artificial creation of Russia. These arguments suggest that the conflict initially was an intra-Ukrainian civil war before Russia later became more directly involved.

1. *Longstanding Regional Identity and Soviet Nostalgia*

Donetsk and Luhansk historically had strong economic and cultural ties to Russia, with a population that largely spoke Russian and identified with Soviet heritage.

Many residents opposed the nationalist policies of post-1991 Ukraine, particularly efforts to prioritize the Ukrainian language and culture over Russian.

The regions overwhelmingly supported pro-Russian politicians like Viktor Yanukovych, and his ousting in the 2014 Maidan Revolution was perceived as a coup against their interests.

2. *Local Reaction to the Maidan Revolution (2014)*

The Euromaidan protests and the overthrow of Yanukovych (a Donetsk native) led to fears in eastern Ukraine that the new government would impose nationalist policies hostile to the use of Russian in schools and public life.

Protests erupted across southeastern Ukraine in early 2014, with demonstrations in Kharkiv, Odessa, Donetsk, and Luhansk. This suggests that the initial unrest had a local basis rather than being purely instigated by Russia.

3. *Referendums in Donetsk and Luhansk (May 2014)*

Unrecognized referendums were held in both regions, with high reported turnout and majorities allegedly voting for independence. Although Western and Ukrainian sources dispute their legitimacy, the fact that such votes occurred indicates at least some level of local initiative.

Even if Russian support played a role, it does not negate the possibility that significant portions of the population genuinely supported secession.

4. *Fighting Against the Ukrainian Military Before Large-Scale Russian Intervention*

Before large-scale Russian military assistance, local militia groups fought against Ukrainian forces in 2014.

Ukrainian military offensives, particularly in the summer of 2014, faced strong resistance from local fighters, suggesting that the movement was not just Russian-directed but had genuine support.

The Ukrainian "Anti-Terrorist Operation" (ATO) was framed as a campaign against rebels within Ukraine, reinforcing the notion that the conflict was internal.

5. *Diversity of Rebel Leadership and Forces*

While some leaders of the Donetsk and Luhansk People's Republics (DNR/LNR) had connections to Russia, others were locals, including former Ukrainian security officers and activists.

Russian volunteers participated in the fighting, but so did many locals who opposed Kyiv’s authority. The presence of some Russian fighters does not necessarily mean the rebellion was entirely Russian-led.

6. *Minsk Agreements and Ukraine’s Acknowledgment of a Civil Conflict*

The 2015 Minsk Agreements, which were negotiated between Ukraine and the separatist republics (with Russia, Germany, and France as mediators), implicitly recognized that the Donbas regions were parties to the conflict rather than simply Russian proxies.

If Ukraine had viewed the conflict solely as a war against Russia, it might not have agreed to negotiations that included the leadership of the DNR/LNR.

7. *Ukraine's Own Internal Divisions*

A substantial number of people in eastern Ukraine viewed the post-2014 government in Kyiv as illegitimate, not just because of Russian propaganda but due to longstanding political, linguistic, and economic grievances.

Some Ukrainian politicians (such as Viktor Medvedchuk) promoted federalization, reflecting local desires for greater autonomy even before the war began.

Conclusion

While Russia undoubtedly played a significant role in supporting the Donbass insurgency—through military aid, fighters, and later official recognition—the argument that the conflict was initially an inter-Ukrainian civil war rests on substantial evidence. The combination of regional identity, dissatisfaction with the post-Maidan government, local resistance to Ukrainian military offensives, and early separatist activity, prior to large-scale Russian intervention, suggests that the movement had substantial internal roots. In this view, Russia did not create the conflict but capitalized on and later escalated an already existing intra-Ukrainian division."

[ix] March 18, 2014, Russia officially signed a treaty incorporating Crimea into the Russian Federation.

March 21, 2014 – The Russian parliament (Duma) formally ratified the annexation.

2. RUSSIAN VERSION

МИР ПО ПРАВДЕ И СПРАВЕДЛИВОСТИ МЕЖДУ УКРАИНОgЙ И РОССИЕЙ

Представлено президентам Путину, Зеленскому, Трампу и другим главам правительств, а также во многие журналы и газеты на разных языках профессором, д-ром филол. наук, хабил. д-р х.н. Йозеф Мария Зейферт.[3]

ПРЕАМБУЛА

Осознавая, что настало время и забота тысяч и тысяч украинских и российских семей, да и всего человечества, положить конец бедствиям трехлетней ужасной войны между Россией и Украиной и 11-летней гражданской войны в Украине между правительственными войсками и самопровозглашенными независимыми Донецкой и Луганской республиками, здесь предлагается еще один мирный план после стольких неудачных.

Этот мирный план не основан ни на силе и принуждении Украины оставить России земли, принадлежащие ей по праву, ни на идеологических интерпретациях истории и ее целей, но исключительно на правде и справедливости.

Пусть исполнится моя надежда на то, что этот мирный план будет принят всеми тремя сторонами, ведущими войну между двумя братскими народами, на том прочном и философски продуманном этическом и логическом фундаменте, на котором он стоит.

Текст мирного соглашения, представленный ниже, предлагает мирное соглашение в двух совершенно разных войнах, которые, однако, стали переплетаться с 2022 года:

Во-первых, гражданская война, которая бушует в Украине уже 11 лет (2014-), во-вторых, и в первую очередь, война между Россией и Украиной (2022-). Эта большая война - не чисто локальная, а международная, способная перерасти в мировую. Поэтому мир, который положит конец этой войне, отвечает интересам всего мира.

Справедливый мир может быть предложен только в том случае, если сначала будет известна правда о справедливости и несправедливости этих двух войн[i].

СПРАВЕДЛИВЫЙ МИРНЫЙ ДОГОВОР МЕЖДУ РОССИЕЙ И УКРАИНОЙ

Мирный договор между Украиной и Россией
§ 1

[3] Ранее преподавал в качестве профессора философии в Зальцбургском университете, Университете Далласа (штат Техас), Мюнхенском университете (LMU), Папском университете Чили в Сантьяго-де-Чили, Международной академии философии в княжестве Лихтенштейн - ректор-основатель (IAP, IAP-PUC, Сантьяго-де-Чили, IAP-Ifes - Instituto de Filosofía Edith Stein, Гранада, Испания), в настоящее время приватдоцент/старший преподаватель Мюнхенского университета, Германия, и Института философии и реалистических феноменологических исследований имени Дитриха фон Хильдебранда, GSA, Австрия.

Различие между справедливыми и несправедливыми элементами и целями войны России и Украины и общий набросок того, как выглядел бы справедливый мир между Россией и Украиной

Поскольку гражданская война в Украине предшествовала русско-украинской войне и в некоторой степени лежит в ее основе, необходимо сначала рассмотреть ее цели и ход.

I. СПРАВЕДЛИВЫЕ И НЕСПРАВЕДЛИВЫЕ УКРАИНСКИЕ ЦЕЛИ ВОЙНЫ

1. Героическая самооборона Украины от российской агрессии и от намерения превратить Украину в часть России, несомненно, является совершенно законной целью войны Украины с 2022 года.

2. Целью войны украинского правительства против областей, стремящихся к независимости и уже провозгласивших ее, является предотвращение отделения и принуждение их остаться в составе Украины.

A. В соответствии с позитивным, рукотворным правом текста украинской конституции, которая не предусматривает независимости и тем более отделения областей, эта цель войны справедлива.

B. Однако существует основное человеческое и естественное право на независимость, предшествующее позитивному праву и независимое от него, каждого отдельного человека, а также отдельных областей, небольших населенных пунктов и культурно, лингвистически и политически обособленных территорий. Это право самобытного большинства на независимость является не только естественным правом, но и четко и безоговорочно признано в международном праве и ООН; не то же самое касается права на отделение.

Однако вопреки попыткам отделить право на независимость от права на отделение мы видим: право на независимость неотделимо от права на отделение. Как могли британские колонии в Северной Америке стать независимыми в 1776 году и образовать США, не отделившись от Великобритании? Как может любая провинция или колония добиться независимости и государственности, не отделившись от своей родины или колониальной державы?

C. В силу индивидуальности каждого из своих членов, провинции и другие сообщества имеют, по решению большинства голосов, естественное право на независимость и, как логическое следствие этого, на отделение от своего родного государства.

D. Донецк и Луганск хотели реализовать эти права на основе двух референдумов[ii].

(Даже если бы существовали обоснованные сомнения в правдивости кворума и правильности подсчета большинства голосов за независимость Донецка и Луганска, тот факт, что внушительное большинство местного населения выступило за автономию, даже не подвергался сомнению украинским правительством; более того, повторение референдумов или проверка правдивости этих исторических фактов была бы чрезвычайно дорогостоящей и даже невозможной из-за того, что многие украинцы уже покинули Донбасс из-за войны. Поэтому настоящий проект соглашения, с целью обеспечения быстрого, справедливого и в то же время реального, а не мнимого и нереализуемого мира, по веским причинам предполагает наличие таких референдумов с большим большинством голосов в пользу отделения).

Таким образом, с точки зрения международного права, а тем более чистого естественного права, война украинского правительства против отделения Донецка и

Луганска и против осуществления ими своего права на независимость является несправедливой.

E. Следовательно, защита воюющими областями своего права на независимость и отделение является справедливой войной. Аналогичным образом, война украинских правительств с сентября 2022 года против независимости и отделения этих областей является несправедливой агрессией.

II. НЕСПРАВЕДЛИВЫЕ И СПРАВЕДЛИВЫЕ ЦЕЛИ РОССИЙСКОЙ ВОЙНЫ

Путин назвал несколько совершенно разных целей своей войны против Украины:

Военная поддержка самопровозглашенных независимых республик Донецка и Луганска.

В свете несправедливости украинской борьбы против независимости и отделения Донецка и Луганска справедлива и первая военная цель России в российско-украинской войне. При условии, что этот референдум действительно соответствовал волеизъявлению достаточного большинства граждан Донецка и Луганска, справедливость российской защиты их прав на независимость включает и вхождение, на основании решения большинства населения этих двух областей и приглашения России, двух независимых Донецкой и Луганской республик в состав России. (Кроме того, Запорожская и Херсонская области, хотя и не объявляли себя ранее независимыми республиками, но, используя свои права на независимость и отделение, проголосовали подавляющим большинством голосов в сентябре 2022 года за присоединение к России).

Таким образом, справедливый мир между украинским правительством и Донецкой и Луганской областями, а также между Россией и Украиной требует немедленного прекращения войны, которую украинское правительство ведет против вышеупомянутых областей, и серьезной попытки репараций и возмещения ущерба, нанесенного этим областям и тем российским солдатам, которые защищали их права.

Вторая военная цель России, которую Путин сформулировал в своей длинной речи перед началом "военной операции", - это "денацификация" и "разоружение" Украины. Существует две возможных интерпретации того, что Путин имел в виду под нацификацией Украины, которую он хочет ликвидировать:

A. С одной стороны, он мог иметь в виду реальные неонацистские заявления, включая прогитлеровские лозунги, которые действительно существовали среди некоторых украинцев и кругов и которые он считает настолько распространенными и опасными, что они представляют собой серьезную угрозу притеснения евреев в соседней с Россией стране или даже нового холокоста. Однако нацистские элементы в Украине в прямом смысле слова слишком малочисленны и не влиятельны (менее 2 %), чтобы оправдать войну.

B. Другая интерпретация предполагаемой "нацификации" Украины заключается в том, что Путин хотел провести сравнение между формами подавления русской культуры и языка среди русскоязычного населения Украины и презрением и описанием евреев нацистами.

C. этом отношении нет сомнений, что некоторые речи предыдущих президентов Украины о сепаратистах (например, называвших их паразитами, которых следует уничтожить) содержали нацистские и отвратительные антирусские формулировки, напоминающие ужасающие речи Гитлера о евреях.

Однако даже гораздо больший поток нацистских, антирусских высказываний и настроений не имеет при нынешнем режиме Зеленского такого масштаба, чтобы оправдать войну. Поэтому война против нацификации Украины, преследующая именно эту цель, была бы, по крайней мере, так кажется, несправедливой.

Незадолго до вторжения России в Украину Путин в своей длинной программной речи упомянул третью цель войны, которая вызвала возмущение во всем мире. Эта третья цель войны была представлена Путиным как основанная на исторической правде: Украина исторически была колыбелью и истоком России в Киеве, входила в состав бывшей царской империи и Советского Союза и является страной, населенной в значительной степени русскоязычными или двуязычными гражданами[iii].

Отталкиваясь от этих фактов, Путин, добавив к ним множество других предпосылок, составил обоснование своей третьей цели войны: Украина, утверждал он, как и другие бывшие советские республики, получила от бывшего советского правительства право на самоопределение и отделение только в результате трагической ошибки в отношении исторически сложившейся истинной идентичности Украины: , которая является русской. Поэтому Россия имеет право, более того, священную миссию, исправить и обратить вспять эту историческую ошибку, а также искоренить шокирующее торжество западной безнравственности, которая проявляется во многих формах, включая парады гордости, разрешенные в Украине и наказуемые в России[iv] (особенно этот последний аспект побудил Патриарха Кирилла из Православной церкви.

Москве назвать войну Путина против Украины "священной").

Отталкиваясь от концепции священной войны Путина, человека, которого вряд ли можно назвать святым борцом против морально злого общества (из разряда войн, заповеданных Богом, как войны, описанные в Ветхом Завете), российская война - цель завоевания всей Украины и отмены ее независимости и сецессии с 1991г, в значительной степени основана на идеологии, которая не признает юридически и этически обязательных прав Украины на самоопределение и отделение, а также государственности Украины, прямо предоставленной самим Советским Союзом, чтобы оправдать экспансивную войну, которая противоречит прежним российским обязательствам, позитивному международному праву, а также вечному естественному праву.

Поэтому любой справедливый мирный договор должен включать в себя обязательный и контролируемый на международном уровне отказ России от гегемонистских амбиций и территориальных претензий на часть или всю Украину, поскольку война, основанная на этой цели, по своей природе является крайне несправедливой.

Мирный договор между Украиной и Россией

§ 2

Признание справедливых и несправедливых военных действий в войне между Россией и Украиной

Справедливость и несправедливость войны зависит не только от ее результатов, но и от соблюдения или нарушения этики ведения войны. Поэтому война может преследовать самые благие цели, но если она использует средства "тотальной войны", убивает мирных жителей, разрушает больницы и школы, использует изнасилования как средство унижения противника, то такая война абсолютно несправедлива.

Международные наблюдатели зафиксировали многочисленные военные преступления с обеих сторон российско-украинской войны.

Поэтому справедливый мир между Россией и Украиной также требует серьезной попытки репарации и возмещения ущерба, нанесенного несправедливыми и преступными военными действиями обеих сторон.

Мирный договор между Украиной и Россией
§ 3
Украина признает самоопределение и отделение Донецкой, Луганской, Запорожской и Херсонской *областей и их вхождение в состав России*

Украина признает независимость и отделение Донецкой и Луганской, а также Запорожской и Херсонской областей, которые присоединились к России 30 сентября 2022 года после двух референдумов, на которых подавляющее большинство проголосовало за присоединение к России.

Даже в том случае, если эти права не существуют на основании естественного права на независимость (как предполагается в настоящем договоре), но если эти четыре области осуществили отделение от России незаконно (как подразумевает конституция Украины), Украина признает передачу вышеупомянутых областей России как исторический факт, который не может быть насильственно отменен Украиной. Однако более прочная основа мирного договора между Россией и Украиной предусматривает отделение этих четырех областей не только как необратимую политическую реальность, но также как следствие законного осуществления их прав на автономию и отделение.

Поэтому Украина раз и навсегда отказывается от любых попыток вернуть себе эти четыре области.

Мирный договор между Украиной и Россией
§ 4
Украина признает аннексию Крыма Россией в 2014 году, хотя она была основана на референдуме, который был признан законным только Россией и некоторыми другими странами, но незаконным и недействительным в глазах Украины и некоторых критиков.

Украина также признает передачу Крыма России как результат реализации своего права на отделение, которое является частью и логическим следствием права ее жителей на самоопределение.

Даже если бы этого шага не требовал действительный (отрицаемый Украиной) референдум в Крыму, организованный провинциальным украинским правительством, реальная политическая ситуация в смысле тех компромиссов, без которых не может быть достигнут мир на земле, требует § 4.

Мирный договор между Украиной и Россией
§ 5
Россия признает вновь установленные границы с Украиной. Поэтому Россия возвращает Украине все части украинской территории за пределами пяти областей. В свою очередь, Украина признает территориальную целостность России и поэтому возвращает все части территории России, особенно в Курской области, которые она в настоящее время контролирует.

Таким образом, Россия выводит свою группировку со всех частей украинской территории за пределами пяти областей. Отменяя предыдущие заявления Зеленского, Украина также выводит все свои труппы с бывшей и вновь присоединенной российской территории.

Мирный договор между Украиной и Россией
§ 6
Взаимное торжественное и бесповоротное решение и договор об уважении суверенитета соседнего государства и нерушимости вновь установленных границ и воздержании от всех планов завоевания, реконкисты или другого вмешательства против суверенитета и территориальной целостности соседней страны.

Учитывая предыдущие планы и речи Путина и его цель третьей войны, его согласие на этот шаг должно носить характер торжественной, обязательной и безотзывной декларации России (через Путина). Параллельно с этим шагом Украина откажется от любых попыток отвоевать Крым, Донецкую и Луганскую области, а также от дальнейших нападений на российскую территорию.

Мирный договор между Украиной и Россией
§ 7
Признание Украиной прав на независимость и отделение всех украинских областей

Прочный и справедливый мир между двумя сторонами в гражданской войне (правительством и областями), а также, в силу переплетения обеих войн, между Украиной и Россией, требует, кроме того, не только явного признания Украиной прав или хотя бы факта независимости и отделения Донецкой и Луганской областей, а также Запорожской и Херсонской, но и всех украинских областей. В идеале это должно быть сделано путем внесения изменений в украинскую конституцию по примеру ЕС и Лихтенштейна, что позволит конституционно подтвердить права Донецкой, Луганской, Запорожской и Херсонской областей на независимость и отделение и закрепить эти права в позитивном праве (в конституции)[v].

Мирный договор между Украиной и Россией
§ 8
Возвращение Украине всех завоеванных Россией территорий за пределами пяти упомянутых областей, вывод всех российских группировок из любой части Украины за пределами Крымской, Донецкой, Луганской, Запорожской и *Херсонской губерний*

Государственность Украины и нерушимость ее границ, а также право на самоопределение всех ее областей требуют немедленного и полного возвращения Украине всех завоеванных Россией территорий и городов за пределами Донецкой, Луганской, Запорожской, Херсонской областей и Крыма, то есть в областях, которые никогда не голосовали за независимость и/или отделение, но после российского вторжения были также оккупированы Россией. Эти завоевания должны быть признаны несправедливыми и должны быть отменены.

В то же время Украина откажется от всех завоеванных ею территорий в Курской области (Россия).

Мирный договор между Украиной и Россией
§ 9

Украина отзывает свою заявку на вступление в НАТО на неопределенный срок.

Учитывая заверения некоторых представителей НАТО, в частности министра иностранных дел Германии Геншера,[vi] сделанные перед распадом Советского Союза, не расширять НАТО на восток, Украина, при условии подписания Россией предлагаемого здесь мирного договора, отзывает свою заявку на членство в НАТО на неопределенный срок.

Она делает этот шаг также с учетом подавляющей поддержки, которую она фактически получила от стран НАТО во время нынешней войны. Внимательное изучение этих фактов убеждает Украину в том, что ее интересы и права в мировом сообществе могут быть обеспечены в рамках статуса нейтралитета, аналогичного статусу Швейцарии и Австрии.

Мирный договор между Украиной и Россией

§ 10

Прекращение огня и начало переговоров между Россией и Украиной

Немедленное и неукоснительно соблюдаемое прекращение огня и начало переговоров о деталях и последствиях мирного договора должны предшествовать заключению окончательного мирного соглашения и должны начаться немедленно, если возможно, с участием США и НАТО в мирных переговорах.

Мирный договор между Украиной и Россией

§ 11

И Украина, и Россия признают несправедливые действия, из-за которых разгорелась война, сожалеют об этих действиях и отказываются от них

Кто является несправедливым агрессором в российско-украинской войне? До недавнего времени ответ на этот вопрос казался совершенно очевидным: Конечно, Россия: и потому, что ее аннексия Крыма неожиданно привела к войне в Донбассе, и потому, что Россия вторглась в Украину в 2022 году и начала длительную агрессивную войну, выдаваемую за короткую военную операцию.

Официальный украинский нарратив, повторенный Селенским после его жаркого спора с Трампом и Вэнсом в Овальном кабинете 28 февраля 2025 года, заключается в том, что гражданской войны, в которой коренное население Донецка и Луганска выбрало независимость, никогда не было, а все это сепаратистское движение было организовано и манипулировано Россией. Если бы это было правдой, то украинское правительство всегда вело оборонительную войну против России, а не войну против своих собственных граждан. Для этого утверждения, истинность которого сделала бы Россию единственным агрессором и инициатором войны, Украина предлагает несколько слабых аргументов, например, что некоторые россияне воевали в Донецке[vii].

Вотличие от этого, аргументы в пользу того, что движение за независимость возникло в самих провинциях, в подавляющем большинстве случаев являются сильными[viii].

Кроме того, более внимательное изучение недавнего упрека Трампа в адрес Селенского о том, что Украина начала войну, ставит под сомнение утверждение о том, что Россия была явным и единственным инициатором войны, начавшейся в 2022 году, поскольку это утверждение Трампа отнюдь не столь абсурдно и смехотворно, как это казалось мировой прессе:

Во-первых, аннексия Крыма была не насильственной акцией войны, а бескровной акцией, которая произошла на основе референдума, проведенного местными украинскими крымскими чиновниками в марте 2014 года, с предполагаемым результатом в 90 % голосов в пользу отделения Крыма и включения его в состав России, который произошел и был вскоре ратифицирован Думой[ix].

Действия украинского правительства против сепаратистских усилий по отделению Донецка, поддержанных Россией, начали в 2014 году кровавую гражданскую войну, которая в 2022 году слилась с войной между Россией и Украиной.

Таким образом, и Украина, и Россия несут значительную ответственность за начало российско-украинской войны.

Что касается вопроса о зачинщике российско-украинской войны, то очевидно, что Украина начала гражданскую войну против своих автономных областей, которая стала одной из главных причин российско-украинской войны.

С другой стороны, российское вторжение, поскольку оно вышло далеко за рамки поддержки стремящихся к автономии областей и распространилось на Киев, а также совершило ужасающие военные преступления в центре Украины, было и остается однозначно российской агрессией. Любой справедливый мир требует полного и контролируемого международным сообществом отказа России от этой несправедливой войны и вывода всех ее группировок из украинских регионов за пределы пяти областей.

Сказав так много о несколько запутанном начале первой (гражданской) войны между правительством и областями (следовательно, и второй российско-украинской войны, начавшейся с первой) и о российской поддержке областей, которая является одной из целей войны, названных Путиным, перейдем к войне, поскольку российское нападение на Украину преследует третью цель Путина - завоевание Украины. Эта война с этой целью, несомненно, была полностью и исключительно развязана Россией и превратила войну за оборону двух (а с сентября 2022 года - четырех) областей в тотальную и несправедливую войну за экспансию.

Мирный договор между Украиной и Россией
§ 12
Серьезное стремление к формированию "культуры мира"

Обе заинтересованные страны обязуются воздерживаться от любых элементов враждебности и взаимного вреда в области культуры, спорта и экономики, а вместо этого будут предпринимать и поощрять трудную борьбу за "культуру мира" и "культуру дружбы и братства".

Мирный договор между Украиной и Россией
§ 13
Гарантия безопасности и свободы для этнических, языковых, культурных и религиозных общин и групп

Ни Украина, ни Россия не будут подавлять этнические или религиозные группы на своих территориях и тем самым дестабилизировать мирные усилия.

Мирный договор между Украиной и Россией
§ 14

Россия и Украина торжественно и бесповоротно подтверждают свое согласие со всеми пунктами настоящего мирного договора

Россия и Украина торжественно и бесповоротно подтверждают свое согласие со всеми пунктами настоящего мирного договора и будут воздерживаться от любых попыток дальнейшего изменения новых украинских границ путем новых завоевательных войн и военной интервенции или возмездия.

Мирный договор между Украиной и Россией

§ 15

Международный контроль за строгим соблюдением всех пунктов мирного договора и их пересмотр.

Мирный договор между Украиной и Россией

§ 16

При поддержке многих стран отмена санкций против России после подписания и соблюдения этого мирного договора

Все страны, которые ввели санкции против России, после подписания Путиным этого мирного договора и при условии его полного соблюдения Россией, отменят все санкции против России.

Однако эти санкции будут восстановлены и останутся в силе, если и как только Россия не будет соблюдать все условия этого мирного договора.

Подписи Путина, Зеленского, представителей НАТО, представителей всех стран, которые ввели санкции против России.

---

[i] По запросу на jmmbseifert12@gmail.com можно получить полный текст обоих мирных предложений, с дополнительными комментариями и аргументами в пользу каждой статьи предлагаемого мирного договора.

[ii] Референдумы об отделении Донецка и Луганска состоялись 11 мая 2014 года. Эти референдумы были организованы пророссийскими сепаратистами в Донецкой народной республике (ДНР) и Луганской народной республике (ЛНР) после украинской революции 2014 года и аннексии Крыма Россией.

Официальный вопрос в бюллетене касался того, поддерживают ли избиратели "государственную независимость" своих регионов. По словам организаторов, результаты показали подавляющее большинство в пользу отделения.

[iii] Вспомните, например, великого украинского писателя Тараса Бульбу, писавшего на родном языке, Николая Гоголя, чьи русские произведения "Шинель" и "Мертвые души" стали основой великой русской литературы XIX века.

[iv] Парады гордости ЛГБТК+ проводятся и разрешены в Украине, в то время как в России они, как правило, запрещены.

Украина постепенно переходит к большей терпимости и юридическому признанию прав ЛГБТК, особенно после 2014 года, когда страна стала больше соответствовать наиболее либеральным этическим стандартам ЕС. Несмотря на то, что в обществе все еще существует сопротивление и периодические контрпротесты, в крупных городах, таких как Киев, Харьков и Одесса, проводятся парады гордости.

Киевский прайд - крупнейшее мероприятие, которое проводится ежегодно с 2013 года (за исключением военного времени). Его охраняет полиция, а украинские власти постепенно поддерживают права ЛГБТК+ в рамках европейской интеграции.

В некоторых городах власти отказываются разрешать парады по соображениям безопасности, но в целом Украина
в целом Украина не запрещает их.

В России ЛГБТК+-прайды фактически запрещены в соответствии с такими законами, как:

Закон о "гей-пропаганде" 2013 года, который запрещает пропаганду "нетрадиционных сексуальных отношений" среди несовершеннолетних, что затрудняет проведение публичных ЛГБТК+ мероприятий.

Расширение закона в 2022 году предусматривает уголовную ответственность за любое позитивное изображение или продвижение идентичности ЛГБТК+ в обществе, СМИ и рекламе. Российские власти регулярно отказывают в выдаче разрешений на проведение прайдов, а попытки провести их часто приводят к арестам и пресечениям со стороны полиции.

Ключевые различия

Украина, несмотря на сохраняющиеся социальные проблемы, разрешает проведение ЛГБТК+-парадов в условиях демократических свобод, в то время как в России действуют строгие запреты и юридическое преследование ЛГБТК+-активизма.

[v] Разрешение на выход стран-членов (Brexit) из ЕС и тем более новая конституция Княжества Лихтенштейн служат яркими примерами признания прав на независимость и, следовательно, на отделение.

В ЕС право на отделение или выход применяется и соблюдается, что доказывает случай BREXIT.

Право на отделение муниципалитетов Лихтенштейна было закреплено в конституции после конституционной реформы 2003 года. Эта поправка установила, что каждый муниципалитет имеет право демократическим путем принять решение о выходе из состава княжества.

Конституционная реформа расширила права князя, но при этом укрепила право муниципалитетов на самоопределение, включая право на выход из состава страны, если так решит большинство жителей муниципалитета.

[vi] Ганс-Дитрих Геншер, бывший министр иностранных дел Германии, в начале 1990-х годов сделал несколько заявлений по поводу расширения НАТО на восток, особенно в контексте воссоединения Германии и переговоров с Советским Союзом. Одно из самых значительных его заявлений прозвучало в 1990 году, когда он заверил советских лидеров, что НАТО не будет расширяться на восток в случае воссоединения Германии.

февраля 1990 года, выступая в Тутцинге (Бавария), Геншер сказал:

"Что точно, так это то, что НАТО не будет расширяться на восток".

Это заявление было истолковано как заверение Советского Союза в том, что НАТО не будет расширяться за пределы новой объединенной Германии. Эта позиция нашла отклик в дипломатических переговорах того времени.

Во время бесед с министром иностранных дел СССР Эдуардом Шеварднадзе Геншер, как сообщается, также подчеркнул, что НАТО не должна приближаться к советским границам, особенно в Восточной Европе. Рассекреченные документы позже показали, что западные лидеры, включая Геншера, передавали подобные послания советскому руководству, но эти заявления так и не стали юридически обязывающими обязательствами.

[vii] Этот нарратив выдвигает в качестве доказательств российскую аннексию Крыма в 2014 году, присутствие российских солдат и оружия при захвате

сепаратистами правительственных зданий и некоторых городов Донбасса, а также при контратаках провинциалов против "антитеррористической операции" украинского правительства против них, и раннее признание Россией двух независимых республик.

Эти факты, однако, доказывают лишь поддержку Россией борьбы провинций за независимость, подтвержденную впоследствии войной 2022 года, но ни в коем случае не то, что движение за автономию и сецессию не зародилось в самих провинциях.

[viii] Я привожу их здесь в превосходном резюме ChatGPT:

"Существует несколько аргументов в пользу того, что движение за независимость в Донецке и Луганске возникло в первую очередь благодаря местным силам и народной поддержке, а не является искусственным созданием России. Эти аргументы позволяют предположить, что изначально конфликт был внутриукраинской гражданской войной, а затем Россия стала принимать в нем более непосредственное участие.

1. *Давняя региональная идентичность и советская ностальгия*

Донецк и Луганск исторически имели прочные экономические и культурные связи с Россией, а их население в основном говорило на русском языке и идентифицировало себя с советским наследием.

Многие жители выступали против националистической политики Украины после 1991 года, особенно против попыток поставить украинский язык и культуру выше русского.

Эти регионы в подавляющем большинстве поддерживали пророссийских политиков, таких как Виктор Янукович, и его отстранение от власти во время революции на Майдане в 2014 году было воспринято как переворот против их интересов.

2. *Местная реакция на революцию на Майдане (2014)*

Протесты "евромайдана" и свержение Януковича (уроженца Донецка) вызвали на востоке Украины опасения, что новое правительство будет проводить националистическую политику, враждебно относясь к использованию русского языка в школах и общественной жизни.

В начале 2014 года на юго-востоке Украины вспыхнули протесты: демонстрации прошли в Харькове, Одессе, Донецке и Луганске. Это говорит о том, что первоначальные беспорядки имели местную основу, а не были спровоцированы исключительно Россией.

3. *Референдумы в Донецке и Луганске (май 2014 года)*

В обоих регионах были проведены непризнанные референдумы, на которых, по сообщениям, наблюдалась высокая явка и большинство якобы проголосовало за независимость. Хотя западные и украинские источники оспаривают их легитимность, сам факт проведения таких голосований свидетельствует о наличии хотя бы какой-то местной инициативы.

Даже если российская поддержка сыграла определенную роль, это не отменяет возможности того, что значительная часть населения искренне поддерживала отделение.

4. *Борьба с украинскими военными до широкомасштабного вмешательства России*

До масштабной российской военной помощи местные группы ополченцев воевали против украинских войск в 2014 году.

Наступательные операции украинских войск, особенно летом 2014 года, наталкивались на сильное сопротивление местных бойцов, что говорит о том, что движение не просто направлялось Россией, а имело реальную поддержку.

Украинская "Антитеррористическая операция" (АТО) была представлена как кампания против повстанцев внутри Украины, что усилило представление о том, что конфликт был внутренним.

5. *Разнообразие руководства и сил повстанцев*

В то время как некоторые лидеры Донецкой и Луганской народных республик (ДНР/ЛНР) были связаны с Россией, другие были местными жителями, включая бывших украинских офицеров безопасности и активистов.

В боевых действиях участвовали российские добровольцы, но также и многие местные жители, выступавшие против киевской власти. Присутствие некоторых российских бойцов не обязательно означает, что восстание полностью возглавлялось Россией.

6. *Минские соглашения и признание Украиной гражданского конфликта*

Минские соглашения 2015 года, которые были заключены между Украиной и сепаратистскими республиками (при посредничестве России, Германии и Франции), косвенно признали, что регионы Донбасса являются сторонами конфликта, а не просто российскими прокси.

Если бы Украина рассматривала конфликт исключительно как войну против России, она могла бы не согласиться на переговоры, в которых участвовало бы руководство ДНР/ЛНР.

7. *Внутренние разногласия в Украине*

Значительное число жителей восточной Украины считало киевское правительство после 2014 года нелегитимным не только из-за российской пропаганды, но и по причине давних политических, языковых и экономических претензий.

Некоторые украинские политики (например, Виктор Медведчук) выступали за федерализацию, отражая стремление местных жителей к большей автономии еще до начала войны.

Заключение

Хотя Россия, несомненно, сыграла значительную роль в поддержке повстанческого движения в Донбассе - посредством военной помощи, боевиков, а позже и официального признания, - аргумент о том, что конфликт изначально был межукраинской гражданской войной , опирается на веские доказательства. Сочетание региональной идентичности, недовольства постмайдановским правительством, местного сопротивления украинским военным наступлениям и ранней сепаратистской активности до широкомасштабного российского вмешательства позволяет предположить, что движение имело значительные внутренние корни. С этой точки зрения, Россия не создавала конфликт, а воспользовалась им и впоследствии усугубила уже существующий внутриукраинский раскол".

[ix] 18 марта 2014 года Россия официально подписала договор о вхождении Крыма в состав Российской Федерации.

21 марта 2014 года - российский парламент (Дума) официально ратифицировал аннексию.

3. UKRAINIAN VERSION

МИР У ПРАВДІ ТА СПРАВЕДЛИВОСТІ МІЖ УКРАЇНОЮ ТА РОСІЄЮ

Подана президентам Путіну, Зеленському, Трампу та іншим главам урядів, а також багатьом журналам і газетам різними мовами професором, доктором філософії, габілітованим доктором філософських наук Йозефом Марією Зайфертом. доктором Йозефом Марією Зайфертом.[4]

ПРЕАМБУЛА

Усвідомлюючи, що настав час і що тисячі й тисячі українських і російських родин, а також усе людство прагнуть покласти край лихові жахливої війни між Росією та Україною, яка триває вже три роки, і 11-річній громадянській війні в Україні між урядовими військами та самопроголошеними незалежними республіками Донецької та Луганської областей, ми пропонуємо ще один мирний план після стількох невдалих спроб.

Цей мирний план не ґрунтується ні на силі та примусі України залишити Росії землі, які їй по праву належать, ні на ідеологічних інтерпретаціях історії та її цілей, а виключно на правді та справедливості.

Нехай здійсниться моя надія, що цей мирний план буде прийнятий усіма трьома сторонами, які ведуть цю війну між двома братніми народами, на основі твердого і філософськи продуманого етичного і логічного фундаменту, на якому він стоїть.

Текст мирної угоди, викладений нижче, пропонує мирну угоду у двох дуже різних війнах, які, однак, з 2022 року переплітаються між собою: По-перше, громадянська війна, яка триває в Україні вже 11 років (2014-), по-друге, війна між Росією та Україною (2022-). Ця велика війна є не суто локальною, а міжнародною війною з потенціалом переростання у світову війну. Тому мир, який покладе край цій війні, в інтересах усього світу.

Справедливий мир може бути запропонований лише тоді, коли буде відома правда про справедливість і несправедливість у цих двох війнах[i].

СПРАВЕДЛИВИЙ МИРНИЙ ДОГОВІР МІЖ РОСІЄЮ ТА УКРАЇНОЮ

Мирний договір між Україною та Росією

§ 1

Розмежування між справедливими і несправедливими елементами та цілями війни Росії і України, а також загальний нарис того, як виглядав би справедливий мир між Росією і Україною

Оскільки громадянська війна в Україні передувала російсько-українській війні і певною мірою лежить в її основі, необхідно спочатку розглянути її цілі та перебіг.

[4] Раніше викладав як професор філософії в Зальцбурзькому університеті, Університеті Далласа, Техас, Мюнхенському університеті (LMU), Папському університеті Чилі в Сантьяго-де-Чилі, Міжнародній академії філософії в Князівстві Ліхтенштейн - ректор-засновник (IAP, IAP-PUC, Сантьяго-де-Чилі, IAP-Ifes - Instituto de Filosofía Edith Stein, Гранада, Іспанія), нині приват-доцент/старший викладач Мюнхенського університету, Німеччина, та Інституту філософії та реалістичних феноменологічних досліджень ім. Дітріха фон Гільдебранда, GSA, Австрія.

I. СПРАВЕДЛИВІ ТА НЕСПРАВЕДЛИВІ УКРАЇНСЬКІ ЦІЛІ ВІЙНИ

1. Героїчна самооборона України проти російської агресії та проти намірів перетворити Україну на частину Росії, безсумнівно, є цілком легітимною метою української війни з 2022 року.

2. Метою війни українського уряду проти провінцій, які прагнули до незалежності і вже проголосили її, є недопущення відокремлення і примушення їх залишитися в складі України.

A. Відповідно до позитивного, рукотворного права тексту української конституції, яка не передбачає незалежності і, тим більше, відокремлення її областей, ця мета війни є справедливою.

B. Однак існує основне людське і природне право на незалежність, яке передує позитивному праву і не залежить від нього, кожної окремої людини, а також окремих провінцій, менших населених пунктів і культурно, лінгвістично і політично відмінних територій. Це право самобутньої більшості на незалежність є не лише природним правом, але також чітко і беззастережно визнане міжнародним правом і ООН; на відміну від права на відокремлення.

Всупереч спробам відокремити право на незалежність від права на відокремлення, ми бачимо: право на незалежність невіддільне від права на відокремлення. Як могли британські колонії в Північній Америці стати незалежними в 1776 році і утворити США, не відокремлюючись від Великої Британії? Як може будь-яка провінція чи колонія досягти незалежності та державності, не відокремлюючись від своєї батьківщини чи колоніальної держави?

C. В силу індивідуальності кожного зі своїх членів провінції та інші спільноти мають, на підставі більшості голосів, природне право на незалежність і, як логічний наслідок цього, на відокремлення від своєї батьківської держави.
D. Донецьк і Луганськ захотіли реалізувати ці права на основі двох референдумів[ii].

(Навіть якби існували обґрунтовані сумніви щодо достовірності кворуму та правильності підрахунку більшості голосів за незалежність Донецька та Луганська, той факт, що значна більшість місцевого населення висловилася за автономію, навіть не ставився під сумнів українським урядом; більше того, повторне проведення референдумів або перевірка достовірності цих історичних фактів були б надзвичайно дорогими і навіть неможливими через те, що багато українців з того часу покинули Донбас через війну). Таким чином, цей проект угоди, з метою служіння швидкому, справедливому і в той же час реальному, а не уявному і нездійсненному миру, припускає з вагомих причин існування таких референдумів з переважною більшістю на користь відокремлення).

Тому з точки зору міжнародного права, а тим більше чистого природного права, війна українського уряду проти відокремлення Донецька і Луганська і проти здійснення ними свого права на незалежність є несправедливою.

E. Отже, захист воюючими провінціями свого права на незалежність і відокремлення є справедливою війною. Аналогічно, війна українського уряду з вересня 2022 року проти незалежності та відокремлення цих областей є несправедливою агресією.

II. НЕСПРАВЕДЛИВІ ТА СПРАВЕДЛИВІ РОСІЙСЬКІ ЦІЛІ ВІЙНИ

Путін назвав низку дуже різних військових цілей своєї війни проти України:
Військова підтримка самопроголошених незалежних республік Донецька та Луганська.

У світлі несправедливості української боротьби проти незалежності та відокремлення Донецька і Луганська, справедливою є і перша військова мета Росії в російсько-українській війні. За умови, що цей референдум дійсно відповідав волі достатньої більшості громадян як Донецька, так і Луганська, справедливість російського захисту їхніх прав на незалежність включає в себе також включення, на основі рішення більшості населення двох областей і запрошення Росії, двох незалежних республік - Донецької та Луганської - до складу Росії. (Також Запорізька та Херсонська області, які раніше не проголошували себе незалежними республіками, у вересні 2022 року, використовуючи свої права на незалежність і вихід зі складу України, проголосували переважною більшістю голосів за входження до складу Росії).

Як наслідок, справедливий мир між українським урядом і Донецькою та Луганською областями, а також між Росією та Україною вимагає негайного припинення війни, яку веде український уряд проти вищезгаданих областей, і серйозної спроби відшкодування збитків, завданих цим областям і тим російським солдатам, які захищали їхні права.

Другою військовою метою Росії, яку Путін сформулював у своїй довгій промові перед початком "військової операції", була "денацифікація" і "роззброєння" України. Зараз існує дві можливі інтерпретації того, що Путін мав на увазі під нацифікацією України, яку він хоче ліквідувати: одного боку, він міг би мати на увазі реальні неонацистські декларації, включаючи прогітлерівські гасла, які дійсно існують серед деяких українців і кіл, і які він вважав би настільки поширеними і небезпечними, що вони становлять серйозний ризик того, що сусідня з Росією країна буде утискати євреїв або навіть влаштує новий Голокост.

Однак нацистських елементів у буквальному розумінні в Україні занадто мало і вони занадто невпливові (менше 2%), щоб виправдати війну.

Інша інтерпретація нібито "нацифікації" України полягала б у тому, що Путін хотів провести порівняння між формами придушення російської культури і мови серед російськомовного населення України і тим, як нацисти зневажали і описували євреїв.

У цьому останньому відношенні немає сумнівів, що певні промови попередніх президентів України про сепаратистів (наприклад, коли вони називали їх паразитами, яких слід знищити) містили нацистські та огидні антиросійські висловлювання, що нагадують жахливі промови Гітлера про євреїв.

Навіть набагато більший потік нацистських, антиросійських висловлювань і настроїв не має, однак, за нинішнього режиму Зеленського таких масштабів, які могли

виправдати війну. Тому війна проти нацифікації України з такою метою була б, принаймні так здається, несправедливою.

Незадовго до вторгнення Росії в Україну Путін у своїй довгій програмній промові згадав про третю мету війни, яка викликала обурення в усьому світі. Ця третя мета війни була представлена Путіним як така, що ґрунтується на історичній правді: Україна історично була колискою і місцем зародження Росії в Києві, входила до складу колишньої Царської імперії і Радянського Союзу, і є країною, населеною значною мірою російськомовними або двомовними громадянами[iii].

Відштовхуючись від цих фактів, Путін, додавши багато інших передумов, витлумачив виправдання своєї третьої мети війни: Україна, стверджував він, як і інші колишні радянські республіки, отримала право на самовизначення і відділення

від колишнього радянського уряду лише внаслідок трагічної помилки щодо історично обґрунтованої істинної ідентичності України: , яка полягає в тому, що вона є російською. Тому Росія має право, навіть священну місію, виправити і повернути назад цю історичну помилку, а також викорінити шокуючий тріумф західної аморальності, який проявляється у багатьох формах, включаючи паради гордості, дозволені в Україні, але карані в Росії[iv] (саме цей останній аспект спонукав Патріарха православної церкви в Москві Кирила назвати війну Путіна проти України "священною").

Якщо відкинути концепцію священної війни Путіна, людини, яку навряд чи можна назвати святим борцем проти морально порочного суспільства (з тих, що ведуться за Божим велінням, як війни, описані в Старому Заповіті), то російська війна, що має на меті завоювання всієї України і скасування її незалежності та відокремлення з 1991 року, значною мірою ґрунтується на ідеології, яка не визнає юридично та етично обов'язкових прав України на самовизначення і відокремлення, значною мірою ґрунтується на ідеології, яка не визнає юридично та етично обов'язкових прав України на самовизначення та відокремлення, а також державності України, прямо наданої самим Радянським Союзом, щоб виправдати війну за розширення, яка суперечить колишнім зобов'язанням Росії, позитивному міжнародному праву, а також одвічному природному праву.

Тому будь-який справедливий мирний договір мав би включати обов'язкову і контрольовану міжнародним співтовариством відмову Росії від таких гегемоністських амбіцій і територіальних претензій на частини або всю Україну, оскільки війна, заснована на цій військовій меті, за своєю природою є вкрай несправедливою.

Мирний договір між Україною та Росією
§ 2
Визнання справедливої та несправедливої війни у війні між Росією та Україною

Справедливість і несправедливість війни залежить не лише від того, чим вона закінчиться, але й від дотримання чи порушення етики ведення війни. Тому війна може мати найкращі цілі, але якщо вона використовує засоби "тотальної війни", вбиває цивільне населення, руйнує лікарні та школи, використовує зґвалтування як засіб приниження ворога, то така війна є абсолютно несправедливою.

Численні військові злочини були задокументовані міжнародними спостерігачами з обох сторін російсько-української війни.

Справедливий мир між Росією та Україною також вимагає серйозної спроби репарації та відшкодування збитків, завданих несправедливими та злочинними військовими діями з обох сторін.

Мирний договір між Україною та Росією
§ 3
Україна визнає самовизначення і відділення Донецької, Луганської, Запорізької та Херсонської *областей та їх приєднання до Росії*

Україна визнає незалежність і відокремлення Донецької та Луганської, а також Запорізької та Херсонської областей, які приєдналися до Росії 30 вересня 2022 року, після ще двох референдумів, на яких переважна більшість проголосувала за приєднання до Росії.

Навіть у випадку, якщо ці права не існують на основі природного права на незалежність (як передбачається в цьому договорі), але якщо ці чотири області

здійснили відділення від Росії незаконно (як передбачається Конституцією України), Україна визнає передачу вищезгаданих областей Росії як історичний факт, який не може бути насильницьким чином скасований Україною. Однак, більш міцна основа мирного договору між Росією та Україною передбачає відділення цих чотирьох областей не лише як незворотну політичну реальність, але також як наслідок законного здійснення їхніх прав на автономію та відокремлення.

Тому Україна раз і назавжди відмовляється від будь-яких спроб відвоювати ці чотири області.

Мирний договір між Україною та Росією
§ 4
Україна визнає анексію Криму Росією у 2014 році, хоча вона була здійснена на основі референдуму, який був визнаний законним лише Росією та деякими іншими країнами, але незаконним і недійсним в очах України та деяких критиків.

Україна також визнає передачу Криму до складу Росії як результат реалізації свого права на відокремлення, що є частиною і логічним наслідком права його мешканців на самовизначення.

Навіть якби цього кроку не вимагав дійсний (заперечений Україною) референдум у Криму, організований провінційним українським урядом, реальна політична ситуація в сенсі тих компромісів, без яких не може бути досягнутий мир на землі, вимагає § 4.

Мирний договір між Україною та Росією
§ 5
Росія визнає нові кордони з Україною. Таким чином, Росія повертає Україні всі частини української території за межами п'яти областей. У свою чергу, Україна визнає територіальну цілісність Росії і тому повертає всі частини Росії, особливо Курську область, яку вона наразі контролює.

Таким чином, Росія виводить свої війська з усіх частин української території за межами п'яти областей. Відкликаючи попередні заяви Зеленського, Україна також виводить всі свої війська з колишніх і нещодавно приєднаних російських територій.

Мирний договір між Україною та Росією
§ 6
Взаємне урочисте і безповоротне рішення і пакт про повагу суверенітету сусідньої держави і непорушності новостворених кордонів та утримання від будь-яких планів завоювання, реконкісти або іншого втручання, спрямованого проти суверенітету і територіальної цілісності сусідньої країни.

З огляду на попередні плани і заяви Путіна, а також його третю військову мету, його згода з цього питання повинна мати характер урочистої, обов'язкової і безповоротної декларації Росії (в особі Путіна). Паралельно з цим кроком Україна відмовиться від будь-яких спроб повернення Криму, Донецької та Луганської областей, а також від будь-яких подальших нападів на російську територію.

Мирний договір між Україною та Росією
§ 7
Визнання Україною права на незалежність та відокремлення всіх українських областей

Тривалий і справедливий мир між двома сторонами громадянської війни (урядом і регіонами), а також, через переплетення обох воєн, між Україною і Росією, вимагає, крім того, не тільки прямого визнання Україною прав або принаймні факту незалежності і відокремлення Донецької і Луганської областей, а також Запорізької і Херсонської областей, але й усіх українських областей. В ідеалі це можна було б зробити шляхом внесення змін до Конституції України за прикладом ЄС та Ліхтенштейну, таким чином підтвердивши конституційно право Донецької, Луганської, Запорізької та Херсонської областей на незалежність та відокремлення і надавши цим правам міцну правову основу в позитивному праві (в Конституції)[v].

Мирний договір між Україною та Росією
§ 8
Повернення Україні всіх загарбаних Росією територій за межами п'яти згаданих областей, виведення всіх російських військ з будь-якої частини України за межами АР Крим, Донецької, Луганської, Запорізької та . *Херсонської областей*

Державність України та непорушність її кордонів, а також право на самовизначення всіх її областей вимагають негайного і повного повернення Україні всіх загарбаних Росією територій і міст за межами Донецької, Луганської, Запорізької, Херсонської областей та Криму, тобто в областях, які ніколи не голосували за незалежність та/або відокремлення, але після російського вторгнення також були окуповані Росією. Ці завоювання мають бути визнані несправедливими і мають бути скасовані.

Водночас Україна відмовиться від усіх територій, які вона завоювала в Курській області (Росія).

Мирний договір між Україною та Росією
§ 9
Україна відкликає свою заявку на вступ до НАТО на невизначений термін.

Зважаючи на запевнення, надані деякими представниками НАТО, особливо німецьким міністром закордонних справ Геншером,[vi] перед розпадом Радянського Союзу, не розширювати НАТО на схід, Україна, за умови підписання Росією запропонованого тут мирного договору, відкликає свою заявку на членство в НАТО на невизначений період.

Вона робить цей крок також з огляду на переважну підтримку, яку вона отримала фактично від країн НАТО під час нинішньої війни. Уважне вивчення цих фактів переконує Україну в тому, що її інтереси та права у світовому співтоваристві можуть бути забезпечені в рамках статусу нейтралітету, подібного до статусу Швейцарії та Австрії.

Мирний договір між Україною та Росією
§ 10
Припинення вогню та початок переговорів між Росією та Україною

Негайне і суворе припинення вогню і початок переговорів про деталі і наслідки мирного договору повинні передувати остаточній мирній угоді і розпочатися негайно, якщо це можливо, за участю США і НАТО в мирних переговорах.

Мирний договір між Україною та Росією
§ 11

І Україна, і Росія визнають несправедливі дії, через які почалася війна, шкодують і відмовляються від цих дій

Хто є несправедливим агресором у російсько-українській війні? Донедавна відповідь на це питання здавалася цілком зрозумілою: Звичайно, Росія: і тому, що її анексія Криму зненацька призвела до війни на Донбасі, і тому, що Росія вторглася в Україну в 2022 році і розпочала тривалу агресивну війну, яку помилково представили як коротку військову операцію.

Офіційний український наратив, який повторив Селенський після гарячої суперечки з Трампом і Венсом в Овальному кабінеті 28 лютого 2025 року, полягає в тому, що ніколи не було громадянської війни, в якій корінне населення Донецька і Луганська зробило б вибір на користь незалежності, але що весь цей сепаратистський рух був лише організований і маніпульований Росією. Якби це було правдою, український уряд завжди вів би оборонну війну проти Росії, а не війну проти власних громадян. На це твердження, правда якого зробила б Росію єдиним агресором та ініціатором війни, Україна пропонує кілька слабких аргументів, таких як те, що деякі росіяни воювали в Донецьку[vii].

На противагу цьому, аргументи на користь того, що цей рух за незалежність зародився в самих провінціях, є надзвичайно вагомими[viii].

Крім того, більш уважне вивчення нещодавнього докору Трампа на адресу Селенського в тому, що Україна почала війну, ставить під сумнів твердження про те, що Росія була явним і єдиним ініціатором війни, яка почалася в 2022 році, оскільки це твердження Трампа аж ніяк не є настільки абсурдним і смішним, як це здавалося світовій пресі: Перш за все, анексія Криму не була насильницькою військовою акцією, а безкровною дією, яка відбулася на основі референдуму, проведеного місцевими українськими кримськими урядовцями в березні 2014 року, з нібито 90 % голосів на користь відокремлення Криму та включення його до складу Росії, що відбулося і було ратифіковано Державною Думою незабаром після цього[ix].

Дії українського уряду проти спроб сепаратистів відокремитися в Донецьку, підтриманих Росією, розпочали в 2014 році криваву громадянську війну, яка в 2022 році об'єдналася з війною між Росією та Україною. Таким чином, і Україна, і Росія несуть значну відповідальність за початок російсько-української війни.

Щодо питання про те, хто є ініціатором російсько-української війни, очевидно, що Україна розпочала громадянську війну проти своїх автономних областей, що стало однією з головних причин російсько-української війни.

З іншого боку, російське вторгнення, оскільки воно вийшло далеко за межі підтримки областей, які прагнуть автономії, і поширилося на Київ, а також призвело до жахливих воєнних злочинів у центрі України, було і є, безумовно, війною російської агресії. Будь-який справедливий мир вимагає від Росії повної і контрольованої міжнародним співтовариством відмови від цього несправедливого завершення війни і виведення всіх її угруповань з українських регіонів за межами п'яти областей.

Так багато сказано про дещо заплутаний початок першої (громадянської) війни між урядом і областями (а отже, і другої російсько-української війни, яка почалася з першої) та про російську підтримку областей, що є однією з цілей війни, на яку посилався Путін, ми переходимо до війни, оскільки російський напад на Україну переслідує третю мету Путіна - завоювання України. Ця війна з цією метою, безсумнівно, була повністю і виключно розпочата Росією і перетворила війну за 2 (а

з вересня 2022 року - за чотири) області на тотальну і несправедливу війну завоювання.

Мирний договір між Україною та Росією
§ 12
Серйозна воля до розвитку "культури миру"
Обидві зацікавлені країни зобов'язуються утримуватися від усіх елементів ворожнечі та взаємної шкоди в галузі культури, спорту та економіки, а натомість вестимуть і підтримуватимуть нелегку боротьбу за "культуру миру" та "культуру дружби і братерства".

Мирний договір між Україною та Росією
§ 13
Гарантія безпеки та свободи для етнічних, мовних, культурних та релігійних спільнот і груп
Ні Україна, ні Росія не будуть придушувати етнічні чи релігійні групи на своїх територіях і тим самим дестабілізувати мирні зусилля.

Мирний договір між Україною та Росією
§ 14
Росія і Україна урочисто і безповоротно підтверджують свою згоду з усіма пунктами цього мирного договору
Росія і Україна урочисто і безповоротно підтверджують свою згоду з усіма пунктами цього мирного договору і утримуватимуться від будь-яких спроб подальшої зміни нових українських кордонів шляхом нових загарбницьких війн і військової інтервенції або відплати.

Мирний договір між Україною та Росією
§ 15
Міжнародний моніторинг суворого дотримання всіх частин мирного договору та їх перегляд.

Мирний договір між Україною та Росією
§ 16
За підтримки багатьох країн зняття санкцій з Росії після підписання та дотримання мирного договору
Всі країни, які наклали санкції на Росію, після підпису Путіна під цим мирним договором і за умови його повного дотримання Росією, скасують всі санкції проти Росії.
Однак ці санкції будуть відновлені і продовжені, якщо і як тільки Росія не буде дотримуватися всіх умов цього мирного пакту.
Підписи Путіна, Зеленського, представників НАТО, представників усіх країн, які наклали санкції на Росію.

---

[i] За запитом на jmmbseifert12@gmail.com можна отримати повний текст обох мирних пропозицій з додатковими коментарями та аргументами на користь кожної статті запропонованого мирного договору.

[ii] Референдуми про відокремлення Донецької та Луганської областей відбулися 11 травня 2014 року. Ці референдуми були організовані проросійськими сепаратистами в Донецькій Народній Республіці (ДНР) і Луганській Народній Республіці (ЛНР) після української революції 2014 року та анексії Криму Росією.

Офіційне питання в бюлетені запитувало, чи підтримують виборці "державну незалежність" своїх регіонів. За словами організаторів, результати показали, що переважна більшість висловилася за відокремлення.

[iii] Згадайте, наприклад, великого українського автора "Тараса Бульби", написаного його рідною мовою, Миколу Гоголя, чиї російські твори "Шинель" і "Мертві душі" стали основоположними творами великої російської літератури 19 століття.

[iv] В Україні проводяться і дозволені ЛГБТК+ прайди, в той час як в Росії вони, як правило, заборонені.Україна поступово рухається до більшої толерантності та юридичного визнання прав ЛГБТК, особливо після 2014 року, коли країна почала більше відповідати найбільш ліберальним етичним стандартам ЄС. Незважаючи на те, що все ще існує соціальний опір і періодичні контрпротести, у великих містах, таких як Київ, Харків та Одеса, пройшли паради гордості.

КиївПрайд є найбільшим заходом і відбувається щорічно з 2013 року (за винятком воєнного часу). Він проходить під охороною поліції, а українська влада поступово підтримує права ЛГБТК+ в рамках європейської інтеграції.

У деяких містах влада відмовила у проведенні парадів з міркувань безпеки, але в цілому по Україні не забороняє їх прямо.

У Росії прайди ЛГБТК+ фактично заборонені такими законами, як:

Закон про "гей-пропаганду" 2013 року, який забороняє пропаганду "нетрадиційних сексуальних відносин" серед неповнолітніх, що ускладнює проведення публічних ЛГБТК+ заходів.

Розширення закону у 2022 році передбачає кримінальну відповідальність за будь-яке позитивне зображення або просування ЛГБТК+ ідентичності в публічному просторі, ЗМІ та рекламі. Російська влада регулярно відмовляє у видачі дозволів на проведення прайдів, а спроби їх проведення часто призводять до арештів і розгону поліцією.

Ключові відмінності

Україна, незважаючи на поточні соціальні виклики, дозволяє проведення прайдів ЛГБТК+ в умовах демократичних свобод, в той час як в Росії діють суворі заборони та юридичні переслідування активістів ЛГБТК+.

[v] Дозвіл на вихід країн-членів (Brexit) з ЄС і, тим більше, нова конституція Князівства Ліхтенштейн є яскравим прикладом визнання права на незалежність, а отже, і на вихід.

В ЄС право на відокремлення або вихід застосовується і поважається, як доводить випадок з BREXIT.

Право на відділення муніципалітетів у Ліхтенштейні було закріплено в конституції після конституційної реформи 2003 року. Ця поправка встановила, що кожен муніципалітет має право демократичним рішенням ухвалити рішення про вихід зі складу Князівства.Конституційна реформа розширила права князя, але також посилила право на самовизначення муніципалітетів, включаючи право на вихід з країни, якщо так вирішить більшість громадян муніципалітету.

[vi] Ганс-Дітріх Геншер, колишній міністр закордонних справ Німеччини, на початку 1990-х років зробив кілька зауважень щодо розширення НАТО на схід,

особливо в контексті возз'єднання Німеччини і переговорів з Радянським Союзом. Одна з його найбільш значущих заяв пролунала в 1990 році, коли він запевнив радянських лідерів, що НАТО не розширюватиметься на схід, якщо Німеччина возз'єднається.

лютого 1990 року у своїй промові в Тутцінгу, Баварія, Геншер заявив:

"Безперечно те, що НАТО не буде розширюватися на схід". Ця заява була інтерпретована як запевнення Радянського Союзу в тому, що НАТО не поширюватиметься за межі нової об'єднаної Німеччини. Ця позиція знайшла відлуння в дипломатичних переговорах того часу.

Під час дискусій з радянським міністром закордонних справ Едуардом Шеварднадзе Геншер, як повідомляється, також наголосив, що НАТО не повинна наближатися до радянських кордонів, особливо в Східній Європі. Розсекречені документи пізніше показали, що західні лідери, включаючи Геншера, передавали подібні повідомлення радянському керівництву, але ці заяви так і не стали юридично зобов'язуючими зобов'язаннями.

[vii] Цей наратив стверджує як докази російську анексію Криму в 2014 році, присутність російських солдатів і зброї в захопленні сепаратистами урядових будівель і деяких міст на Донбасі, а також у контратаках провінцій проти "антитерористичних операцій" українського уряду проти них, і швидке визнання Росією двох незалежних республік.

Ці факти, однак, лише доводять підтримку Росією боротьби провінцій за незалежність, пізніше підтверджену війною 2022 року, але аж ніяк не те, що рух до автономії та відокремлення виник не в самих двох провінціях.

[viii] Я представляю їх тут, у чудовому огляді ChatGPT:

"Існує кілька аргументів на користь того, що рух за незалежність у Донецьку та Луганську виник насамперед завдяки місцевим силам і народній підтримці, а не був штучним творінням Росії. Ці аргументи свідчать про те, що конфлікт спочатку був внутрішньоукраїнською громадянською війною, перш ніж Росія стала більш безпосередньо втручатися.

1. *Давня регіональна ідентичність та радянська ностальгія*

Донецьк і Луганськ історично мали міцні економічні та культурні зв'язки з Росією, а їхнє населення здебільшого розмовляло російською мовою та ототожнювало себе з радянською спадщиною.

Багато мешканців виступали проти націоналістичної політики України після 1991 року, зокрема, проти намагань надати пріоритет українській мові та культурі над російською.

Регіони в переважній більшості підтримували проросійських політиків, таких як Віктор Янукович, а його повалення під час Революції Гідності 2014 року сприйняли як переворот проти їхніх інтересів.

2. *Місцева реакція на революцію на Майдані (2014)*

Протести Євромайдану і повалення Януковича (уродженця Донецька) призвели до побоювань на сході України, що новий уряд запровадить націоналістичну політику, ворожу до використання російської мови в школах і суспільному житті.

На початку 2014 року протести спалахнули по всій південно-східній Україні: демонстрації пройшли в Харкові, Одесі, Донецьку та Луганську. Це свідчить про те, що початкові заворушення мали місцеве підґрунтя, а не були спровоковані виключно Росією.

3. *Референдуми в Донецьку та Луганську (травень 2014 року)*

В обох регіонах були проведені невизнані референдуми з високою явкою виборців, більшість з яких, за повідомленнями, проголосувала за незалежність. Хоча західні та українські джерела заперечують їхню легітимність, сам факт проведення таких голосувань свідчить про принаймні певний рівень місцевої ініціативи.

Навіть якщо російська підтримка відіграла певну роль, це не заперечує можливості того, що значна частина населення щиро підтримувала відокремлення.

4. *Боротьба проти українських військових до широкомасштабної російської інтервенції*

До широкомасштабної російської військової допомоги місцеві загони ополченців воювали проти українських військ у 2014 році.

Наступ українських військових, особливо влітку 2014 року, наштовхнувся на сильний опір місцевих бойовиків, що свідчить про те, що цей рух не лише спрямовувався Росією, але й мав реальну підтримку.

Українська "Антитерористична операція" (АТО) була подана як кампанія проти повстанців всередині України, що посилювало уявлення про те, що конфлікт є внутрішнім.

5. *Різноманітність повстанських лідерів і сил*

Хоча деякі лідери Донецької та Луганської народних республік (ДНР/ЛНР) мали зв'язки з Росією, інші були місцевими жителями, в тому числі колишніми українськими силовиками та активістами.

У бойових діях брали участь російські добровольці, а також багато місцевих жителів, які виступали проти київської влади. Присутність деяких російських бойовиків не обов'язково означає, що повстання було повністю очолене Росією.

6. *Мінські домовленості та визнання Україною громадянського конфлікту*

Мінські угоди 2015 року, укладені між Україною та сепаратистськими республіками (за посередництва Росії, Німеччини та Франції), неявно визнали, що регіони Донбасу є сторонами конфлікту, а не просто російськими маріонетками.

Якби Україна розглядала конфлікт виключно як війну проти Росії, вона, можливо, не погодилася б на переговори за участю керівництва ДНР/ЛНР.

7. *Внутрішні розбіжності в Україні*

Значна кількість людей на сході України вважає уряд у Києві після 2014 року нелегітимним не лише через російську пропаганду, але й через давні політичні, мовні та економічні претензії.

Деякі українські політики (наприклад, Віктор Медведчук) виступали за федералізацію, відображаючи прагнення місцевих жителів до більшої автономії ще до початку війни.

Висновок

Хоча Росія, безсумнівно, відіграла значну роль у підтримці повстанців на Донбасі - через військову допомогу, бойовиків і пізніше офіційне визнання - аргумент про те, що конфлікт спочатку був міжукраїнською громадянською війною , спирається на вагомі докази. Поєднання регіональної ідентичності, незадоволення постмайданним урядом, місцевого опору українським військовим наступам і ранньої сепаратистської активності до широкомасштабної російської інтервенції свідчить про те, що цей рух мав значне внутрішнє коріння. З цієї точки зору, Росія не створила конфлікт, а скористалася і згодом посилила вже існуючий внутрішньоукраїнський поділ".

[ix] 18 березня 2014 року Росія офіційно підписала договір про приєднання Криму до Російської Федерації.

21 березня 2014 року - Російський парламент (Дума) офіційно ратифікував анексію.

4. CHINESE VERSION

在真相和正義中實現烏克蘭與俄羅斯的和平

提交給普京總統、澤連斯基總統、特朗普總統和其他政府首腦以及不同語言的許多期刊和報紙，作者：約瑟夫·瑪利亞·塞弗特教授、哲學博士、榮譽博士。[5]

前言

鑑於結束俄羅斯與烏克蘭之間已持續三年的可怕戰爭以及烏克蘭境內政府軍與自稱獨立的頓涅茨克和盧甘斯克共和國之間長達 11 年的內戰，已刻不容緩，且關乎成千上萬烏克蘭和俄羅斯家庭乃至全人類的福祉，在此提出又一和平計劃，儘管此前已有眾多失敗嘗試。

本和平计划既不基于乌克兰以武力迫使俄罗斯归还其合法领土的权力与胁迫，也不基于对历史及其目标的意识形态解读，而仅基于真理与正义。

愿我的希望得以实现，即本和平计划能被这场战争中两个兄弟民族的三大交战方接受，其基础是该计划所依托的坚实且经过哲学深思熟虑的伦理与逻辑基础。

以下和平協議文本提出了一項和平協議，旨在解決自 2022 年以來相互交織的兩場截然不同的戰爭：

首先，自 2014 年以来在乌克兰持续了 11 年的内战；其次，也是最重要的，是俄罗斯与乌克兰之间的战争（2022 年至今）。这场更大的战争并非单纯的局部战争，而是一场具有演变为世界战争潜力的国际战争。因此，结束这场战争的和平符合全世界的利益。

只有首先了解这两场战争中正义与非正义的真相，才能提出公正的和平方案。[i]

《俄罗斯与乌克兰公正和平条约》

乌克兰与俄罗斯和平条约

§ 1

区分俄罗斯与乌克兰战争中的正义与非正义要素及战争目标，并概述俄罗斯与乌克兰之间公正和平的总体框架

由於烏克蘭內戰先於俄烏戰爭，並在一定程度上為其奠定基礎，因此必須首先考察其目標和行為。

一、*烏克蘭戰爭的正義與不義目標*

1. 烏克蘭自 2022 年以來為抵禦俄羅斯侵略並阻止其將烏克蘭併入俄羅斯而進行的英勇自衛，無疑是烏克蘭戰爭的完全正當目標。

2. 烏克蘭政府對那些追求獨立並已宣布獨立的省份發動戰爭的目的是防止分裂並迫使其留在烏克蘭。

A. 根據烏克蘭憲法文本中規定的積極的人為法律，該憲法未規定其州可以獨立，更未規定其州可以分裂，因此這一戰爭目標是正義的。

[5] 曾任薩爾茨堡大學、德克薩斯州達拉斯大學、慕尼黑大學（LMU）、智利聖地亞哥智利天主教大學 列支敦士登公國國際哲學學院（IAP）創院院長（IAP、IAP-PUC，智利聖地亞哥，IAP-Ifes——埃迪特·斯坦哲學研究所，西班牙格拉納達），現為德國慕尼黑大學私人講師/高級講師，以及奧地利格拉納茨大學迪特里希·馮·希爾德布蘭德哲學與現實現象學研究所講師。

B. 然而，存在一项基本的人权和自然权利，即每个个人、以及作为独立人口单位和在文化、语言及政治上具有独特性的地区，拥有独立的权利。这种独特多数群体追求独立的权利不仅是自然法，而且明确且毫无保留地被国际法和联合国所承认；而分离的权利则不然。

然而，針對將獨立權與分離權相分離的企圖，我們看到：獨立權與分離權是不可分割的。如果不從大不列顛分離，北美英屬殖民地如何能在 1776 年獨立並組成美國？任何省份或殖民地如何能在不從其祖國或殖民統治者分離的情況下實現獨立和建國？

C. 憑藉其每個成員的人格，各省和其他社區在多數投票通過後，擁有獨立的自然權利，並因此具有從其母國分離的權利。

D. 頓涅茨克和盧甘斯克希望在兩次全民公投的基礎上行使這些權利。[ii]

（即使对顿涅茨克和卢甘斯克独立公投的法定人数和多数票计数真实性存在合理怀疑，乌克兰政府也从未质疑过当地民众中压倒性多数支持自治的事实；此外， 由于许多乌克兰人因战争已离开顿巴斯地区，重新举行公投或调查这些历史事实的真相将极为昂贵，甚至不可能实现。因此，本草案旨在实现快速、公正且切实可行而非虚幻的和平，基于充分理由假定此类公投已举行且获得绝大多数支持分裂的结果。

因此，從國際法角度，甚至從純粹自然法角度，烏克蘭政府對頓涅茨克和盧甘斯克分離以及行使獨立權的戰爭是不正義的。

E. 因此，交战省份为捍卫其独立和分离权利而进行的战争是正义战争。同样，乌克兰政府自 2022 年 9 月以来针对这些省份的独立和分离而进行的战争是不正当的侵略。

二、不正当和正当的俄罗斯战争目标

普京提出了其对乌克兰战争的若干截然不同的战争目标：

1.*对顿涅茨克和卢甘斯克自称独立的共和国提供军事支持。*

鉴于乌克兰反对顿涅茨克和卢甘斯克独立和分裂的斗争是不公正的，俄罗斯在俄乌战争中的第一个战争目标也是正义的。如果此次公投确实符合顿涅茨克和卢甘斯克两地公民的多数意愿，那么俄罗斯为其争取独立权利的正义性也包括在两地居民多数决定并接受俄罗斯邀请的情况下，将顿涅茨克和卢甘斯克两个独立共和国并入俄罗斯。（此外，扎波羅熱和赫爾松地區雖然此前未宣布為獨立共和國，但於 2022 年 9 月行使獨立和分離權，以壓倒性多數投票決定加入俄羅斯。）

因此，烏克蘭政府與頓涅茨克和盧甘斯克省之間以及俄羅斯與烏克蘭之間實現公正和平，需要立即結束烏克蘭政府對上述省份發動的戰爭，並認真嘗試對這些省份以及那些為捍衛自身權利而戰的俄羅斯士兵所遭受的損害進行賠償和補償。

2. 普京在“军事行动”开始前发表的长篇讲话中提出的俄罗斯的第二个战争目标是乌克兰的“去纳粹化”和“解除武装”。现在，对于普京所说的乌克兰的“纳粹化”以及他想要消除的“纳粹化”有两种可能的解释：

A. 首先，他可能指的是某些真实存在的亲纳粹宣言，包括一些亲希特勒的口号，这些宣言确实存在于部分乌克兰人和某些圈子里，他认为这些宣言如此普遍和危险，以至于构成俄罗斯邻国压迫犹太人甚至犯下新大屠杀的严重风险。

然而，烏克蘭境內字面意義上的納粹元素過少且影響力微弱（不足 2%），不足以成為開戰的理由。

B. 另一種對所謂「烏克蘭納粹化」的解釋是，普京意圖將烏克蘭境內俄語人口遭受的文化和語言壓迫，與納粹對猶太人的蔑視和描述進行類比。

在後一點上，毫無疑問，烏克蘭前總統關於分離主義者的某些言論（如稱他們為應被消滅的害蟲）包含納粹式的、令人厭惡的反俄語言，令人聯想到希特勒關於猶太人的可怕言論。

然而，即使在泽连斯基政权下，大量类似纳粹的反俄言论和态度也未达到足以正当化战争的程度。因此，以“反对乌克兰纳粹化”为唯一目的的战争，至少从表面上看，是不正当的。

3. 在俄羅斯入侵烏克蘭之前，普京在他的長篇綱領性演講中提到了第三個戰爭目標，這在全球引起了公憤。普京將這個第三個戰爭目標描述為基於歷史事實：烏克蘭歷史上是俄羅斯的搖籃和發源地，曾是沙皇帝國和蘇聯的一部分，而且有相當一部分居民是說俄語或雙語的公民。[iii]

基于这些事实，普京添加了许多其他前提，构造了其第三个战争目标的正当性：他坚称，乌克兰与其他前苏联共和国一样，只是由于前苏联政府对乌克兰历史真实身份的悲剧性误判，才被授予自决和分离的权利，而乌克兰的真实身份是俄罗斯。因此，俄罗斯有权利，甚至有神圣使命，纠正和逆转这一历史错误，并消除西方不道德行为的令人震惊的胜利，这种不道德行为以多种形式表现出来，包括在乌克兰获准举行而俄罗斯则予以惩罚的骄傲游行。[iv]（尤其是后一个方面促使莫斯科东正教大牧首基里尔将普京对乌克兰的战争称为“神圣战争”）。

撇开普京发动“圣战”的概念不谈——一个难以被视为与道德败坏的社会作战的圣战士（如《旧约》中描述的由上帝命令的战争）——俄罗斯征服整个乌克兰、取消其自 1991 年以来独立和分离的战争目标，主要基于一种不承认乌克兰依法和道德享有自决和分离权利的意识形态， 也不承认苏联本身明确授予乌克兰的国家地位，以证明一场扩张战争的正当性，这与俄罗斯的先前承诺、积极国际法以及永恒的自然法相矛盾。

因此，任何公正的和平条约都必须包括俄罗斯对这种霸权野心和对乌克兰部分或全部领土的主权要求的具有约束力和国际监督的放弃，因为基于这种战争目标的战争，本质上是严重不公正的。

烏克蘭與俄羅斯和平條約
§ 2
關於俄羅斯與烏克蘭戰爭中正義與非正義戰爭的認定

战争的正义与不正义不仅取决于战争目的，还取决于是否遵守战争伦理。因此，即使战争目的再高尚，如果采用“全面战争”手段，杀害平民，摧毁医院和学校，将强奸作为羞辱敌人的手段，这样的战争也是完全不正义的。

国际观察员已在俄乌战争双方记录了大量战争罪行。

因此，俄烏之間要實現公正的和平，還需要認真嘗試對雙方在戰爭中犯下的不公正和犯罪行為造成的損害進行賠償和補救。

烏克蘭與俄羅斯和平條約
§ 3
烏克蘭承認頓涅茨克、盧甘斯克、扎波羅熱和赫爾松*州的自決和分離*

烏克蘭承認頓涅茨克和盧甘斯克以及扎波羅熱和赫爾松州的獨立和分離，這些地區於 2022 年 9 月 30 日在兩次公投中以壓倒性票數投票加入俄羅斯。

即使这些权利不存在于自然法中（如本条约所假设），但如果这四个省份以非法方式脱离乌克兰（如乌克兰宪法所暗示），乌克兰仍承认上述省份脱离乌克兰并加入俄罗斯是一个历史事实，乌克兰无法通过武力逆转。然而，俄烏和平條約更牢固的基礎要求這四個省的分離不僅是不可逆轉的政治現實，而且是其行使自治和分離權的合法行使的結果。

因此，烏克蘭永遠放棄重新征服這四個州的任何企圖。

烏克蘭與俄羅斯和平條約

§ 4

烏克蘭接受俄羅斯在 2014 年吞併克里米亞，儘管該吞併是基於僅被俄羅斯和其他一些國家認為合法、但烏克蘭及其一些批評者認為非法且無效的公投。

烏克蘭還承認克里米亞轉歸俄羅斯是其行使分離權的結果，這是其居民自決權的一部分和合乎邏輯的後果。

即使克里米亞省級烏克蘭政府組織的公投（烏克蘭否認其有效性）未要求採取此舉，但從那些沒有這些妥協就無法實現世界和平的真正政治形勢來看，第 4 條是必要的。

烏克蘭與俄羅斯和平條約

§ 5

俄羅斯承認與烏克蘭的新邊界。因此，俄羅斯將五個州以外的所有烏克蘭領土歸還烏克蘭。作為交換，烏克蘭承認俄羅斯的領土完整，因此歸還俄羅斯所有目前控制的領土，特別是庫爾斯克地區。

因此，俄羅斯從五個州以外的烏克蘭所有領土撤軍。撤銷澤連斯基先前的聲明，烏克蘭也從原屬俄羅斯和新併入俄羅斯的領土撤軍。

烏克蘭與俄羅斯和平條約

§ 6

雙方莊嚴、不可撤銷地決定並承諾尊重鄰國主權和新確立的邊界不可侵犯性，並放棄一切征服、重新征服或干涉鄰國主權和領土完整的計劃。

鑑於普京的先前計劃和講話以及他的第三個戰爭目標，他同意這一點必須具有俄羅斯（通過普京）莊嚴、具有約束力和不可撤銷的聲明性質。与此同时，乌克兰将放弃任何重新征服克里米亚或顿涅茨克和卢甘斯克省的企图，以及对俄罗斯领土发动任何进一步攻击。

乌克兰与俄罗斯和平条约

§ 7

乌克兰承认所有乌克兰州独立和分离的权利

在內戰雙方（政府和省份）之間，以及由於兩場戰爭的交織，在烏克蘭和俄羅斯之間，要實現持久和公正的和平，不僅需要烏克蘭明確承認頓涅茨克和盧甘斯克州以及扎波羅熱和赫爾松的獨立和分離權，或者至少承認其獨立和分離的事實，還需要承認所有烏克蘭州的獨立和分離權。理想情況下，应按照欧盟和列支敦士登的模式修改乌克兰宪法，从而在宪法上确认顿涅茨克、卢甘斯克以及扎波罗热和赫尔松地区的独立和分离权，并在成文法（宪法）中为这些权利提供坚实的法律基础。[v]

乌克兰与俄罗斯之间的和平条约

§ 8

將俄羅斯在上述五個州以外征服的所有領土歸還烏克蘭，從克里米亞、頓涅茨克、盧甘斯克、扎波羅熱和赫爾松以外的烏克蘭任何地區撤出所有俄羅斯軍隊。

烏克蘭的國家地位及其邊界的不可侵犯性，以及所有省份的自決權，要求立即和完全歸還俄羅斯在頓涅茨克、盧甘斯克、扎波羅熱、赫爾松和克里米亞以外地區征服的所有領土和城市，即那些從未投票支持獨立和/或分離但也在俄羅斯入侵後被俄羅斯占領的省份。這些征服行為必須被認定為不公正，並應予以撤銷。

同時，烏克蘭將放棄其在庫爾斯克地區（俄羅斯）征服的所有領土。

烏克蘭與俄羅斯和平條約

§ 9

烏克蘭無限期撤回加入北約的申請。

鑑於北約一些代表，尤其是德國外交部長根舍（Genscher）[vi] 在蘇聯解體前所作的保證，即北約不會向東擴張，烏克蘭在俄羅斯簽署本和平條約的前提下，無限期撤回加入北約的申請。

乌克兰还考虑到，在当前战争中，它实际上得到了北约国家的压倒性支持。对这些事实的仔细审查使乌克兰确信，其在国际社会中的利益和权利可以在类似于瑞士和奥地利的中立地位框架内得到保障。

乌克兰与俄罗斯和平条约
§10
停火和俄乌谈判的启动
在最终和平协议之前，应立即严格遵守停火，并开始就和平条约的细节和后果进行谈判，如果可能，应立即在美、北约参与下开始和平谈判。

乌克兰与俄罗斯和平条约
§11
乌克兰和俄罗斯均承认导致战争爆发的行为是不公正的，对此表示遗憾并放弃这些行为
在俄烏戰爭中，誰是不正義的侵略者？

這個問題的答案直到最近似乎完全明確：當然是俄羅斯：既因為其突然吞併克里米亞挑起了頓巴斯戰爭，又因為俄羅斯於 2022 年入侵烏克蘭並發動了一場被歪曲為短暫軍事行動的長期侵略戰爭。

2025 年 2 月 28 日，在白宮橢圓形辦公室與特朗普和范斯激烈爭論後，塞倫斯基重複了烏克蘭官方敘述：從未發生過一場內戰，其中頓涅茨克和盧甘斯克的原住民選擇獨立，而是整個分離主義運動僅僅是由俄羅斯組織和操縱的。如果這是真的，烏克蘭政府一直領導著一場對抗俄羅斯的自衛戰爭，而非對抗本國公民的戰爭。为了支持这一说法，乌克兰提出了一些站不住脚的论据，例如一些俄罗斯人在顿涅茨克作战。[vii]

相比之下，认为独立运动源于各省本身的论据则非常有力。[viii]

此外，對特朗普最近指責澤連斯基稱烏克蘭挑起戰爭的言論進行仔細分析，也對「俄羅斯是 2022 年戰爭的明確且唯一發動者」這一說法提出了質疑，因為特朗普的這一說法絕非像世界媒體所認為的那樣荒謬可笑：

1.首先，吞併克里米亞並非暴力戰爭行為，而是一次無流血行動，是在 2014 年 3 月由當地烏克蘭克里米亞政府官員舉行公投後發生的，據稱 90% 的選票支持克里米亞脫離烏克蘭並加入俄羅斯，此結果隨後獲得杜馬批准。

2. 烏克蘭政府針對頓涅茨克地區在俄羅斯支持下發起的分離主義活動採取的行動，於 2014 年引發了一場流血內戰，該內戰於 2022 年與俄羅斯與烏克蘭之間的戰爭合併。

因此，烏克蘭和俄羅斯均對俄烏戰爭的爆發負有重大責任。

關於俄烏戰爭的起因問題，很明顯，烏克蘭對其自治省份發動了內戰，這是俄烏戰爭的主要原因之一。

另一方面，俄羅斯的入侵，既然其範圍遠遠超出了對尋求自治的省份的支持，延伸至基輔，並在烏克蘭中部犯下了駭人聽聞的戰爭罪行，顯然是一場俄羅斯侵略戰爭。任何公正的和平都要求俄羅斯完全放棄這一不公正的戰爭結束，並在國際監督下從烏克蘭五個地區以外的所有地區撤軍。

关于政府与各州之间第一场（内战）的混乱开端（以及由此引发的第二场俄乌战争）以及俄罗斯对各州的支援（这是普京所列举的战争目标之一），我们已有所论述。现在，我们转向战争本身，因为俄罗斯对乌克兰的进攻旨在实现普京的第三个目标，即征服乌克兰。这

场战争无疑完全是由俄罗斯挑起的，它将两个（自 2022 年 9 月以来为四个）地区的防御战争转变为一场全面、不公正的扩张战争。

乌克兰与俄罗斯和平条约
§12
促进"和平文化"的严肃意愿
两国承诺在文化、体育和经济领域避免一切敌对和相互伤害的行为，并致力于推动"和平文化"和"友谊与兄弟情谊文化"的艰难斗争。

乌克兰与俄罗斯和平条约
§13
***对民族**、语言、文化和宗教社区及群体的安全与自由保障*
烏克蘭和俄羅斯均不得在其領土內壓迫民族或宗教群體，從而破壞和平努力。

烏克蘭與俄羅斯和平條約
§14
俄羅斯和烏克蘭莊嚴且不可撤銷地確認接受本和平條約的所有條款
俄羅斯和烏克蘭莊嚴且不可撤銷地確認接受本和平條約的所有條款，並將避免通過新的征服戰爭、軍事干預或報復行為進一步改變烏克蘭的新邊界。

烏克蘭與俄羅斯和平條約
§15
對嚴格遵守和平條約所有條款的國際監督和審查。

烏克蘭與俄羅斯和平條約
§16
在许多国家支持下，在签署并遵守本和平条约后，解除对俄罗斯的制裁
所有**对**俄罗斯实施制裁的国家将在普京签署本和平条约并以俄罗斯全面遵守为条件，解除对俄罗斯的所有制裁。
然而，如果俄罗斯不遵守本和平协议的所有条款，这些制裁将被恢复并维持。
普京、澤連斯基、北約代表、對俄羅斯實施制裁的所有國家代表簽署。

---

[i] 經向 jmmbseifert12@gmail.com 提出請求，可獲得兩份和平提案的全文，以及對和平條約每條條款的更多評論和論據。

[ii] 2014 年 5 月 11 日，顿涅茨克和卢甘斯克举行了脱离乌克兰的公投。这些公投是由亲俄分裂分子在顿涅茨克人民共和国（DPR）和卢甘斯克人民共和国（LPR）组织，是在 2014 年乌克兰革命和俄罗斯吞并克里米亚之后举行的。
選票上的官方問題詢問選民是否支持各自地區的「國家獨立」。據組織者稱，結果顯示絕大多數選民支持分離。

[iii] 例如，伟大的乌克兰作家尼古拉·果戈理用母语创作了《塔拉斯·布尔巴》，他的俄语作品《外套》和《死魂魂》是 19 世纪俄罗斯文学的经典之作。

[iv] 乌克兰允许举行 LGBTQ+ 骄傲游行，而俄罗斯则普遍禁止。
自 2014 年以来，乌克兰逐渐走向对 LGBTQ 权利的更大包容和法律认可，特别是自该国开始与欧盟最自由的道德标准接轨以来。尽管仍然存在社会阻力，偶尔还会发生反游行，但骄傲游行仍在基辅、哈尔科夫和敖德萨等主要城市举行。

基辅骄傲游行是规模最大的活动，自 2013 年以来每年举行（除战争期间外）。该活动受到警方保护，乌克兰当局在欧洲一体化框架内逐步支持 LGBTQ+权利。

在一些城市，当局以安全为由拒绝批准游行，但总体而言，乌克兰

并未完全禁止此类活动。

在俄罗斯，LGBTQ+骄傲活动实际上被法律禁止，例如：

2013 年《反同性恋宣传法》，该法律禁止向未成年人宣传“非传统性关系”，使公开举办 LGBTQ+活动变得困难。

2022 年对该法律的扩充，将任何在公共场合、媒体和广告中对 LGBTQ+身份的正面描绘或宣传定为犯罪。俄罗斯当局经常拒绝批准骄傲游行，试图举办此类活动的行为常导致警方逮捕和镇压。

主要区别

尽管面临社会挑战，乌克兰在民主自由下允许 LGBTQ+骄傲游行，而俄罗斯则对 LGBTQ+活动实施严格禁令和法律迫害。

[v] 欧盟成员国（英国脱欧）的分离权，以及列支敦士登公国新宪法对分离权的承认，为独立权和分离权的认可提供了典范。

在歐盟，分離或退出權適用並受到尊重，脫歐就是明證。

列支敦士登的市鎮分離權自 2003 年憲法改革以來就已寫入憲法。該修正案規定，每個市鎮有權通過民主決策決定是否從列支敦士登分離。

憲法改革擴大了親王的權利，但也加強了市鎮的自決權，包括如果市鎮大多數公民決定離開該國，則有權離開該國。

[vi] 漢斯-迪特里希·根舍爾，前德國外交部長，在 20 世紀 90 年代初期就北約向東擴張發表了多番言論，特別是在德國統一和與蘇聯的談判背景下。他最重大的表态之一是在 1990 年，他向苏联领导人保证，如果德国统一，北约不会向东扩张。

1990 年 2 月 2 日，根舍在巴伐利亚州图青发表讲话时说：

“可以肯定的是，北约不会向东扩张。”

这一表态被解读为对苏联的保证，即北约不会超越新统一的德国版图。这一立场在当时的外交谈判中得到了重申。

在与苏联外长埃德瓦尔德·谢瓦尔德纳泽的会谈中，根舍尔还据称强调，北约不应靠近苏联边境，尤其是不应进入东欧。解密的文件后来显示，包括根舍尔在内的西方领导人向苏联领导层传达了类似信息，但这些表态从未成为具有法律约束力的承诺。

[vii] 這種說法以 2014 年俄羅斯吞併克里米亞、俄羅斯士兵和武器在分離主義者佔領政府大樓和頓巴斯一些城市以及在這些省份對烏克蘭政府針對他們的“反恐行動”進行反擊時出現，以及俄羅斯早期承認兩個獨立共和國為證據。

然而，这些事实仅证明俄罗斯支持各省争取独立的斗争，这一立场后来在 2022 年的战争中得到证实，但丝毫不能证明自治和分裂运动并非源于两个省本身。

[viii] 我在此引用 ChatGPT 的精彩总结：

“有几个论点支持这样一种观点，即顿涅茨克和卢甘斯克的独立运动主要源于当地力量和民众支持，而非俄罗斯的人为制造。这些论点表明，冲突最初是一场乌克兰内部的内战，后来俄罗斯才更直接地介入。

1. ***长期存在的地区****认同和对苏联的怀念*

顿涅茨克和卢甘斯克历史上与俄罗斯有着密切的经济和文化联系，当地人口主要讲俄语，并认同苏联遗产。

许多居民反对 1991 年后乌克兰的民族主义政策，特别是将乌克兰语和文化置于俄语之上的努力。

该地区压倒性地支持亲俄政客如维克托·亚努科维奇，而他在 2014 年广场革命中被推翻被视为对他们利益的政变。

2. *对广场革命的当地反应（2014 年）*

欧洲广场抗议活动和亚努科维奇（顿涅茨克人）的下台，使乌克兰东部地区担心新政府将推行敌视在学校和公共生活中使用俄语的民族主义政策。

2014 年初，抗议活动在乌克兰东南部爆发，哈尔科夫、敖德萨、顿涅茨克和卢甘斯克等地均发生示威游行。这表明，最初的动荡具有地方根源，而非纯粹由俄罗斯煽动。

3. 顿涅茨克和卢甘斯克公投（2014 年 5 月）

这两个地区举行了未被承认的公投，据报道投票率很高，多数人投票支持独立。尽管西方和乌克兰消息来源质疑其合法性，但公投的举行表明至少存在一定程度的当地自主性。

即使俄罗斯提供了支持，也不排除部分民众确实支持分裂的可能性。

4. *在俄罗斯大规模干预前与乌克兰军队作战*

在俄罗斯大规模军事援助之前，当地民兵组织于 2014 年与乌克兰军队发生冲突。

乌克兰军事进攻，尤其是在 2014 年夏季，遭到了当地武装分子的强烈抵抗，这表明该运动并非仅仅是俄罗斯指使的，而是得到了真正的支持。

乌克兰的“反恐行动”（ATO）被定位为针对乌克兰境内叛乱分子的军事行动，强化了冲突是内部冲突的观念。

5. 反叛领导人和部队的多样性

虽然顿涅茨克和卢甘斯克人民共和国（DNR/LNR）的一些领导人与俄罗斯有联系，但其他人则是当地人，包括前乌克兰安全官员和活动人士。

俄罗斯志愿者参与了战斗，但许多反对基辅当局的当地人也参与其中。一些俄罗斯战斗人员的存在并不一定意味着叛乱完全由俄罗斯领导。

6. *明斯克协议与乌克兰承认内战*

2015 年乌克兰与分离主义共和国（俄罗斯、德国和法国作为调解方）达成的明斯克协议，默认顿巴斯地区是冲突一方，而非仅仅是俄罗斯的代理。

如果乌克兰将冲突单纯视为与俄罗斯的战争，可能不会同意包括 DNR/LNR 领导层在内的谈判。

7. *乌克兰内部的分裂*

乌克兰东部有相当一部分人认为 2014 年后基辅政府不合法，这不仅是因为俄罗斯的宣传，还因为长期存在的政治、语言和经济矛盾。

一些乌克兰政客（如维克多·梅德韦丘克）提倡联邦制，反映了当地在战争开始前就存在的对更大自治权的渴望。

结论

尽管俄罗斯无疑在支持顿巴斯叛乱中发挥了重要作用——通过军事援助、派遣战斗人员以及后来给予官方承认——但认为冲突最初是一场乌克兰内战的论点有充分证据支持。地區身份認同、對後米蘭政府的不滿、當地對烏克蘭軍事進攻的抵抗以及大規模俄羅斯干預之前的早期分離主義活動，這些因素的結合表明，該運動具有深厚的內部根源。從這個角度來看，俄羅斯並沒有製造衝突，而是利用並後來加劇了已經存在的烏克蘭內部分裂。

[ix] 2014 年 3 月 18 日，俄羅斯正式簽署條約，將克里米亞併入俄羅斯聯邦。

2014 年 3 月 21 日——俄羅斯議會（杜馬）正式批准了吞併。

5. GERMAN VERSION

FRIEDEN IN WAHRHEIT UND GERECHTIGKEIT ZWISCHEN DER UKRAINE UND RUSSLAND

Eingereicht an die Präsidenten Putin, Zelensky, Trump und andere Regierungschefs und viele Zeitschriften und Zeitungen in verschiedenen Sprachen von Professor Dr. phil. habil. Dr. h.c. Josef Maria Seifert.[6]

PRÄAMBEL

In dem Bewusstsein, dass es höchste Zeit und ein Anliegen Tausender und Abertausender ukrainischer und russischer Familien, ja der gesamten Menschheit ist, die Geißel des nunmehr drei Jahre währenden schrecklichen Krieges zwischen Russland und der Ukraine und des elfjährigen Bürgerkrieges in der Ukraine zwischen Regierungstruppen und den selbsternannten unabhängigen Republiken Donezk und Luhansk zu beenden, wird hier nach so vielen gescheiterten Friedensplänen ein weiterer vorgeschlagen.

Dieser Friedensplan basiert weder auf Macht und Zwang, die Ukraine zu zwingen, Russland Gebiete zu überlassen, die ihr rechtmäßig gehören, noch auf ideologischen Interpretationen der Geschichte und ihrer Ziele, sondern allein auf Wahrheit und Gerechtigkeit.

Möge sich meine Hoffnung erfüllen, dass dieser Friedensplan von allen drei Parteien, die diesen Krieg zwischen zwei brüderlichen Völkern führen, auf der Grundlage der festen und philosophisch gut durchdachten ethischen und logischen Grundlage, auf der er steht, akzeptiert wird.

Der nachstehende Text des Friedensabkommens schlägt ein Friedensabkommen in zwei sehr unterschiedlichen Kriegen vor, die jedoch seit 2022 miteinander verwoben sind: Zum einen der Bürgerkrieg, der seit 11 Jahren in der Ukraine tobt (2014-), zum anderen und vor allem der Krieg zwischen Russland und der Ukraine (2022-). Bei diesem größeren Krieg handelt es sich nicht um einen rein lokalen, sondern um einen internationalen Krieg, der sich zu einem Weltkrieg ausweiten könnte. Daher ist ein Frieden, der diesen Krieg beendet, im Interesse der ganzen Welt.

Ein gerechter Friede kann nur dann vorgeschlagen werden, wenn zunächst die Wahrheit über Recht und Unrecht in diesen beiden Kriegen bekannt ist[i].

GERECHTER FRIEDENSVERTRAG ZWISCHEN RUSSLAND UND DER UKRAINE

Friedensvertrag zwischen der Ukraine und Russland
§ 1

[6] Zuvor Lehrtätigkeit als Professor für Philosophie an der Universität Salzburg, der University of Dallas, TX, der Universität München (LMU), der Päpstlichen Universität von Chile in Santiago de Chile, der Internationalen Akademie für Philosophie im Fürstentum Liechtenstein - Gründungsrektor (IAP, IAP-PUC, Santiago de Chile, IAP-Ifes - Instituto de Filosofía Edith Stein, Granada, Spanien), derzeit Privatdozent/Senior Lecturer an der Universität München, Deutschland, und am Dietrich von Hildebrand Institut für Philosophie und Realistische Phänomenologieforschung, GSA, Österreich.

Unterscheidung zwischen gerechten und ungerechten Elementen und Kriegszielen Russlands und der Ukraine und eine allgemeine Skizze, wie ein gerechter Frieden zwischen Russland und der Ukraine aussehen würde

Da der Bürgerkrieg in der Ukraine dem russisch-ukrainischen Krieg vorausging und ihm in gewisser Weise zugrunde liegt, müssen zunächst seine Ziele und die in ihm angewandte Kriegsführung untersucht werden.

I. GERECHTE UND UNGERECHTE UKRAINISCHE KRIEGSZIELE

1. Die heroische Selbstverteidigung der Ukraine gegen die russische Aggression und gegen die Absicht, die Ukraine zu einem Teil Russlands zu machen, ist zweifellos ein völlig legitimes Ziel des ukrainischen Krieges seit 2022.

2. Das Ziel des Krieges der ukrainischen Regierung gegen die Provinzen, die nach Unabhängigkeit strebten und diese bereits erklärt hatten, ist die Verhinderung der Abspaltung und der Zwang, in der Ukraine zu bleiben.

A. In Übereinstimmung mit dem positiven, vom Menschen geschaffenen Recht des ukrainischen Verfassungstextes, der keine Unabhängigkeit und schon gar nicht die Abspaltung seiner Oblaste vorsieht, ist dieses Kriegsziel gerecht.

B. Es gibt jedoch ein grundlegendes menschliches und natürliches Recht auf Unabhängigkeit, das dem positiven Recht vorausgeht und von diesem unabhängig ist, und zwar sowohl für jede einzelne Person als auch für einzelne Provinzen, kleinere Bevölkerungseinheiten und kulturell, sprachlich und politisch unterschiedliche Gebiete. Dieses Recht einer bestimmten Mehrheit auf Unabhängigkeit ist nicht nur ein Naturrecht, sondern wird auch im Völkerrecht und von den Vereinten Nationen klar und uneingeschränkt anerkannt; dies gilt nicht für das Recht auf Sezession.

Gegen Versuche, das Recht auf Unabhängigkeit von dem auf Sezession zu trennen, sehen wir jedoch: Das Recht auf Unabhängigkeit ist untrennbar mit dem Recht auf Sezession verbunden. Wie hätten die britischen Kolonien in Nordamerika 1776 unabhängig werden und die USA bilden können, ohne sich von Großbritannien zu trennen? Wie kann eine Provinz oder Kolonie Unabhängigkeit und Staatlichkeit erlangen, ohne sich von ihrem Heimatland oder ihrer Kolonialmacht zu trennen?

C. Provinzen und andere Gemeinschaften haben aufgrund der Personalität jedes ihrer Mitglieder das natürliche Recht auf Unabhängigkeit und, als logische Konsequenz daraus, das Recht, sich von ihrem Heimatstaat zu trennen.

D. Donezk und Luhansk wollten diese Rechte auf der Grundlage von zwei Referenden ausüben.[ii]

(Selbst wenn es begründete Zweifel an der Richtigkeit des Quorums und der korrekten Auszählung der Mehrheitsstimmen für die Unabhängigkeit von Donezk und Luhansk gäbe, wurde die Tatsache, dass eine beeindruckende Mehrheit der lokalen Bevölkerung für die Autonomie eintrat, nicht einmal von der ukrainischen Regierung in Frage gestellt; darüber hinaus wäre eine Wiederholung der Referenden oder eine Überprüfung des Wahrheitsgehalts dieser historischen Fakten äußerst kostspielig und sogar unmöglich, da viele Ukrainer den Donbass inzwischen wegen des Krieges verlassen haben. Der vorliegende Abkommensentwurf, der einem schnellen, gerechten und zugleich realen und nicht imaginären, sondern realisierbaren Frieden dienen soll, geht daher aus triftigen Gründen von der Existenz solcher Referenden mit einer großen Mehrheit für die Abspaltung aus).

Daher ist der Krieg der ukrainischen Regierung gegen die Abspaltung von Donezk und Luhansk und gegen die Ausübung ihres Rechts auf Unabhängigkeit aus völkerrechtlicher Sicht und noch mehr aus rein naturrechtlicher Sicht ungerecht.

E. Folglich ist die Verteidigung ihres Rechts auf Unabhängigkeit und Sezession durch die kriegführenden Provinzen ein gerechter Krieg. Ebenso ist der Krieg der ukrainischen Regierung seit September 2022 gegen die Unabhängigkeit und Sezession dieser Provinzen eine ungerechte Aggression.

II. UNGERECHTE UND GERECHTE RUSSISCHE KRIEGSZIELE

Putin hat eine Reihe von sehr unterschiedlichen Kriegszielen für seinen Krieg gegen die Ukraine genannt: *Militärische Unterstützung für die selbsterklärten unabhängigen Republiken Donezk und Luhansk.*

Angesichts der Ungerechtigkeit des ukrainischen Kampfes gegen die Unabhängigkeit und Abspaltung von Donezk und Luhansk ist auch Russlands erstes Kriegsziel im Russisch-Ukrainischen Krieg gerecht. Unter der Voraussetzung, dass dieses Referendum wirklich dem Willen einer ausreichenden Mehrheit der Bürger von Donezk und Luhansk entsprach, schließt die Gerechtigkeit der russischen Verteidigung von deren Rechten auf Unabhängigkeit auch die auf der Mehrheitsentscheidung der Bevölkerung der beiden Provinzen und der Einladung Russlands beruhende Eingliederung der beiden unabhängigen Republiken von Donezk und Luhansk in Russland ein. (Auch die Regionen Saporischschja und Cherson, die sich zuvor nicht zu unabhängigen Republiken erklärt hatten, haben unter Berufung auf ihr Recht auf Unabhängigkeit und Abspaltung im September 2022 mit großer Mehrheit für den Anschluss an Russland gestimmt).

Ein gerechter Frieden zwischen der ukrainischen Regierung und den Provinzen Donezk und Luhansk sowie zwischen Russland und der Ukraine erfordert daher die sofortige Beendigung des von der ukrainischen Regierung gegen die genannten Provinzen geführten Krieges und einen ernsthaften Versuch der Wiedergutmachung und Entschädigung für den Schaden, der diesen Provinzen und den russischen Soldaten, die ihre Rechte verteidigt haben, zugefügt wurde.

Ein zweites Kriegsziel Russlands, das Putin in seiner langen Rede vor Beginn der "militärischen Operation" formulierte, war die "Entnazifizierung" und "Entwaffnung" der Ukraine. Nun gibt es zwei mögliche Interpretationen dessen, was Putin mit der "Entnazifizierung" der Ukraine meinte, die er beseitigen will:

Zum einen könnte er sich auf einige echte neonazistische Erklärungen, einschließlich Pro-Hitler-Parolen, beziehen, die in einigen ukrainischen Kreisen tatsächlich existieren und die er für so weit verbreitet und gefährlich hält, dass sie eine ernsthafte Gefahr für das russische Nachbarland darstellen, Juden zu unterdrücken oder sogar einen neuen Holocaust zu begehen.

Allerdings sind die nationalsozialistischen Elemente im wörtlichen Sinne in der Ukraine zu gering und zu einflusslos (weniger als 2 %), um einen Krieg zu rechtfertigen.

Eine andere Interpretation der angeblichen "Nazifizierung" der Ukraine wäre, dass Putin einen Vergleich zwischen Formen der Unterdrückung der russischen Kultur und Sprache in der russischsprachigen Bevölkerung der Ukraine und der Verachtung und Beschreibung der Juden durch die Nazis ziehen wollte.

In dieser Hinsicht besteht kein Zweifel daran, dass bestimmte Reden früherer ukrainischer Präsidenten über die Separatisten (z. B. die Bezeichnung als Ungeziefer, das ausgerottet werden sollte) eine naziähnliche und verabscheuungswürdige antirussische Sprache enthielten, die an Hitlers grässliche Reden über die Juden erinnerte.

Selbst die viel größere Flut von naziähnlichen, antirussischen Reden und Haltungen haben jedoch unter dem derzeitigen Regime von Zelensky nicht ein solches Ausmaß, dass sie einen Krieg rechtfertigen könnten. Daher wäre ein Krieg gegen die Nazifizierung der Ukraine mit ausschließlich diesem Ziel, so scheint es zumindest, ungerecht(er).

Kurz vor dem Einmarsch Russlands in die Ukraine erwähnte Putin in seiner langen programmatischen Rede ein drittes Kriegsziel, das weltweit Empörung ausgelöst hat. Dieses dritte Kriegsziel wurde von Putin als auf einer historischen Wahrheit beruhend dargestellt: Die Ukraine war historisch gesehen die Wiege und der Ursprung Russlands in Kiew, war Teil des ehemaligen Zarenreichs und der Sowjetunion und ist ein Land, das zu einem ziemlich großen Teil von russischsprachigen oder zweisprachigen Bürgern bevölkert wird.[iii]

Ausgehend von diesen Fakten konstruierte Putin unter Hinzufügung zahlreicher weiterer Prämissen eine Rechtfertigung für sein drittes Kriegsziel: Der Ukraine, so behauptete er, sei wie anderen ehemaligen Sowjetrepubliken von der ehemaligen Sowjetregierung Selbstbestimmung und Sezession nur aufgrund eines tragischen Irrtums über die historisch begründete wahre Identität der Ukraine gewährt worden, die russisch ist. Daher hat Russland das Recht, ja die heilige Mission, diesen historischen Irrtum zu korrigieren und rückgängig zu machen sowie den schockierenden Triumph westlicher Unmoral auszurotten, der sich in vielen Formen manifestiert, einschließlich der in der Ukraine genehmigten, in Russland jedoch strafbaren Prideparaden[iv] (Insbesondere der letztgenannte Aspekt veranlasste den Patriarchen Kyrill von der orthodoxen Kirche in Moskau, Putins Krieg gegen die Ukraine als "heilig" zu bezeichnen).

Ausgehend von der Vorstellung eines heiligen Krieges Putins, eines Mannes, der sich kaum als heiliger Kämpfer gegen eine moralisch böse Gesellschaft qualifiziert (von der Art göttlich befohlener Kriege wie die im Alten Testament beschriebenen Kriege), basiert das russische Kriegsziel der Eroberung der gesamten Ukraine und der Rückgängigmachung ihrer Unabhängigkeit und Abspaltung seit 1991, weitgehend auf einer Ideologie, die weder das rechtlich und ethisch verbindliche Recht der Ukraine auf Selbstbestimmung und Sezession, noch die von der Sowjetunion selbst ausdrücklich zugestandene Eigenstaatlichkeit der Ukraine anerkennt, um einen Expansionskrieg zu rechtfertigen, der den früheren russischen Verpflichtungen, dem positiven Völkerrecht sowie dem ewigen Naturrecht widerspricht.

Daher müsste jeder gerechte Friedensvertrag einen verbindlichen und international überwachten Verzicht Russlands auf solche hegemonialen Ambitionen und territorialen Ansprüche auf Teile oder die gesamte Ukraine beinhalten, denn ein Krieg, der auf diesem Kriegsziel beruht, ist von Natur aus höchst ungerecht.

Friedensvertrag zwischen der Ukraine und Russland

§ 2

Anerkennung von gerechter und ungerechter Kriegsführung im Krieg zwischen Russland und der Ukraine

Gerechtigkeit und Ungerechtigkeit eines Krieges hängen nicht nur von den Kriegszielen ab, sondern ebenso von der Einhaltung oder Verletzung einer Ethik der Kriegsführung. Daher kann ein Krieg die besten Ziele haben, aber wenn er Mittel des "totalen Krieges" einsetzt, Zivilisten tötet, Krankenhäuser und Schulen zerstört, Vergewaltigungen als Mittel zur Demütigung des Feindes einsetzt, ist ein solcher Krieg völlig ungerecht.

Zahlreiche Kriegsverbrechen wurden von internationalen Beobachtern auf beiden Seiten des russisch-ukrainischen Krieges dokumentiert.

Ein gerechter Frieden zwischen Russland und der Ukraine erfordert daher auch einen ernsthaften Versuch der Wiedergutmachung und Entschädigung für die Schäden, die durch ungerechte und kriminelle Kriegshandlungen einer der beiden Parteien entstanden sind.

Friedensvertrag zwischen der Ukraine und Russland
§ 3
Die Ukraine erkennt die Selbstbestimmung und Abspaltung der Oblaste Donezk, Luhansk, Saporischschja und Cherson *sowie deren Abspaltung von Russland an*

Die Ukraine erkennt die Unabhängigkeit und Abspaltung von Donezk und Luhansk sowie der Oblaste Saporischschja und Cherson an, die sich am 30. September 2022 nach zwei weiteren Referenden mit überwältigender Mehrheit Russland anschlossen.

Selbst für den Fall, dass diese Rechte nicht auf der Grundlage des Naturrechts auf Unabhängigkeit bestehen (wie im vorliegenden Vertrag angenommen), sondern dass diese vier Provinzen die Sezession an Russland unrechtmäßig vollzogen haben (wie es die Verfassung der Ukraine impliziert), erkennt die Ukraine den Übergang der genannten Provinzen an Russland als eine historische Tatsache an, die von der Ukraine nicht gewaltsam rückgängig gemacht werden kann. Eine solidere Grundlage des Friedensvertrags zwischen Russland und der Ukraine fordert jedoch, die Abspaltung dieser vier Provinzen nicht nur als unumkehrbare politische Realität, sondern auch als Folge einer legitimen Ausübung ihrer Rechte auf Autonomie und Abspaltung anzuerkennen.

Daher verzichtet die Ukraine ein für alle Mal auf jeden Versuch, diese vier Oblaste zurückzuerobern.

Friedensvertrag zwischen der Ukraine und Russland
§ 4
Die Ukraine akzeptiert die Annexion der Krim durch Russland im Jahr 2014, obwohl sie auf einem Referendum beruhte, das nur von Russland und einigen anderen Ländern als legal, in den Augen der Ukraine und einiger Kritiker jedoch als illegal und ungültig angesehen wurde.

Die Ukraine erkennt auch die Übergabe der Krim an Russland als Ergebnis der Ausübung ihres Rechts auf Sezession an, das Teil und logische Folge des Selbstbestimmungsrechts ihrer Einwohner ist.

Selbst wenn dieser Schritt nicht durch ein gültiges (von der Ukraine verweigertes) Referendum auf der Krim, das von der ukrainischen Provinzregierung organisiert wurde, erforderlich wäre, erfordert die reale politische Situation im Sinne jener Kompromisse, ohne die kein Frieden auf Erden erreicht werden kann, § 4 dieses Friedensabkommens.

Friedensvertrag zwischen der Ukraine und Russland
§ 5
Russland erkennt die neu festgelegten Grenzen zur Ukraine an. Daher gibt Russland alle eroberten Teile des ukrainischen Territoriums außerhalb der fünf Oblaste an die Ukraine zurück. Im Gegenzug erkennt die Ukraine die territoriale Integrität Russlands an und gibt daher alle Teile Russlands zurück, insbesondere in der Region Kursk, die sie gegenwärtig kontrolliert.

Daher zieht Russland seine Truppen aus allen Teilen des ukrainischen Hoheitsgebiets außerhalb der fünf Oblaste ab. Unter Widerruf früherer Zusagen von Zelensky zieht auch die Ukraine alle ihre Truppen aus dem ehemaligen und neu hinzugekommenen russischen Hoheitsgebiet ab.

Friedensvertrag zwischen der Ukraine und Russland

§ 6

Gegenseitiger feierlicher und unwiderruflicher Beschluss und Pakt, die Souveränität des Nachbarstaates und die Unverletzlichkeit der neu errichteten Grenzen zu respektieren und von allen Plänen der Eroberung, Rückeroberung oder sonstigen Eingriffen in die Souveränität und territoriale Integrität des Nachbarlandes Abstand zu nehmen.

In Anbetracht der früheren Pläne und Reden Putins und seines dritten Kriegsziels muss seine Zustimmung zu diesem Punkt den Charakter einer feierlichen, verbindlichen und unwiderruflichen Erklärung Russlands (durch Putin) tragen. Parallel zu diesem Schritt wird die Ukraine auf jeden Versuch verzichten, die Krim oder die Provinzen Donezk und Luhansk zurückzuerobern sowie weitere Angriffe auf russisches Territorium zu unternehmen.

Friedensvertrag zwischen der Ukraine und Russland

§ 7

Ukrainische Anerkennung des Rechts auf Unabhängigkeit und Sezession aller ukrainischen Oblaste

Ein dauerhafter und gerechter Frieden zwischen den beiden Bürgerkriegsparteien (Regierung und Provinzen) und - aufgrund der Verflechtung beider Kriege - zwischen der Ukraine und Russland erfordert darüber hinaus nicht nur die ausdrückliche ukrainische Anerkennung der Rechte auf, oder zumindest der Tatsache der, Unabhängigkeit und Sezession der Oblaste Donezk und Luhansk sowie Saporischschja und Cherson, sondern aller ukrainischen Oblaste. Idealerweise würde dies durch eine Änderung der ukrainischen Verfassung nach dem Vorbild der EU und Liechtensteins geschehen, wodurch die Rechte der Oblaste Donezk, Luhansk sowie Saporischschja und Cherson auf Unabhängigkeit und Sezession verfassungsmäßig bestätigt und eine feste Rechtsgrundlage im positiven Recht (in der Verfassung) erhielten.[v]

Friedensvertrag zwischen der Ukraine und Russland

§ 8

Rückgabe aller von Russland eroberten Gebiete außerhalb der fünf genannten Oblaste an die Ukraine, Abzug aller russischen Truppen aus allen Teilen der Ukraine außerhalb der Provinzen Krim, Donezk, Luhansk, Saporischschja und *Cherson*

Die Staatlichkeit der Ukraine und die Unverletzlichkeit ihrer Grenzen sowie das Selbstbestimmungsrecht aller ihrer Provinzen erfordern die sofortige und vollständige Rückgabe aller von Russland eroberten Gebiete und Städte außerhalb von Donezk, Luhansk, Saporischschja, Cherson und der Krim an die Ukraine, d.h. in Provinzen, die nie für die Unabhängigkeit und/oder Abspaltung gestimmt haben, aber nach der russischen Invasion ebenfalls von Russland besetzt wurden. Diese Eroberungen müssen als ungerecht anerkannt werden und sollten rückgängig gemacht werden.

Gleichzeitig wird die Ukraine alle von ihr eroberten Gebiete in der Region Kursk oder anderen Gebieten oder Orten in Russland aufgeben.

Friedensvertrag zwischen der Ukraine und Russland

§ 9

Die Ukraine zieht ihren Antrag auf NATO-Mitgliedschaft auf unbestimmte Zeit zurück.

In Anbetracht der Zusicherung einiger NATO-Vertreter, insbesondere des deutschen Außenministers Genscher ( ),[vi] vor der Auflösung der Sowjetunion, die NATO nicht nach Osten zu erweitern, zieht die Ukraine, vorbehaltlich der Unterzeichnung des hier

vorgeschlagenen Friedensvertrags durch Russland, ihren Antrag auf NATO-Mitgliedschaft auf unbestimmte Zeit zurück.

Sie unternimmt diesen Schritt auch in Anbetracht der überwältigenden Unterstützung, die sie während ihres gegenwärtigen Krieges faktisch von den NATO-Staaten erhalten hat. Eine sorgfältige Prüfung dieser Tatsachen gibt der Ukraine die Gewissheit, dass ihre Interessen und Rechte in der Weltgemeinschaft auf dem Boden einer weitreichenden und bewährten internationalen Solidarität im Rahmen eines Neutralitätsstatus ähnlich dem der Schweiz und Österreichs gesichert werden können.

Friedensvertrag zwischen der Ukraine und Russland
§ 10
Waffenstillstand und Beginn von Gesprächen zwischen Russland und der Ukraine

Ein sofortiger und strikt einzuhaltender Waffenstillstand und die Aufnahme von Gesprächen über die Einzelheiten und Folgen des Friedensvertrags sollten dem endgültigen Friedensabkommen vorausgehen und möglichst sofort mit der Teilnahme der USA und der NATO an den Friedensgesprächen beginnen.

Friedensvertrag zwischen der Ukraine und Russland
§ 11

Sowohl die Ukraine als auch Russland geben ungerechte Handlungen zu, durch die der Krieg ausgebrochen ist, und bedauern diese Handlungen und geben sie auf, bzw. streben pm begrenzten Rahmen des Möglichen die Beseitigung und Wiedergutmachung der durch sie entstandenen Übel an.

Wer ist der ungerechte Aggressor im russisch-ukrainischen Krieg?

Die Antwort auf diese Frage schien bis vor kurzem völlig klar zu sein: Natürlich Russland: zum einen, weil seine Annexion der Krim aus heiterem Himmel den Krieg im Donbass ausgelöst hat, und zum anderen, weil Russland 2022 in die Ukraine einmarschiert ist und einen langen Angriffskrieg begonnen hat, der fälschlicherweise als kurze Militäroperation dargestellt wurde.

Das offizielle ukrainische Narrativ, das Zelensky nach seinem hitzigen Disput mit Trump und Vance im Oval Office am 28. Februar 2025 wiederholte, lautet, dass es nie einen Bürgerkrieg gegeben hat, in dem sich die einheimische Bevölkerung von Donezk und Luhansk für die Unabhängigkeit entschieden hätte, sondern dass diese ganze Separatistenbewegung nur von Russland organisiert und manipuliert wurde. Wenn dies wahr wäre, hätte die ukrainische Regierung immer einen Verteidigungskrieg gegen Russland geführt, niemals einen Krieg gegen ihre eigenen Bürger. Für diese Behauptung, deren Wahrheit Russland zum alleinigen Aggressor und Initiator des Krieges machen würde, führt die Ukraine einige schwache Argumente an, wie etwa, dass Russen in Donezk auf Seiten der Separatisten kämpften[vii.]

Im Gegensatz dazu sind die Argumente, dass diese Unabhängigkeitsbewegung in den Provinzen selbst entstanden ist, überwältigend stark[viii].

Auch eine genauere Betrachtung von Trumps jüngstem Vorwurf an Zelensky, die Ukraine habe den Krieg begonnen, lässt einige Zweifel an der Behauptung aufkommen, Russland sei der eindeutige und alleinige Initiator des 2022 begonnenen Krieges, denn diese Behauptung Trumps ist keineswegs so absurd und lächerlich, wie sie der Weltpresse erschien:

Zunächst einmal war die Annexion der Krim keine gewaltsame Kriegshandlung, sondern eine unblutige Aktion, die auf der Grundlage eines Referendums stattfand, das

von lokalen ukrainischen Krim-Regierungsbeamten im März 2014 durchgeführt wurde und bei dem angeblich 90 % der Stimmen für die Abspaltung der Krim und die Eingliederung in Russland stimmten, ein Ziel, das kurz darauf auch von der Duma ratifiziert wurde[ix].

Das Vorgehen der ukrainischen Regierung gegen die von Russland unterstützten separatistischen Abspaltungsbestrebungen in Donezk führte 2014 zu einem blutigen Bürgerkrieg , der 2022 in den Krieg zwischen Russland und der Ukraine überging.
Daher tragen sowohl die Ukraine als auch Russland eine erhebliche Verantwortung für den Beginn des russisch-ukrainischen Krieges.

Was die Frage nach dem Auslöser des russisch-ukrainischen Krieges betrifft, so ist klar, dass die Ukraine den Bürgerkrieg gegen ihre autonomen Provinzen begonnen hat, der eine der Hauptursachen für den russisch-ukrainischen Krieg war.

Andererseits war und ist die russische Invasion, soweit sie weit über eine Unterstützung der nach Autonomie strebenden Provinzen hinausging und sich bis nach Kiew ausdehnte und im Zentrum der Ukraine entsetzliche Kriegsverbrechen beging, eindeutig ein russischer Angriffskrieg. Ein gerechter Frieden setzt voraus, dass Russland diesen ungerechten Krieg vollständig und unter internationaler Kontrolle aufgibt und alle seine Truppen aus den ukrainischen Regionen außerhalb der fünf Regionen abzieht.

Nachdem so viel über den etwas verworrenen Beginn des ersten (Bürger-)Krieges zwischen Regierung und Oblasten (und damit auch des zweiten russisch-ukrainischen Krieges, der aus dem ersten hervorging) und die russische Unterstützung der Provinzen, die eines der von Putin genannten Kriegsziele ist, gesagt wurde, wenden wir uns dem Krieg zu, da der russische Angriff auf die Ukraine Putins drittes Ziel verfolgt, die Eroberung der Ukraine. Dieser Krieg mit diesem Ziel wurde zweifellos einzig und allein von Russland angezettelt und verwandelte den Krieg zur Verteidigung von zwei (und seit September 2022 vier) Gebieten in einen umfassenden und ungerechten Expansionskrieg.

Friedensvertrag zwischen der Ukraine und Russland
§ 12
Ein ernsthafter Wille, eine "Kultur des Friedens" zu fördern

Beide Länder verpflichten sich, auf alle Elemente der Feindseligkeit und gegenseitigen Schädigung in den Bereichen Kultur, Sport und Wirtschaft zu verzichten und stattdessen den schwierigen Kampf für eine "Kultur des Friedens" und eine "Kultur der Freundschaft und Brüderlichkeit" aufzunehmen und zu fördern.

Friedensvertrag zwischen der Ukraine und Russland
§ 13
Gewährleistung von Sicherheit und Freiheit für ethnische, sprachliche, kulturelle und religiöse Gemeinschaften und Gruppen

Weder die Ukraine noch Russland werden ethnische oder religiöse Gruppen auf ihrem Territorium unterdrücken und damit die Friedensbemühungen destabilisieren.

Friedensvertrag zwischen der Ukraine und Russland
§ 14
Russland und die Ukraine bekräftigen feierlich und unwiderruflich ihre Zustimmung zu allen Punkten dieses Friedensvertrags

Russland und die Ukraine bekräftigen feierlich und unwiderruflich, dass sie alle Punkte dieses Friedensvertrags akzeptieren und von jedem Versuch Abstand nehmen

werden, die neuen ukrainischen Grenzen durch Eroberungskriege und militärische Interventionen oder Vergeltungsmaßnahmen weiter zu verändern.

Friedensvertrag zwischen der Ukraine und Russland
§ 15
Internationale Überwachung der strikten Einhaltung aller Teile des Friedensvertrags und deren Überprüfung.

Friedensvertrag zwischen der Ukraine und Russland
§ 16
Mit der Unterstützung vieler Nationen werden die Sanktionen gegen Russland nach der Unterzeichnung und Einhaltung des Friedensvertrags aufgehoben.

Alle Länder, die Sanktionen gegen Russland verhängt haben, werden nach der Unterzeichnung dieses Friedensvertrags durch Putin und unter der Bedingung, dass Russland den Vertrag vollständig einhält, alle Sanktionen gegen Russland aufheben.

Diese Sanktionen werden jedoch wieder in Kraft gesetzt und aufrechterhalten, wenn und sobald Russland sich nicht an alle Bedingungen dieses Friedenspakts hält.

Unterschriften von Putin, Zelensky, Vertretern der NATO, Vertretern aller Länder, die Sanktionen gegen Russland verhängt haben.

---

[i] Auf Anfrage bei jmmbseifert12@gmail.com kann der vollständige Text der beiden Friedensvorschläge mit weiteren Kommentaren und Argumenten für jeden Artikel des vorgeschlagenen Friedensvertrags angefordert werden.

[ii] Die Referenden über die Abspaltung in Donezk und Luhansk fanden am 11. Mai 2014 statt. Diese Referenden wurden von prorussischen Separatisten in der Donezker Volksrepublik (DVR) und der Luhansker Volksrepublik (LPR) nach der ukrainischen Revolution 2014 und der Annexion der Krim durch Russland organisiert.

Die offizielle Frage auf dem Stimmzettel lautete, ob die Wähler die "staatliche Unabhängigkeit" ihrer jeweiligen Region unterstützen. Nach Angaben der Organisatoren zeigten die Ergebnisse eine überwältigende Mehrheit für die Sezession.

[iii] Man denke zum Beispiel an den großen ukrainischen Autor von Taras Bulba, der in seiner ukrainischen Muttersprache erschien, Nikolai Gogol, dessen russische Werke "Der Mantel" und "Tote Seelen" zu den bahnbrechenden Werken der großen russischen Literatur des 19. Jahrhunderts gehören.

[iv] In der Ukraine werden LGBTQ+-Pride paraden abgehalten und genehmigt, während sie in Russland generell verboten sind.

Die Ukraine hat sich allmählich in Richtung größerer Toleranz und rechtlicher Anerkennung von LGBTQ-Rechten bewegt, insbesondere nach 2014, als das Land begann, sich stärker an die liberalsten ethischen Standards der EU anzupassen. Zwar gibt es immer noch sozialen Widerstand und gelegentliche Gegenproteste, aber in Großstädten wie Kiew, Charkiw und Odesa wurden bereits Prideparaden abgehalten.

Der Kyiv Pride ist die größte Veranstaltung und findet seit 2013 jährlich statt (außer in Kriegszeiten). Sie steht unter Polizeischutz, und die ukrainischen Behörden haben die Rechte von LGBTQ+ im Rahmen der europäischen Integration schrittweise unterstützt.

In einigen Städten haben sich die Behörden aus Sicherheitsgründen geweigert, Paraden zuzulassen, aber im Allgemeinen verbietet sie die Ukraine nicht gänzlich.

In Russland sind LGBTQ+-Veranstaltungen aufgrund von Gesetzen wie diesem praktisch verboten:

Das "Schwulenpropaganda"-Gesetz aus dem Jahr 2013, das die Werbung für "nicht-traditionelle sexuelle Beziehungen" bei Minderjährigen verbietet, erschwert die Durchführung öffentlicher LGBTQ+-Veranstaltungen.

Die Erweiterung des Gesetzes aus dem Jahr 2022 kriminalisiert jede positive Darstellung oder Förderung von LGBTQ+-Identitäten in der Öffentlichkeit, den Medien und der Werbung. Die russischen Behörden verweigern routinemäßig Genehmigungen für Demonstrationen, und Versuche, diese abzuhalten, führen häufig zu Verhaftungen und Razzien durch die Polizei.

Hauptunterschiede

In der Ukraine sind trotz anhaltender sozialer Probleme LGBTQ+-Paraden im Rahmen demokratischer Freiheiten erlaubt, während in Russland strenge Verbote und rechtliche Verfolgung von LGBTQ+-Aktivismus gelten.

[Die Erlaubnis zur Sezession von Mitgliedsstaaten (Brexit) aus der EU und erst recht die neue Verfassung des Fürstentums Liechtenstein sind leuchtende Beispiele für die Anerkennung des Rechts auf Unabhängigkeit und damit auch auf Sezession. In der EU gilt das Recht auf Sezession oder Austritt und wird respektiert, wie der Fall des BREXIT beweist.

In Liechtenstein ist das Sezessionsrecht der Gemeinden seit der Verfassungsreform von 2003 in der Verfassung verankert. Mit dieser Änderung wurde festgelegt, dass jede Gemeinde das Recht hat, in einer demokratischen Entscheidung über ihren Austritt aus dem Fürstentum zu entscheiden.

Mit der Verfassungsreform wurden die Rechte des Landesfürsten erweitert, aber auch das Selbstbestimmungsrecht der Gemeinden gestärkt, das auch das Recht beinhaltet, das Land zu verlassen, wenn die Mehrheit der Bürger einer Gemeinde dies beschließt.

[vi] Der ehemalige deutsche Außenminister Hans-Dietrich Genscher äußerte sich Anfang der 90er Jahre mehrfach zur Osterweiterung der NATO, insbesondere im Zusammenhang mit der deutschen Wiedervereinigung und den Verhandlungen mit der Sowjetunion. Eine seiner wichtigsten Äußerungen stammt aus dem Jahr 1990, als er der sowjetischen Führung versicherte, dass die NATO im Falle der Wiedervereinigung Deutschlands nicht nach Osten expandieren würde.

Am 2. Februar 1990 erklärte Genscher in einer Rede in Tutzing, Bayern:

"Sicher ist, dass sich die NATO nicht nach Osten ausdehnen wird".

Diese Aussage wurde als Zusicherung an die Sowjetunion interpretiert, dass die NATO nicht über das neu vereinigte Deutschland hinausgehen werde. Diese Position wurde in den damaligen diplomatischen Gesprächen aufgegriffen.

Bei Gesprächen mit dem sowjetischen Außenminister Eduard Schewardnadse betonte Genscher Berichten zufolge auch, dass die NATO nicht näher an die sowjetischen Grenzen heranrücken dürfe, insbesondere nicht nach Osteuropa. Aus freigegebenen Dokumenten ging später hervor, dass westliche Staats- und Regierungschefs, darunter auch Genscher, der sowjetischen Führung ähnliche Botschaften übermittelt hatten, doch wurden diese Erklärungen nie zu rechtlich verbindlichen Verpflichtungen.

[Dieses Narrativ nennt als Beweise die russische Annexion der Krim im Jahr 2014, die Anwesenheit russischer Soldaten und Waffen bei der Einnahme von Regierungsgebäuden und einigen Städten im Donbass durch die Separatisten sowie bei den Gegenangriffen der Provinzen auf die "Anti-Terror-Operationen" der ukrainischen Regierung gegen sie und die frühe russische Anerkennung der beiden unabhängigen Republiken.

Diese Tatsachen beweisen jedoch nur, dass Russland den Unabhängigkeitskampf der Provinzen unterstützte, was später durch den Krieg von 2022 bestätigt wurde, aber nicht im Geringsten, dass die Autonomie- und Abspaltungsbewegung nicht von den beiden Provinzen selbst ausging.

[viii] Ich stelle sie hier in der hervorragenden Zusammenfassung von ChatGPT vor:

"Es gibt mehrere Argumente, die dafürsprechen, dass die Unabhängigkeitsbewegung in Donezk und Luhansk in erster Linie von lokalen Kräften und der Unterstützung der Bevölkerung ausging und nicht eine künstliche Schöpfung Russlands war. Diese Argumente legen nahe, dass der Konflikt zunächst ein innerukrainischer Bürgerkrieg war, bevor Russland später direkter involviert wurde.

1. *Langjährige regionale Identität und sowjetische Nostalgie*

Donezk und Luhansk waren in der Vergangenheit wirtschaftlich und kulturell eng mit Russland verbunden, und die Bevölkerung sprach weitgehend Russisch und identifizierte sich mit dem sowjetischen Erbe.

Viele Einwohner lehnten die nationalistische Politik der Ukraine nach 1991 ab, insbesondere die Bemühungen, der ukrainischen Sprache und Kultur Vorrang vor dem Russischen einzuräumen.

Die Regionen unterstützten mit überwältigender Mehrheit prorussische Politiker wie Viktor Janukowitsch, und sein Sturz in der Maidan-Revolution 2014 wurde als Putsch gegen ihre Interessen empfunden.

2. *Lokale Reaktionen auf die Maidan-Revolution (2014)*

Die Euromaidan-Proteste und der Sturz von Janukowitsch (der aus Donezk stammt) führten in der Ostukraine zu der Befürchtung, dass die neue Regierung eine nationalistische Politik durchsetzen würde, die den Gebrauch der russischen Sprache in Schulen und im öffentlichen Leben ablehnt.

Anfang 2014 brachen im Südosten der Ukraine Proteste aus, mit Demonstrationen in Charkiw, Odessa, Donezk und Luhansk. Dies deutet darauf hin, dass die anfänglichen Unruhen eine lokale Basis hatten und nicht ausschließlich von Russland angezettelt wurden.

3. *Volksabstimmungen in Donezk und Luhansk (Mai 2014)*

In beiden Regionen wurden nicht anerkannte Volksabstimmungen abgehalten, die Berichten zufolge eine hohe Wahlbeteiligung hatten und bei denen angeblich eine Mehrheit für die Unabhängigkeit stimmte. Obwohl westliche und ukrainische Quellen ihre Legitimität bestreiten, deutet die Tatsache, dass solche Abstimmungen stattfanden, zumindest auf ein gewisses Maß an lokaler Initiative hin.

Selbst wenn die russische Unterstützung eine Rolle gespielt haben sollte, schließt dies nicht aus, dass erhebliche Teile der Bevölkerung die Sezession tatsächlich unterstützt haben.

4. *Kämpfe gegen das ukrainische Militär vor einer groß angelegten russischen Intervention*

Vor der groß angelegten russischen Militärhilfe kämpften 2014 lokale Milizen gegen die ukrainischen Streitkräfte.

Die Offensiven des ukrainischen Militärs, vor allem im Sommer 2014, stießen auf den starken Widerstand lokaler Kämpfer, was darauf hindeutet, dass die Bewegung nicht nur von den Russen gelenkt wurde, sondern echte Unterstützung hatte.

Die ukrainische "Anti-Terror-Operation" (ATO) wurde als Kampagne gegen Rebellen innerhalb der Ukraine dargestellt, was den Eindruck verstärkte, dass es sich um einen internen Konflikt handelte.

5. *Vielfalt der rebellischen Führung und Kräfte*

Einige Anführer der Volksrepubliken Donezk und Luhansk (DNR/LNR) hatten Verbindungen zu Russland, andere waren Einheimische, darunter ehemalige ukrainische Sicherheitsbeamte und Aktivisten.

Russische Freiwillige nahmen an den Kämpfen teil, aber auch viele Einheimische, die gegen die Kiewer Autorität waren. Die Anwesenheit einiger russischer Kämpfer bedeutet nicht zwangsläufig, dass der Aufstand ausschließlich unter russischer Führung stattfand.

6. *Die Minsker Vereinbarungen und das Eingeständnis der Ukraine, dass es sich um einen Bürgerkrieg handelt*

In den Minsker Vereinbarungen von 2015, die zwischen der Ukraine und den separatistischen Republiken (unter Vermittlung Russlands, Deutschlands und Frankreichs) ausgehandelt wurden, wurde implizit anerkannt, dass die Donbass-Regionen Konfliktparteien und nicht nur russische Stellvertreter sind.

Hätte die Ukraine den Konflikt ausschließlich als Krieg gegen Russland betrachtet, hätte sie möglicherweise nicht in Verhandlungen eingewilligt, die auch die DNR/LNR-Führung einschließen.

7. *Die internen Spaltungen der Ukraine*

Eine beträchtliche Anzahl von Menschen in der Ostukraine betrachtete die Regierung in Kiew nach 2014 als illegitim, nicht nur wegen der russischen Propaganda, sondern auch aufgrund langjähriger politischer, sprachlicher und wirtschaftlicher Missstände.

Einige ukrainische Politiker (wie Viktor dafürsprechen) befürworteten eine Föderalisierung, was dem Wunsch der lokalen Bevölkerung nach größerer Autonomie bereits vor Kriegsbeginn entsprach.

Schlussfolgerung

Während Russland zweifellos eine wichtige Rolle bei der Unterstützung des Aufstands im Donbass spielte - durch militärische Hilfe, Kämpfer und spätere offizielle Anerkennung - stützt sich das Argument, dass es sich bei dem Konflikt ursprünglich um einen innerukrainischen Bürgerkrieg handelte, auf handfeste Beweise. Die Kombination aus regionaler Identität, Unzufriedenheit mit der Post-Maidan-Regierung, lokalem Widerstand gegen ukrainische Militäroffensiven und frühen separatistischen Aktivitäten vor einer groß angelegten russischen Intervention legt nahe, dass die Bewegung erhebliche interne Wurzeln hatte. Aus dieser Sicht hat Russland den Konflikt nicht ausgelöst, sondern aus einer bereits bestehenden innerukrainischen Spaltung Kapital geschlagen und diese später eskaliert."

[ix] Am 18. März 2014 unterzeichnete Russland offiziell einen Vertrag über die Eingliederung der Krim in die Russische Föderation.

21. März 2014 - Das russische Parlament (Duma) ratifiziert die Annexion formell.

6. SPANISH VERSION

PAZ EN LA VERDAD Y LA JUSTICIA ENTRE UCRANIA Y RUSIA

Enviado a los presidentes Putin, Zelensky, Trump y otros jefes de gobierno, así como a numerosos periódicos y revistas en diferentes idiomas, por el profesor Dr. phil. habil. Dr. h.c. Josef Maria Seifert. [7]

PREÁMBULO

Conscientes de que ya es hora y de que es una preocupación de miles y miles de familias ucranianas y rusas, de hecho de toda la humanidad, poner fin al flagelo de la terrible guerra que desde hace tres años enfrenta a Rusia y Ucrania y a la guerra civil que desde hace once años enfrenta en Ucrania a las tropas gubernamentales y a las autoproclamadas repúblicas independientes de Donetsk y Lugansk, se propone aquí, tras tantos otros fallidos, un nuevo plan de paz.

Este plan de paz no se basa ni en el poder y la coacción de Ucrania para que Rusia le ceda territorios que le pertenecen por derecho, ni en interpretaciones ideológicas de la historia y sus objetivos, sino únicamente en la verdad y la justicia.

Espero que este plan de paz sea aceptado por las tres partes que libran esta guerra entre dos pueblos hermanos, sobre la base de los sólidos fundamentos éticos y lógicos en los que se sustenta.

El texto del acuerdo de paz que se expone a continuación propone un acuerdo de paz en dos guerras muy diferentes que, sin embargo, se han entrelazado desde 2022:

En primer lugar, la guerra civil que asola Ucrania desde hace 11 años (2014-), y en segundo lugar, y principalmente, la guerra entre Rusia y Ucrania (2022-). Esta guerra más amplia no es puramente local, sino internacional, con el potencial de convertirse en una guerra mundial. Por lo tanto, la paz que ponga fin a esta guerra redunda en interés de todo el mundo.

Solo se puede proponer una paz justa si primero se conoce la verdad sobre la justicia y la injusticia en estas dos guerras.[i]

TRATADO DE PAZ JUSTA ENTRE RUSIA Y UCRANIA

Tratado de paz entre Ucrania y Rusia

§ 1

Distinción entre los elementos justos e injustos y los objetivos bélicos de Rusia y Ucrania, y esbozo general de lo que sería una paz justa entre Rusia y Ucrania

Dado que la guerra civil en Ucrania precedió a la guerra ruso-ucraniana y, en cierta medida, la subyace, primero deben examinarse sus objetivos y su desarrollo.

[7] Antiguo profesor de Filosofía en la Universidad de Salzburgo, la Universidad de Dallas (Texas), la Universidad de Múnich (LMU), la Pontificia Universidad Católica de Chile en Santiago de Chile, en la Academia Internacional de Filosofía del Principado de Liechtenstein, rector fundador (IAP, IAP-PUC, Santiago de Chile, IAP-Ifes - Instituto de Filosofía Edith Stein, Granada, España), actualmente profesor privado/profesor titular en la Universidad de Múnich, Alemania, y en el Instituto Dietrich von Hildebrand de Filosofía e Investigación Fenomenológica Realista, GSA, Austria.

I. OBJETIVOS JUSTOS E INJUSTOS DE LA GUERRA DE UCRANIA

1. La heroica autodefensa de Ucrania contra la agresión rusa y contra la intención de reducir Ucrania a una parte de Rusia es, sin duda, un objetivo totalmente legítimo de la guerra de Ucrania desde 2022.

2. El objetivo de la guerra del Gobierno ucraniano contra las provincias que luchaban por la independencia y ya la habían declarado es impedir la secesión y obligarlas a permanecer en Ucrania.

A. De conformidad con el derecho positivo, creado por el hombre, del texto de la Constitución ucraniana, que no prevé la independencia y, desde luego, tampoco la secesión de sus óblast, este objetivo de la guerra es justo.

B. Sin embargo, existe un derecho humano y natural básico a la independencia, anterior e independiente del derecho positivo, de cada persona individual, así como de las provincias individuales, las unidades de población más pequeñas y las zonas cultural, lingüística y políticamente diferenciadas. Este derecho de una mayoría distintiva a la independencia no es solo una ley natural, sino que también está reconocido de forma clara y sin reservas en el derecho internacional y por las Naciones Unidas; no así el derecho a la secesión.

Sin embargo, frente a los intentos de separar el derecho a la independencia del derecho a la secesión, vemos que el derecho a la independencia es inseparable del derecho a la secesión. ¿Cómo podrían las colonias británicas de América del Norte haberse independizado en 1776 y formar los Estados Unidos sin separarse de Gran Bretaña? ¿Cómo puede cualquier provincia o colonia alcanzar la independencia y la condición de Estado sin separarse de su patria o potencia colonial?

C. En virtud de la personalidad de cada uno de sus miembros, las provincias y otras comunidades tienen, por mayoría de votos, el derecho natural a la independencia y, como consecuencia lógica de ello, a separarse de su Estado de origen.

D. Donetsk y Lugansk querían ejercer estos derechos sobre la base de dos referendos.[ii]

(Incluso si existieran dudas razonables sobre la veracidad del quórum y el recuento correcto de los votos mayoritarios a favor de la independencia de Donetsk y Lugansk, el hecho de que una impresionante mayoría de la población local se haya pronunciado a favor de la autonomía ni siquiera ha sido cuestionado por el Gobierno ucraniano; además, la repetición de los referénda o el examen de la veracidad de estos hechos históricos sería extremadamente costoso e incluso imposible, debido a que muchos ucranianos han abandonado desde entonces el Donbás a causa de la guerra. Por lo tanto, el presente proyecto de acuerdo, con el objetivo de lograr una paz rápida, justa y, al mismo tiempo, real y no imaginaria e irrealizable, asume por razones de peso la existencia de dichos referénda con una amplia mayoría a favor de la secesión).

Por lo tanto, desde el punto de vista del derecho internacional, y más aún del derecho natural puro, la guerra del Gobierno ucraniano contra la secesión de Donetsk y Lugansk y contra el ejercicio de su derecho a la independencia es injusta.

E. En consecuencia, la defensa de su derecho a la independencia y a la secesión por parte de las provincias beligerantes es una guerra justa. Del mismo modo, la guerra del Gobierno ucraniano desde septiembre de 2022 contra la independencia y la secesión de estas provincias es una agresión injusta.

II. OBJETIVOS INJUSTOS Y JUSTOS DE LA GUERRA DE RUSIA

Putin ha nombrado una serie de objetivos muy diferentes para su guerra contra Ucrania:

1. *Apoyo militar a las repúblicas independientes autoproclamadas de Donetsk y Lugansk.*

A la luz de la injusticia de la lucha ucraniana contra la independencia y la secesión de Donetsk y Lugansk, también es justo el primer objetivo bélico de Rusia en la guerra ruso-ucraniana. Siempre que este referéndum correspondiera verdaderamente a la voluntad de una mayoría suficiente de los ciudadanos tanto de Donetsk como de Lugansk, la justicia de la defensa rusa de sus derechos a la independencia incluye también la incorporación, basada en la decisión mayoritaria de la población de las dos provincias y en la invitación de Rusia, de las dos repúblicas independientes de Donetsk y Lugansk a Rusia. (Además, las regiones de Zaporizhia y Jersón, aunque no se han declarado repúblicas independientes anteriormente, han votado por amplia mayoría, en septiembre de 2022, a favor de pasar a formar parte de Rusia, haciendo uso de sus derechos a la independencia y la secesión).

En consecuencia, una paz justa entre el Gobierno ucraniano y las provincias de Donetsk y Lugansk, así como entre Rusia y Ucrania, requiere el cese inmediato de la guerra librada por el Gobierno ucraniano contra las provincias mencionadas y un intento serio de reparación y compensación por los daños infligidos a estas provincias y a los soldados rusos que defendieron sus derechos.

2. Un segundo objetivo bélico de Rusia, que Putin formuló en su largo discurso antes del inicio de la «operación militar», era la «desnazificación» y el «desarme» de Ucrania. Ahora bien, hay dos posibles interpretaciones de lo que Putin entendía por nazificación de Ucrania que quiere eliminar:

A. Por un lado, podría referirse a algunas declaraciones neonazis reales, incluidas consignas pro-Hitler, que realmente existían entre algunos ucranianos y círculos y que él consideraría tan extendidas y peligrosas que suponen un grave riesgo de que el país vecino de Rusia oprima a los judíos o incluso cometa un nuevo holocausto.

Sin embargo, los elementos nazis en sentido literal en Ucrania son demasiado escasos y poco influyentes (menos del 2 %) como para justificar una guerra.

B. Otra interpretación de la supuesta «nazificación» de Ucrania sería que Putin quería establecer una comparación entre las formas de represión de la cultura y la lengua rusas en la población rusoparlante de Ucrania y el desprecio y la descripción de los judíos por parte de los nazis.

En este último sentido, no hay duda de que ciertos discursos de anteriores presidentes de Ucrania sobre los separatistas (como llamarlos «parásitos que deben ser exterminados») contenían un lenguaje antiruso repugnante y similar al nazi, que recuerda los espantosos discursos de Hitler sobre los judíos.

Sin embargo, ni siquiera la avalancha mucho mayor de discursos y actitudes antirrusos de carácter nazi tiene, bajo el actual régimen de Zelenski, una magnitud tal que pueda justificar una guerra. Por lo tanto, una guerra contra la nazificación de Ucrania, con ese único objetivo, sería, al menos en apariencia, injusta (injustificada).

3. Poco antes de la invasión de Ucrania por parte de Rusia, Putin mencionó, en su largo discurso programático, un tercer objetivo de la guerra que ha despertado la indignación en todo el mundo. Putin presentó este tercer objetivo de la guerra como basado en una verdad histórica: Ucrania ha sido históricamente la cuna y el origen de Rusia en Kiev, formó parte del antiguo Imperio zarista y de la Unión Soviética, y es un país poblado en gran medida por ciudadanos de habla rusa o bilingües.[iii]

Partiendo de estos hechos, Putin, añadiendo muchas otras premisas, construyó una justificación de su tercer objetivo de guerra: Ucrania, según él, al igual que otras antiguas repúblicas soviéticas, solo obtuvo la autodeterminación y la secesión del antiguo Gobierno

soviético en virtud de un trágico error sobre la verdadera identidad histórica de Ucrania, que es rusa. Por lo tanto, Rusia tiene el derecho, incluso la misión sagrada, de corregir y revertir este error histórico, así como de erradicar el impactante triunfo de la inmoralidad occidental, que se manifiesta de muchas formas, incluyendo los desfiles del Pride autorizados en Ucrania y punibles en Rusia. [iv] (Este último aspecto, en particular, llevó al patriarca Kirill de la Iglesia ortodoxa de Moscú a calificar la guerra de Putin contra Ucrania como «santa»).

Dejando de lado el concepto de guerra santa de Putin, un hombre que difícilmente puede calificarse de luchador santo contra una sociedad moralmente malvada (del tipo de las guerras divinamente ordenadas como las descritas en el Antiguo Testamento), el objetivo bélico ruso de conquistar toda Ucrania y deshacer su independencia y secesión desde 1991 se basa en gran medida en una ideología que no reconoce los derechos ética- y jurídicamente vinculantes de Ucrania a la autodeterminación y la secesión, ni la condición de Estado de Ucrania, otorgada explícitamente por la propia Unión Soviética, con el fin de justificar una guerra de expansión que contradice los compromisos anteriores de Rusia, el derecho internacional positivo y el derecho natural eterno.

Por lo tanto, cualquier tratado de paz justo tendría que incluir una renuncia vinculante y supervisada internacionalmente por parte de Rusia a tales ambiciones hegemónicas y reivindicaciones territoriales sobre partes o la totalidad de Ucrania, ya que una guerra basada en este objetivo bélico es, por naturaleza, gravemente injusta.

Tratado de paz entre Ucrania y Rusia
§ 2
Reconocimiento de la justicia y la injusticia de la guerra entre Rusia y Ucrania

La justicia y la injusticia de una guerra no solo dependen de sus fines, sino también del respeto o la violación de la ética de la guerra. Por lo tanto, una guerra puede tener los mejores propósitos, pero si utiliza medios de «guerra total», mata a civiles, destruye hospitales y escuelas, utiliza la violación como medio para humillar al enemigo, dicha guerra es totalmente injusta.

Numerosos observadores internacionales han documentado crímenes de guerra en ambos bandos de la guerra entre Rusia y Ucrania.

Por lo tanto, una paz justa entre Rusia y Ucrania también requiere un intento serio de reparación y compensación por los daños causados por los actos injustos y criminales de guerra de cualquiera de las partes.

Tratado de paz entre Ucrania y Rusia
§ 3
Ucrania reconoce la autodeterminación y la secesión de las regiones de Donetsk, Lugansk, Zaporizhia y Jersón*, así como su secesión de Rusia*

Ucrania reconoce la independencia y la secesión de Donetsk y Lugansk, así como de las regiones de Zaporizhia y Jersón, que se unieron a Rusia el 30 de septiembre de 2022, tras dos referénda más en los que un porcentaje abrumador votó a favor de la unión con Rusia.

Incluso en el caso de que estos derechos no existan sobre la base del derecho natural a la independencia (como se supone en el presente tratado), pero que estas cuatro provincias llevaran a cabo la secesión de Rusia de forma ilegal (como implica la Constitución de Ucrania), Ucrania reconoce la transferencia de las provincias mencionadas a Rusia como un hecho histórico que no puede ser revertido por la fuerza por parte de Ucrania. Sin embargo, una base más sólida para el tratado de paz entre Rusia y Ucrania exige que la

secesión de estas cuatro provincias no solo sea una realidad política irreversible, sino también la consecuencia del ejercicio legítimo de sus derechos a la autonomía y la secesión.

Por lo tanto, Ucrania renuncia de una vez por todas a cualquier intento de reconquistar estas cuatro provincias.

Tratado de paz entre Ucrania y Rusia
§ 4
Ucrania acepta la anexión de Crimea por parte de Rusia en 2014, aunque se basó en un referéndum que solo fue considerado legal por Rusia y algunos otros países, pero ilegal e inválido a ojos de Ucrania y de algunos críticos.

Ucrania también reconoce la transferencia de Crimea a Rusia como resultado del ejercicio de su derecho a la secesión, que es parte y consecuencia lógica del derecho de sus habitantes a la autodeterminación.

Incluso si este paso no fuera exigido por un referéndum válido (denegado por Ucrania) en Crimea organizado por el gobierno provincial ucraniano, la situación política real, en el sentido de aquellos compromisos sin los cuales no se puede lograr la paz en la tierra, exige el § 4.

Tratado de paz entre Ucrania y Rusia
§ 5
Rusia reconoce las nuevas fronteras con Ucrania. Por lo tanto, Rusia devuelve a Ucrania todas las partes del territorio ucraniano fuera de las cinco provincias. A su vez, Ucrania reconoce la integridad territorial de Rusia y, por lo tanto, devuelve todas las partes de Rusia, especialmente en la región de Kursk, que actualmente controla.

Por lo tanto, Rusia retira sus tropas de todas las partes del territorio ucraniano fuera de las cinco provincias. Revocando las afirmaciones anteriores de Zelensky, Ucrania también retira todas sus tropas del territorio ruso anterior y recién añadido.

Tratado de paz entre Ucrania y Rusia
§ 6
Decisión y pacto solemnes e irrevocables de respetar la soberanía del Estado vecino y la inviolabilidad de las fronteras recién establecidas, y de abstenerse de todo plan de conquista, reconquista u otra injerencia contra la soberanía y la integridad territorial del país vecino.

Teniendo en cuenta los planes y discursos anteriores de Putin y su tercer objetivo bélico, su acuerdo en este punto debe tener el carácter de una declaración solemne, vinculante e irrevocable por parte de Rusia (a través de Putin). Paralelamente a esta medida, Ucrania renunciará a cualquier intento de reconquistar Crimea o las provincias de Donetsk y Lugansk, así como a lanzar nuevos ataques contra el territorio ruso.

Tratado de paz entre Ucrania y Rusia
§ 7
Reconocimiento por parte de Ucrania de los derechos a la independencia y la secesión de todas las regiones ucranianas

Una paz duradera y justa entre las dos partes en la guerra civil (el Gobierno y las provincias) y, debido a la interrelación de ambas guerras, entre Ucrania y Rusia, requiere, además, no solo el reconocimiento explícito por parte de Ucrania de los derechos a la

independencia y la secesión de las provincias de Donetsk y Lugansk, así como de Zaporizhia y Jersón, o al menos el hecho de que existen, sino también de todas las provincias ucranianas. Lo ideal sería que esto se hiciera mediante una modificación de la Constitución ucraniana en la línea de la UE y Liechtenstein, confirmando así constitucionalmente los derechos de las regiones de Donetsk, Lugansk, Zaporizhia y Jersón a la independencia y la secesión, y otorgando a estos derechos una base jurídica firme en el derecho positivo (en la Constitución).[v]

Tratado de paz entre Ucrania y Rusia
§ 8
Devolución a Ucrania de todos los territorios conquistados por Rusia fuera de las cinco óblast mencionadas, retirada de todas las tropas rusas de cualquier parte de Ucrania fuera de las provincias de Crimea, Donetsk, Lugansk, Zaporizhia y Jersón.

La condición de Estado de Ucrania y la inviolabilidad de sus fronteras, así como el derecho a la autodeterminación de todas sus provincias, exigen la devolución inmediata y completa a Ucrania de todos los territorios y ciudades conquistados por Rusia fuera de Donetsk, Lugansk, Zaporizhia, Jersón y Crimea, es decir, en provincias que nunca votaron a favor de la independencia y/o la secesión, pero que tras la invasión rusa también fueron ocupadas por Rusia. Estas conquistas deben ser reconocidas como injustas y deben ser revertidas.

Al mismo tiempo, Ucrania renunciará a todos los territorios que ha conquistado en la región de Kursk (Rusia).

Tratado de paz entre Ucrania y Rusia
§ 9
Ucrania retira su solicitud de adhesión a la OTAN por un período indefinido.

En vista de la garantía dada por algunos representantes de la OTAN, en particular por el ministro de Asuntos Exteriores alemán, Genscher, [vi] antes de la disolución de la Unión Soviética, de no ampliar la OTAN hacia el este, Ucrania, a condición de que Rusia firme el tratado de paz aquí propuesto, retira su solicitud de adhesión a la OTAN por un período indefinido.

Toma esta medida también en vista del apoyo abrumador que ha recibido de hecho de los Estados miembros de la OTAN durante la guerra actual. Un examen cuidadoso de estos hechos asegura a Ucrania que sus intereses y derechos en la comunidad internacional pueden garantizarse en el marco de un estatuto de neutralidad similar al de Suiza y Austria.

Tratado de paz entre Ucrania y Rusia
§ 10
Alto el fuego e inicio de las conversaciones entre Rusia y Ucrania

El acuerdo de paz definitivo deberá ir precedido de un alto el fuego inmediato y rigurosamente respetado, así como del inicio de conversaciones sobre los detalles y las consecuencias del tratado de paz, que deberán comenzar de inmediato, si es posible con la participación de los Estados Unidos y la OTAN en las conversaciones de paz.

Tratado de paz entre Ucrania y Rusia
§ 11
Tanto Ucrania como Rusia reconocen las acciones injustas que provocaron el estallido de la guerra y lamentan y renuncian a ellas

¿Quién es el agresor injusto en la guerra entre Rusia y Ucrania?

La respuesta a esta pregunta parecía totalmente clara hasta hace poco: por supuesto, Rusia, tanto porque su anexión de Crimea de forma inesperada desencadenó la guerra del Donbás, como porque Rusia invadió Ucrania en 2022 y comenzó una larga guerra de agresión presentada falsamente como una mera operación militar de corta duración.

La versión oficial ucraniana, repetida por Selensky tras su acalorada disputa con Trump y Vance en el Despacho Oval el 28 de febrero de 2025, es que nunca hubo una guerra civil en la que la población autóctona de Donetsk y Lugansk optara por la independencia, sino que todo este movimiento separatista fue organizado y manipulado por Rusia. Si esto fuera cierto, el Gobierno ucraniano siempre habría librado una guerra defensiva contra Rusia, nunca una guerra contra sus propios ciudadanos. Para respaldar esta afirmación, cuya veracidad convertiría a Rusia en el único agresor e iniciador de la guerra, Ucrania ofrece unos argumentos poco convincentes, como que algunos rusos luchaban en Donetsk.[vii]

Por el contrario, los argumentos que sostienen que este movimiento independentista se originó en las propias provincias son abrumadoramente sólidos.[viii]

Además, un examen más detallado de la reciente reprobación de Trump a Selensky por haber iniciado Ucrania la guerra, arroja algunas dudas sobre la afirmación de que Rusia fue la clara y única iniciadora de la guerra que comenzó en 2022, ya que esta afirmación de Trump no es en absoluto tan absurda y ridícula como le pareció a la prensa mundial:

1. En primer lugar, la anexión de Crimea no fue una acción bélica violenta, sino una acción incruenta que se produjo sobre la base de un referéndum celebrado por los funcionarios del Gobierno local ucraniano de Crimea en marzo de 2014, con un resultado supuestamente del 90 % de votos a favor de la secesión de Crimea y su incorporación a Rusia, que se produjo y fue ratificada por la Duma poco después.[ix]

2. La acción del Gobierno ucraniano contra el intento separatista de secesión en Donetsk, apoyado por Rusia, desencadenó en 2014 una sangrienta guerra civil que, en 2022, se fusionó con la guerra entre Rusia y Ucrania.

Por lo tanto, tanto Ucrania como Rusia tienen una responsabilidad considerable en el inicio de la guerra ruso-ucraniana.

En cuanto a la cuestión del origen de la guerra ruso-ucraniana, está claro que Ucrania inició la guerra civil contra sus provincias autónomas, lo que fue una de las principales causas de la guerra ruso-ucraniana.

Por otra parte, la invasión rusa, en la medida en que se extendió mucho más allá del apoyo a las provincias que buscaban la autonomía y se extendió a Kiev, cometiendo horrendos crímenes de guerra en el centro de Ucrania, fue y es claramente una guerra de agresión rusa. Cualquier paz justa requiere el abandono completo y controlado internacionalmente por parte de Rusia de este injusto fin de la guerra y la retirada de todas sus tropas de las regiones ucranianas fuera de las cinco regiones.

Dicho esto sobre el comienzo algo confuso de la primera guerra (civil) entre el Gobierno y las provincias (y, por consiguiente, también de la segunda guerra ruso-ucraniana que se desencadenó a raíz de la primera) y el apoyo ruso a las provincias, que es uno de los objetivos bélicos citados por Putin, pasamos a la guerra, en la medida en que el ataque ruso a Ucrania persigue el tercer objetivo de Putin: la conquista de Ucrania. Esta guerra con este objetivo ha sido, sin duda, iniciada única y exclusivamente por Rusia y ha convertido la guerra de defensa de dos (y desde septiembre de 2022 cuatro) óblast en una guerra de expansión total e injusta.

Tratado de paz entre Ucrania y Rusia
§ 12
Una voluntad seria de fomentar una «cultura de paz»
Ambos países se comprometen a abstenerse de todo elemento de hostilidad y daño mutuo en los ámbitos de la cultura, el deporte y la economía, y en su lugar emprenderán y promoverán la difícil lucha por una «cultura de paz» y una «cultura de amistad y hermandad».

Tratado de paz entre Ucrania y Rusia
§ 13
Garantía de seguridad y libertad para las comunidades y grupos étnicos, lingüísticos, culturales y religiosos
Ni Ucrania ni Rusia reprimirán a los grupos étnicos o religiosos dentro de sus territorios, desestabilizando así los esfuerzos de paz.

Tratado de paz entre Ucrania y Rusia
§ 14
Rusia y Ucrania afirman solemne e irrevocablemente su aceptación de todos los puntos del presente tratado de paz
Rusia y Ucrania afirman solemne e irrevocablemente su aceptación de todos los puntos de este tratado de paz y se abstendrán de cualquier intento de alterar aún más las nuevas fronteras ucranianas mediante nuevas guerras de conquista e intervenciones militares o represalias.

Tratado de paz entre Ucrania y Rusia
§ 15
Supervisión internacional del estricto cumplimiento de todas las partes del tratado de paz y su revisión.

Tratado de paz entre Ucrania y Rusia
§ 16
Con el apoyo de muchas naciones, levantamiento de las sanciones contra Rusia tras la firma y el cumplimiento de este Tratado de Paz
Todos los países que han impuesto sanciones a Rusia levantarán todas las sanciones contra Rusia tras la firma de este tratado de paz por parte de Putin y a condición de que Rusia lo cumpla íntegramente.
No obstante, estas sanciones se restablecerán y se mantendrán si, y tan pronto como, Rusia incumpla cualquiera de los términos de este pacto de paz.
Firmas de Putin, Zelensky, representantes de la OTAN y representantes de todos los países que han impuesto sanciones a Rusia.

---

[i] Previa solicitud a jmmbseifert12@gmail.com, se puede obtener el texto completo de ambas propuestas de paz, con más comentarios y argumentos a favor de cada artículo del Tratado de Paz propuesto.
[ii] Los referénda sobre la secesión en Donetsk y Lugansk tuvieron lugar el 11 de mayo de 2014. Estos referénda fueron organizados por separatistas prorrusos en la

República Popular de Donetsk (RPD) y la República Popular de Lugansk (RPL) tras la revolución ucraniana de 2014 y la anexión de Crimea por parte de Rusia.

La pregunta oficial que figuraba en la papeleta era si los votantes apoyaban la «independencia estatal» de sus respectivas regiones. Según los organizadores, los resultados mostraron una abrumadora mayoría a favor de la secesión.

[iii] Pensemos, por ejemplo, en el gran autor ucraniano de Taras Bulba, escrito en su lengua materna, Nikolái Gógol, cuyas obras rusas «El capote» y «Almas muertas» fueron obras fundamentales de la gran literatura rusa del siglo XIX.

[iv] En Ucrania se celebran y autorizan desfiles del orgullo LGBTQ+, mientras que en Rusia están generalmente prohibidos.

Ucrania ha avanzado gradualmente hacia una mayor tolerancia y reconocimiento legal de los derechos LGBTQ, especialmente después de 2014, cuando el país comenzó a alinearse más con los estándares éticos más liberales de la UE. Aunque sigue habiendo resistencia social y contramanifestaciones ocasionales, se han celebrado desfiles del orgullo en ciudades importantes como Kiev, Járkov y Odesa.

El Orgullo de Kiev es el evento más importante y se celebra anualmente desde 2013 (excepto en tiempos de guerra). Cuenta con protección policial y las autoridades ucranianas han apoyado progresivamente los derechos LGBTQ+ en el marco de la integración europea.

En algunas ciudades, las autoridades han denegado la celebración de desfiles por motivos de seguridad, pero, en general, Ucrania

no los prohíbe de forma explícita.

En Rusia, los eventos del orgullo LGBTQ+ están prohibidos en la práctica en virtud de leyes como:

La ley de «propaganda gay» de 2013, que prohíbe la promoción de «relaciones sexuales no tradicionales» a menores, lo que dificulta la celebración de eventos públicos LGBTQ+.

La ampliación de la ley en 2022 tipifica como delito cualquier representación positiva o promoción de las identidades LGBTQ+ en público, en los medios de comunicación y en la publicidad. Las autoridades rusas deniegan sistemáticamente los permisos para las marchas del orgullo, y los intentos de celebrarlas suelen dar lugar a detenciones y represiones policiales.

Diferencias clave

Ucrania, a pesar de los retos sociales que atraviesa, permite las marchas del orgullo LGBTQ+ en el marco de las libertades democráticas, mientras que Rusia aplica prohibiciones estrictas y persigue legalmente el activismo LGBTQ+.

[v] La autorización de la secesión de Estados miembros (Brexit) de la UE y, más aún, la nueva Constitución del Principado de Liechtenstein son ejemplos brillantes del reconocimiento del derecho a la independencia y, por lo tanto, también a la secesión.

En la UE, el derecho de secesión o retirada se aplica y se respeta, como demuestra el caso del BREXIT.

El derecho de secesión de los municipios de Liechtenstein está consagrado en la Constitución desde la reforma constitucional de 2003. Esta enmienda estableció que cada municipio tiene derecho a decidir por decisión democrática su secesión del Principado.

La reforma constitucional amplió los derechos del príncipe, pero también reforzó el derecho de autodeterminación de los municipios, incluido el derecho a abandonar el país si así lo decide la mayoría de los ciudadanos de un municipio.

[vi] Hans-Dietrich Genscher, exministro de Asuntos Exteriores de Alemania, hizo varias declaraciones a principios de la década de 1990 sobre la expansión de la OTAN hacia el este, en particular en el contexto de la reunificación alemana y las negociaciones con la Unión Soviética. Una de sus declaraciones más significativas se produjo en 1990, cuando aseguró a los líderes soviéticos que la OTAN no se ampliaría hacia el este si Alemania se reunificaba.

El 2 de febrero de 1990, en un discurso pronunciado en Tutzing, Baviera, Genscher declaró:

«Lo que es seguro es que la OTAN no se ampliará hacia el este».

Esta declaración se interpretó como una garantía para la Unión Soviética de que la OTAN no se extendería más allá de la Alemania recién unificada. Esta posición se reflejó en las conversaciones diplomáticas de la época.

Durante las conversaciones con el ministro de Asuntos Exteriores soviético, Eduard Shevardnadze, Genscher también habría subrayado que la OTAN no debía acercarse a las fronteras soviéticas, especialmente en Europa del Este. Documentos desclasificados revelaron posteriormente que los líderes occidentales, incluido Genscher, transmitieron mensajes similares a los dirigentes soviéticos, pero estas declaraciones nunca se convirtieron en compromisos jurídicamente vinculantes.

[vii] Esta narrativa alega como pruebas la anexión de Crimea por parte de Rusia en 2014, la presencia de soldados y armas rusos en la toma de edificios gubernamentales y algunas ciudades del Donbás por parte de los separatistas, así como en los contraataques de las provincias contra las «operaciones antiterroristas» del Gobierno ucraniano contra ellos, y el rápido reconocimiento ruso de las dos repúblicas independientes.

Sin embargo, estos hechos solo demuestran el apoyo de Rusia a la lucha de las provincias por la independencia, confirmado posteriormente por la guerra de 2022, pero no en absoluto que el movimiento hacia la autonomía y la secesión no se originó en las dos provincias mismas.

[viii] Los presento aquí en el excelente resumen de ChatGPT:

«Hay varios argumentos que respaldan la idea de que el movimiento independentista de Donetsk y Lugansk se originó principalmente a partir de fuerzas locales y del apoyo popular, y no como una creación artificial de Rusia. Estos argumentos sugieren que el conflicto fue inicialmente una guerra civil intraucraniana antes de que Rusia se involucrara más directamente.

1. *Identidad regional de larga data y nostalgia soviética*

Donetsk y Lugansk tenían históricamente fuertes lazos económicos y culturales con Rusia, con una población que en su mayoría hablaba ruso y se identificaba con la herencia soviética.

Muchos residentes se opusieron a las políticas nacionalistas de la Ucrania posterior a 1991, en particular a los esfuerzos por dar prioridad a la lengua y la cultura ucranianas sobre las rusas.

Las regiones apoyaron de forma abrumadora a políticos prorrusos como Viktor Yanukóvich, y su derrocamiento en la Revolución de Maidan de 2014 se percibió como un golpe contra sus intereses.

2. *Reacción local a la Revolución de Maidan (2014)*

Las protestas del Euromaidán y el derrocamiento de Yanukóvich (natural de Donetsk) provocaron el temor en el este de Ucrania de que el nuevo Gobierno impusiera políticas nacionalistas hostiles al uso del ruso en las escuelas y la vida pública.

A principios de 2014 estallaron protestas en todo el sureste de Ucrania, con manifestaciones en Járkov, Odesa, Donetsk y Lugansk. Esto sugiere que los disturbios iniciales tuvieron un origen local y no fueron instigados exclusivamente por Rusia.

3. Referénda en Donetsk y Lugansk (mayo de 2014)

Se celebraron referénda no reconocidos en ambas regiones, con una alta participación y una mayoría que supuestamente votó a favor de la independencia. Aunque fuentes occidentales y ucranianas cuestionan su legitimidad, el hecho de que se celebraran estas votaciones indica al menos cierto grado de iniciativa local.

Incluso si el apoyo ruso desempeñó un papel, esto no niega la posibilidad de que una parte significativa de la población apoyara genuinamente la secesión.

4. *Lucha contra el ejército ucraniano antes de la intervención rusa a gran escala*

Antes de la ayuda militar rusa a gran escala, grupos de milicias locales lucharon contra las fuerzas ucranianas en 2014.

Las ofensivas militares ucranianas, especialmente en el verano de 2014, se enfrentaron a una fuerte resistencia de los combatientes locales, lo que sugiere que el movimiento no estaba solo dirigido por Rusia, sino que contaba con un apoyo genuino.

La «Operación Antiterrorista» (ATO) ucraniana se presentó como una campaña contra los rebeldes dentro de Ucrania, lo que reforzó la idea de que el conflicto era interno.

5. *Diversidad del liderazgo y las fuerzas rebeldes*

Mientras que algunos líderes de las Repúblicas Populares de Donetsk y Lugansk (DNR/LNR) tenían conexiones con Rusia, otros eran locales, incluidos antiguos agentes de seguridad y activistas ucranianos.

Voluntarios rusos participaron en los combates, pero también lo hicieron muchos lugareños que se oponían a la autoridad de Kiev. La presencia de algunos combatientes rusos no significa necesariamente que la rebelión estuviera totalmente dirigida por Rusia.

6. *Los Acuerdos de Minsk y el reconocimiento por parte de Ucrania de un conflicto civil*

Los Acuerdos de Minsk de 2015, negociados entre Ucrania y las repúblicas separatistas (con Rusia, Alemania y Francia como mediadores), reconocieron implícitamente que las regiones de Donbás eran partes en el conflicto y no simples representantes de Rusia.

Si Ucrania hubiera considerado el conflicto únicamente como una guerra contra Rusia, podría no haber aceptado negociaciones que incluyeran a los líderes de la DNR y la LNR.

7. *Las divisiones internas de Ucrania*

Un número considerable de personas en el este de Ucrania consideraba ilegítimo al Gobierno de Kiev posterior a 2014, no solo por la propaganda rusa, sino también por antiguos agravios políticos, lingüísticos y económicos.

Algunos políticos ucranianos (como Viktor Medvedchuk) promovieron la federalización, reflejando los deseos locales de una mayor autonomía incluso antes de que comenzara la guerra.

Conclusión

Aunque Rusia desempeñó sin duda un papel importante en el apoyo a la insurgencia del Donbás, mediante ayuda militar, combatientes y, posteriormente, el reconocimiento oficial, el argumento de que el conflicto fue inicialmente una guerra civil interucraniana se basa en pruebas sólidas. La combinación de la identidad regional, el descontento con el Gobierno posterior al Maidán, la resistencia local a las ofensivas militares ucranianas y las primeras actividades separatistas antes de la intervención rusa a gran escala sugiere que el

movimiento tenía importantes raíces internas. Desde este punto de vista, Rusia no creó el conflicto, sino que aprovechó y posteriormente intensificó una división ya existente dentro de Ucrania.

[ix] 18 de marzo de 2014 Rusia firmó oficialmente un tratado por el que Crimea pasaba a formar parte de la Federación Rusa.

21 de marzo de 2014: el Parlamento ruso (Duma) ratificó formalmente la anexión.

7. FRENCH VERSION

LA PAIX DANS LA VÉRITÉ ET LA JUSTICE ENTRE L'UKRAINE ET LA RUSSIE

Soumis aux présidents Poutine, Zelensky, Trump et autres chefs de gouvernement ainsi qu'à de nombreux journaux et magazines en différentes langues par le professeur Dr phil. habil. Dr h.c. Josef Maria Seifert.[8]

PRÉAMBULE

Conscients qu'il est grand temps et qu'il est dans l'intérêt de milliers de familles ukrainiennes et russes, voire de l'humanité tout entière, de mettre fin au fléau que constituent depuis maintenant trois ans la terrible guerre entre la Russie et l'Ukraine et la guerre civile qui sévit depuis 11 ans en Ukraine entre les troupes gouvernementales et les républiques autoproclamées indépendantes de Donetsk et Lougansk, un nouveau plan de paix est proposé ici après tant d'autres qui ont échoué.

Ce plan de paix ne repose ni sur la puissance et la coercition de l'Ukraine pour qu'elle cède à la Russie des terres qui lui appartiennent de droit, ni sur des interprétations idéologiques de l'histoire et de ses objectifs, mais uniquement sur la vérité et la justice.

Que mon espoir soit exaucé et que ce plan de paix soit accepté par les trois parties engagées dans cette guerre entre deux peuples frères, sur la base des fondements éthiques et logiques solides et philosophiquement bien pensés sur lesquels il repose.

Le texte de l'accord de paix présenté ci-dessous propose un accord de paix dans deux guerres très différentes qui sont toutefois devenues étroitement liées depuis 2022 :

Premièrement, la guerre civile qui fait rage en Ukraine depuis 11 ans (2014-), deuxièmement et principalement, la guerre entre la Russie et l'Ukraine (2022-). Cette guerre plus vaste n'est pas une guerre purement locale, mais une guerre internationale susceptible de se transformer en guerre mondiale. Par conséquent, la paix qui mettra fin à cette guerre est dans l'intérêt du monde entier.

Une paix juste ne peut être proposée que si la vérité sur la justice et l'injustice dans ces deux guerres est d'abord connue. [i]

TRAITÉ DE PAIX JUSTE ENTRE LA RUSSIE ET L'UKRAINE

Traité de paix entre l'Ukraine et la Russie

§ 1

Distinction entre les éléments justes et injustes et les objectifs de guerre de la Russie et de l'Ukraine et esquisse générale de ce à quoi pourrait ressembler une paix juste entre la Russie et l'Ukraine

[8] Ancien professeur de philosophie à l'université de Salzbourg, à l'université de Dallas (Texas), à l'université de Munich (LMU), à l'université pontificale du Chili à Santiago du Chili, à l'Académie internationale de philosophie de la Principauté du Liechtenstein – recteur fondateur (IAP, IAP-PUC, Santiago du Chili, IAP-Ifes - Instituto de Filosofía Edith Stein, Grenade, Espagne), actuellement Privatdozent/maître de conférences à l'université de Munich, en Allemagne, et à l'Institut Dietrich von Hildebrand de philosophie et de recherche phénoménologique réaliste, GSA, Autriche.

Étant donné que la guerre civile en Ukraine a précédé la guerre russo-ukrainienne et qu'elle en est en quelque sorte à l'origine, il convient d'examiner au préalable ses objectifs et son déroulement.

I. OBJECTIFS DE GUERRE JUSTES ET INJUSTES DE L'UKRAINE

1. La défense héroïque de l'Ukraine contre l'agression russe et contre l'intention de réduire l'Ukraine à une partie de la Russie est sans aucun doute un objectif tout à fait légitime de la guerre menée par l'Ukraine depuis 2022.

2. L'objectif de la guerre menée par le gouvernement ukrainien contre les provinces qui aspiraient à l'indépendance et l'avaient déjà déclarée est d'empêcher la sécession et de les contraindre à rester en Ukraine.

A. Conformément au droit positif, créé par l'homme, du texte de la Constitution ukrainienne, qui ne prévoit pas l'indépendance et certainement pas la sécession de ses oblasts, cet objectif de guerre est juste.

B. Cependant, il existe un droit humain et naturel fondamental à l'indépendance, antérieur et indépendant du droit positif, de chaque individu, ainsi que des provinces individuelles, des unités de population plus petites et des zones culturellement, linguistiquement et politiquement distinctes. Ce droit d'une majorité distinctive à l'indépendance n'est pas seulement une loi naturelle, mais il est également reconnu clairement et sans réserve par le droit international et par l'ONU, contrairement au droit à la sécession.

Contre les tentatives visant à séparer le droit à l'indépendance du droit à la sécession, nous constatons toutefois que le droit à l'indépendance est indissociable du droit à la sécession. Comment les colonies britanniques d'Amérique du Nord auraient-elles pu devenir indépendantes en 1776 et former les États-Unis sans se séparer de la Grande-Bretagne ? Comment une province ou une colonie peut-elle accéder à l'indépendance et à la souveraineté sans se séparer de sa patrie ou de sa puissance coloniale ?

C. En vertu de la personnalité de chacun de leurs membres, les provinces et autres communautés ont, à la majorité des voix, le droit naturel à l'indépendance et, en conséquence logique, à se séparer de leur État d'origine.

D. Donetsk et Louhansk ont voulu exercer ces droits sur la base de deux référendums.[ii]

(Même s'il existait des doutes raisonnables quant à la véracité du quorum et au décompte correct des votes majoritaires en faveur de l'indépendance de Donetsk et de Louhansk, le fait qu'une majorité impressionnante de la population locale se soit prononcée en faveur de l'autonomie n'a même pas été remis en question par le gouvernement ukrainien ; de plus, une répétition des référendums ou un examen de la véracité de ces faits historiques serait extrêmement coûteux, voire impossible, étant donné que de nombreux Ukrainiens ont depuis quitté le Donbass en raison de la guerre. Par conséquent, le présent projet d'accord, qui vise à instaurer une paix rapide, juste et à la fois réelle et non imaginaire et irréalisable, présuppose, pour des raisons solides, l'existence de tels référendums avec une large majorité en faveur de la sécession.)

Par conséquent, du point de vue du droit international, et plus encore du droit naturel pur, la guerre menée par le gouvernement ukrainien contre la sécession de Donetsk et de Louhansk et contre l'exercice de leur droit à l'indépendance est injuste.

E. Par conséquent, la défense de leur droit à l'indépendance et à la sécession par les provinces en guerre est une guerre juste. De même, la guerre menée depuis septembre 2022 par le gouvernement ukrainien contre l'indépendance et la sécession de ces provinces est une agression injuste.

II. OBJECTIFS DE GUERRE INJUSTES ET JUSTES DE LA RUSSIE

Poutine a énoncé plusieurs objectifs de guerre très différents dans le cadre de son conflit avec l'Ukraine :

1. *Soutien militaire aux républiques indépendantes autoproclamées de Donetsk et Louhansk.*

Compte tenu de l'injustice de la lutte de l'Ukraine contre l'indépendance et la sécession de Donetsk et Louhansk, le premier objectif de la Russie dans la guerre russo-ukrainienne est également juste. À condition que ce référendum corresponde véritablement à la volonté d'une majorité suffisante des citoyens de Donetsk et de Louhansk, la justice de la défense par la Russie de leurs droits à l'indépendance inclut également leur incorporation, sur la base de la décision majoritaire de la population des deux provinces et de l'invitation de la Russie, des deux républiques indépendantes de Donetsk et de Louhansk à la Russie. (De même, les régions de Zaporijia et de Kherson, bien qu'elles ne se soient pas déclarées républiques indépendantes auparavant, ont, en vertu de leur droit à l'indépendance et à la sécession, voté à une large majorité, en septembre 2022, en faveur de leur rattachement à la Russie).

En conséquence, une paix juste entre le gouvernement ukrainien et les provinces de Donetsk et Louhansk, ainsi qu'entre la Russie et l'Ukraine, nécessite la fin immédiate de la guerre menée par le gouvernement ukrainien contre les provinces susmentionnées et une tentative sérieuse de réparation et de redressement pour les dommages infligés à ces provinces et aux soldats russes qui ont défendu leurs droits.

2. Un deuxième objectif de guerre de la Russie, formulé par Poutine dans son long discours avant le début de l'« opération militaire », était la « dénazification » et le « désarmement » de l'Ukraine. Il y a maintenant deux interprétations possibles de ce que Poutine entendait par la nazification de l'Ukraine qu'il veut éliminer :

A. D'une part, il pourrait faire référence à certaines déclarations néonazies réelles, notamment des slogans pro-Hitler, qui ont effectivement été proférées par certains Ukrainiens et certains cercles, et qu'il considère comme si répandues et dangereuses qu'elles constituent un risque sérieux que ce pays voisin de la Russie opprime les Juifs, voire commette un nouvel holocauste.

Cependant, les éléments nazis au sens littéral du terme sont trop peu nombreux et trop peu influents (moins de 2 %) en Ukraine pour justifier une guerre.

B. Une autre interprétation de la prétendue « nazification» de l'Ukraine serait que Poutine voulait établir un parallèle entre les formes de répression de la culture et de la langue russes au sein de la population russophone d'Ukraine et le mépris et la description des Juifs par les nazis.

À cet égard, il ne fait aucun doute que certains discours des anciens présidents ukrainiens à propos des séparatistes (les qualifiant notamment de vermine à exterminer) contenaient un langage nazi et anti-russe odieux, rappelant les discours effroyables d'Hitler à propos des Juifs.

Même le flot beaucoup plus important de discours et d'attitudes antisoviétiques et antisoviétiques n'atteint toutefois pas, sous le régime actuel de Zelensky, une ampleur telle qu'il puisse justifier une guerre. Par conséquent, une guerre contre la nazification de l'Ukraine, avec ce seul objectif, serait, du moins en apparence, injustifiée.

3. Peu avant l'invasion de l'Ukraine par la Russie, Poutine a mentionné, dans son long discours programmatique, un troisième objectif de guerre qui a suscité l'indignation dans le monde entier. Ce troisième objectif de la guerre a été présenté par Poutine comme étant fondé sur une vérité historique : l'Ukraine a été historiquement le berceau et l'origine de la

Russie à Kiev, elle faisait partie de l'ancien Empire tsariste et de l'Union soviétique, et c'est un pays peuplé dans une large mesure de citoyens russophones ou bilingues.[iii]

Partant de ces faits, Poutine, ajoutant de nombreuses autres prémisses, a construit une justification de son troisième objectif de guerre : l'Ukraine, a-t-il soutenu, tout comme les autres anciennes républiques soviétiques, n'a obtenu l'autodétermination et la sécession de l'ancien gouvernement soviétique qu'en raison d'une tragique erreur sur la véritable identité historique de l'Ukraine, qui est russe. Par conséquent, la Russie a le droit, voire la mission sacrée, de corriger et de réparer cette erreur historique, ainsi que d'éradiquer le triomphe choquant de l'immoralité occidentale, qui se manifeste sous de nombreuses formes, notamment les parades de la fierté autorisées en Ukraine alors qu'elles sont punies en Russie.[iv] (C'est notamment ce dernier aspect qui a incité le patriarche Cyrille de l'Église orthodoxe de Moscou à qualifier la guerre de Poutine contre l'Ukraine de « sainte »).

Au-delà du concept de guerre sainte de Poutine, un homme qui peut difficilement être qualifié de combattant saint contre une société moralement mauvaise (au sens des guerres divinement commandées telles que celles décrites dans l'Ancien Testament), l'objectif de guerre de la Russie, qui consiste à conquérir l'ensemble de l'Ukraine et à annuler son indépendance et sa sécession depuis 1991, repose en grande partie sur une idéologie qui ne reconnaît pas les droits juridiquement et éthiquement contraignants de l'Ukraine à l'autodétermination et à la sécession, ni le statut d'État de l'Ukraine explicitement accordé par l'Union soviétique elle-même, afin de justifier une guerre d'expansion qui contredit les engagements antérieurs de la Russie, le droit international positif ainsi que le droit naturel éternel.

Par conséquent, tout traité de paix juste devrait inclure une renonciation contraignante et surveillée au niveau international par la Russie à ces ambitions hégémoniques et à ces revendications territoriales sur tout ou partie de l'Ukraine, car une guerre fondée sur cet objectif est, par nature, gravement injuste.

Traité de paix entre l'Ukraine et la Russie
§ 2
Reconnaissance du caractère juste et injuste de la guerre entre la Russie et l'Ukraine

La justice et l'injustice d'une guerre ne dépendent pas seulement de ses fins, mais également du respect ou de la violation d'une éthique de la guerre. Par conséquent, une guerre peut avoir les meilleurs objectifs, mais si elle utilise les moyens de la « guerre totale », tue des civils, détruit des hôpitaux et des écoles, utilise le viol comme moyen d'humilier l'ennemi, une telle guerre est totalement injuste.

De nombreux crimes de guerre ont été documentés par des observateurs internationaux des deux côtés de la guerre russo-ukrainienne.

Une paix juste entre la Russie et l'Ukraine nécessite donc également une tentative sérieuse de réparation et de redressement des dommages causés par les actes de guerre injustes et criminels commis par l'une ou l'autre partie.

Traité de paix entre l'Ukraine et la Russie
§ 3
L'Ukraine reconnaît l'autodétermination et la sécession des oblasts de Donetsk, Louhansk, Zaporijia et Kherson*, ainsi que leur sécession de la Russie*

L'Ukraine reconnaît l'indépendance et la sécession de Donetsk et Louhansk, ainsi que des oblasts de Zaporijia et Kherson, qui ont rejoint la Russie le 30 septembre 2022, après

deux nouveaux référendums au cours desquels une majorité écrasante s'est prononcée en faveur du rattachement à la Russie.

Même dans le cas où ces droits n'existeraient pas en vertu du droit naturel à l'indépendance (comme le suppose le présent traité), mais où ces quatre provinces auraient procédé à leur sécession de la Russie de manière illégale (comme le laisse entendre la constitution ukrainienne), l'Ukraine reconnaît le transfert des provinces susmentionnées à la Russie comme un fait historique qui ne peut être renversé par la force par l'Ukraine. Toutefois, pour que le traité de paix entre la Russie et l'Ukraine repose sur des bases plus solides, la sécession de ces quatre provinces doit être considérée non seulement comme une réalité politique irréversible, mais aussi comme la conséquence de l'exercice légitime de leur droit à l'autonomie et à la sécession.

Par conséquent, l'Ukraine renonce une fois pour toutes à toute tentative de reconquête de ces quatre oblasts.

Traité de paix entre l'Ukraine et la Russie
§ 4
L'Ukraine accepte l'annexion de la Crimée par la Russie en 2014, bien qu'elle ait été fondée sur un référendum jugé légal uniquement par la Russie et quelques autres pays, mais illégal et invalide aux yeux de l'Ukraine et de certains critiques.

L'Ukraine reconnaît également le transfert de la Crimée à la Russie comme le résultat de l'exercice de son droit à la sécession, qui fait partie intégrante et constitue la conséquence logique du droit à l'autodétermination de ses habitants.

Même si cette mesure n'était pas requise par un référendum valide (refusé par l'Ukraine) organisé en Crimée par le gouvernement provincial ukrainien, la situation politique réelle, au sens de ces compromis sans lesquels aucune paix sur terre ne peut être atteinte, exige le § 4.

Traité de paix entre l'Ukraine et la Russie
§ 5
La Russie reconnaît les nouvelles frontières avec l'Ukraine. Par conséquent, la Russie restitue à l'Ukraine toutes les parties du territoire ukrainien situées en dehors des cinq oblasts. En contrepartie, l'Ukraine reconnaît l'intégrité territoriale de la Russie et lui restitue donc toutes les parties du territoire russe, en particulier dans la région de Koursk, qu'elle contrôle actuellement.

Par conséquent, la Russie retire ses troupes de toutes les parties du territoire ukrainien situées en dehors des cinq oblasts. Révocant les déclarations antérieures de Zelensky, l'Ukraine retire également toutes ses troupes des territoires russes anciens et nouvellement annexés.

Traité de paix entre l'Ukraine et la Russie
§ 6
Décision et pacte solennels et irrévocables de respecter la souveraineté de l'État voisin et l'inviolabilité des frontières nouvellement établies et de s'abstenir de tout projet de conquête, de reconquête ou d'autre ingérence contre la souveraineté et l'intégrité territoriale du pays voisin.

Compte tenu des plans et des discours antérieurs de Poutine et de son troisième objectif de guerre, son accord sur ce point doit revêtir le caractère d'une déclaration solennelle, contraignante et irrévocable de la Russie (par l'intermédiaire de Poutine).

Parallèlement à cette mesure, l'Ukraine renonce à toute tentative de reconquête de la Crimée ou des provinces de Donetsk et de Louhansk, ainsi qu'à toute nouvelle attaque contre le territoire russe.

Traité de paix entre l'Ukraine et la Russie
§ 7
Reconnaissance par l'Ukraine des droits à l'indépendance et à la sécession de toutes les régions ukrainiennes

Une paix durable et juste entre les deux parties à la guerre civile (le gouvernement et les provinces) et, en raison de l'imbrication des deux guerres, entre l'Ukraine et la Russie, exige en outre non seulement la reconnaissance explicite par l'Ukraine des droits à l'indépendance et à la sécession des oblasts de Donetsk et de Louhansk ainsi que de Zaporijia et Kherson, mais aussi de tous les oblasts ukrainiens. Idéalement, cela se ferait en modifiant la Constitution ukrainienne sur le modèle de l'UE et du Liechtenstein, confirmant ainsi constitutionnellement les droits des oblasts de Donetsk, Louhansk, Zaporijia et Kherson à l'indépendance et à la sécession et en donnant à ces droits une base juridique solide dans le droit positif (dans la Constitution).[v]

Traité de paix entre l'Ukraine et la Russie
§ 8
Restitution à l'Ukraine de tous les territoires conquis par la Russie en dehors des cinq oblasts mentionnés, retrait de toutes les troupes russes de toute partie de l'Ukraine en dehors des provinces de Crimée, Donetsk, Louhansk, Zaporijia et Kherson

L'État ukrainien et l'inviolabilité de ses frontières, ainsi que le droit à l'autodétermination de toutes ses provinces, exigent le retour immédiat et complet à l'Ukraine de tous les territoires et villes conquis par la Russie en dehors de Donetsk, Louhansk, Zaporijia, Kherson et la Crimée, c'est-à-dire dans des provinces qui n'ont jamais voté pour l'indépendance et/ou la sécession, mais qui ont également été occupées par la Russie après l'invasion russe. Ces conquêtes doivent être reconnues comme injustes et doivent être annulées.

Dans le même temps, l'Ukraine renoncera à tous les territoires qu'elle a conquis dans la région de Koursk (Russie).

Traité de paix entre l'Ukraine et la Russie
§ 9
L'Ukraine retire sa demande d'adhésion à l'OTAN pour une durée indéterminée.

Compte tenu de l'assurance donnée par certains représentants de l'OTAN, en particulier par le ministre allemand des Affaires étrangères, Genscher, [vi] avant la dissolution de l'Union soviétique, de ne pas étendre l'OTAN vers l'est, l'Ukraine, sous réserve de la signature par la Russie du traité de paix proposé ici, retire sa demande d'adhésion à l'OTAN pour une durée indéterminée.

Elle prend cette mesure également compte tenu du soutien massif dont elle a bénéficié de facto de la part des États membres de l'OTAN pendant la guerre actuelle. Un examen attentif de ces faits convainc l'Ukraine que ses intérêts et ses droits au sein de la communauté internationale peuvent être garantis dans le cadre d'un statut de neutralité similaire à celui de la Suisse et de l'Autriche.

Traité de paix entre l'Ukraine et la Russie
§ 10

Cessez-le-feu et début des pourparlers entre la Russie et l'Ukraine

Un cessez-le-feu immédiat et rigoureusement respecté ainsi que le début de négociations sur les détails et les conséquences du traité de paix doivent précéder l'accord de paix définitif et commencer immédiatement, si possible avec la participation des États-Unis et de l'OTAN aux négociations de paix.

Traité de paix entre l'Ukraine et la Russie

§ 11

L'Ukraine et la Russie reconnaissent les actions injustes qui ont déclenché la guerre, les regrettent et y renoncent

Qui est l'agresseur injuste dans la guerre entre la Russie et l'Ukraine ?

La réponse à cette question semblait tout à fait claire jusqu'à récemment : bien sûr, la Russie, à la fois parce que son annexion surprise de la Crimée a déclenché la guerre du Donbass et parce que la Russie a envahi l'Ukraine en 2022 et a lancé une longue guerre d'agression présentée à tort comme une simple opération militaire de courte durée.

Le discours officiel ukrainien, répété par Zelensky après sa vive dispute avec Trump et Vance dans le bureau ovale le 28 février 2025, est qu'il n'y a jamais eu de guerre civile dans laquelle la population indigène de Donetsk et de Louhansk aurait opté pour l'indépendance, mais que tout ce mouvement séparatiste n'était qu'une manœuvre orchestrée et manipulée par la Russie. Si cela était vrai, le gouvernement ukrainien aurait toujours mené une guerre défensive contre la Russie, et jamais une guerre contre ses propres citoyens. Pour étayer cette affirmation, dont la véracité ferait de la Russie le seul agresseur et initiateur de la guerre, l'Ukraine avance quelques arguments peu convaincants, tels que le fait que certains Russes combattaient à Donetsk.[vii]

En revanche, les arguments selon lesquels ce mouvement d'indépendance est né dans les provinces elles-mêmes sont extrêmement solides.[viii]

De plus, un examen plus approfondi des récentes reproches de Trump à Zelensky selon lesquelles l'Ukraine aurait déclenché la guerre jette un doute sur l'affirmation selon laquelle la Russie serait l'unique et claire initiatrice de la guerre qui a débuté en 2022, car cette affirmation de Trump n'est en aucun cas aussi absurde et ridicule qu'elle a pu paraître à la presse mondiale :

1. Tout d'abord, l'annexion de la Crimée n'était pas une action de guerre violente, mais une action non sanglante qui s'est déroulée sur la base d'un référendum organisé par les autorités locales ukrainiennes de Crimée en mars 2014, avec un résultat présumé de 90 % des voix en faveur de la sécession de la Crimée et de son incorporation à la Russie, qui a été ratifiée par la Douma peu après.[ix]

2. L'action du gouvernement ukrainien contre la tentative séparatiste de sécession à Donetsk, soutenue par la Russie, a déclenché en 2014 une guerre civile sanglante qui, en 2022, s'est confondue avec la guerre entre la Russie et l'Ukraine.

Par conséquent, l'Ukraine et la Russie ont toutes deux une responsabilité considérable dans le déclenchement de la guerre russo-ukrainienne.

En ce qui concerne la question de l'origine de la guerre russo-ukrainienne, il est clair que c'est l'Ukraine qui a déclenché la guerre civile contre ses provinces autonomes, ce qui a été l'une des principales causes de la guerre russo-ukrainienne.

D'autre part, l'invasion russe, dans la mesure où elle s'est étendue bien au-delà du soutien aux provinces autonomistes et s'est étendue à Kiev, commettant d'horribles crimes de guerre au centre de l'Ukraine, était et reste clairement une guerre d'agression russe. Toute paix juste exige que la Russie renonce complètement, sous contrôle international, à

cette fin de guerre injuste et retire toutes ses troupes des régions ukrainiennes situées en dehors des cinq régions.

Après avoir longuement évoqué le début quelque peu confus de la première guerre (civile) entre le gouvernement et les oblasts (et, par conséquent, de la deuxième guerre russo-ukrainienne qui a suivi) et le soutien russe aux provinces, qui est l'un des objectifs de guerre cités par Poutine, nous nous tournons vers la guerre, dans la mesure où l'attaque russe contre l'Ukraine poursuit le troisième objectif de Poutine, à savoir la conquête de l'Ukraine. Cette guerre, avec cet objectif, a sans aucun doute été entièrement et uniquement déclenchée par la Russie et a transformé la guerre de défense de deux (et depuis septembre 2022, quatre) oblasts en une guerre d'expansion totale et injuste.

Traité de paix entre l'Ukraine et la Russie
§ 12
Une volonté sérieuse de promouvoir une « culture de la paix »

Les deux pays concernés s'engagent à s'abstenir de tout élément d'hostilité et de préjudice mutuel dans les domaines de la culture, du sport et de l'économie, et à entreprendre et promouvoir au contraire la difficile lutte pour une « culture de la paix » et une « culture de l'amitié et de la fraternité ».

Traité de paix entre l'Ukraine et la Russie
§ 13
Garantie de sécurité et de liberté pour les communautés et groupes ethniques, linguistiques, culturels et religieux

Ni l'Ukraine ni la Russie ne réprimeront les groupes ethniques ou religieux sur leur territoire, ce qui déstabiliserait les efforts de paix.

Traité de paix entre l'Ukraine et la Russie
§ 14
La Russie et l'Ukraine affirment solennellement et irrévocablement leur acceptation de tous les points du présent traité de paix

La Russie et l'Ukraine affirment solennellement et irrévocablement leur acceptation de tous les points du présent traité de paix et s'abstiennent de toute tentative visant à modifier davantage les nouvelles frontières ukrainiennes par de nouvelles guerres de conquête, des interventions militaires ou des représailles.

Traité de paix entre l'Ukraine et la Russie
§ 15
Surveillance internationale du strict respect de toutes les parties du traité de paix et de leur révision.

Traité de paix entre l'Ukraine et la Russie
§ 16
Avec le soutien de nombreux pays, levée des sanctions contre la Russie après la signature et le respect du présent traité de paix

Tous les pays qui ont imposé des sanctions à la Russie lèveront toutes les sanctions contre la Russie après la signature du présent traité de paix par Poutine et à condition que la Russie le respecte pleinement.

Ces sanctions seront toutefois rétablies et maintenues si, et dès que, la Russie ne respecte pas toutes les dispositions du présent pacte de paix.

Signatures de Poutine, Zelensky, des représentants de l'OTAN et des représentants de tous les pays qui ont imposé des sanctions à la Russie.

---

[i] Sur demande adressée à jmmbseifert12@gmail.com, le texte intégral des deux propositions de paix peut être obtenu, avec des commentaires et des arguments supplémentaires en faveur de chaque article du traité de paix proposé.

[ii] Les référendums sur la sécession à Donetsk et Louhansk ont eu lieu le 11 mai 2014. Ces référendums ont été organisés par des séparatistes pro-russes dans la République populaire de Donetsk (RPD) et la République populaire de Louhansk (RPL) à la suite de la révolution ukrainienne de 2014 et de l'annexion de la Crimée par la Russie.

La question officielle posée sur le bulletin de vote demandait aux électeurs s'ils soutenaient «l'indépendance de l'État» de leur région respective. Selon les organisateurs, les résultats ont montré une majorité écrasante en faveur de la sécession.

[iii] Pensons par exemple au grand auteur ukrainien de Taras Bulba, écrit dans sa langue maternelle, Nikolaï Gogol, dont les œuvres russes « Le Manteau » et « Les Âmes mortes » ont été des œuvres phares de la grande littérature russe du XIXe siècle.

[iv] Les marches des fiertés LGBTQ+ sont organisées et autorisées en Ukraine, alors qu'elles sont généralement interdites en Russie.

L'Ukraine s'est progressivement orientée vers une plus grande tolérance et une reconnaissance juridique des droits des LGBTQ, en particulier après 2014, lorsque le pays a commencé à s'aligner davantage sur les normes éthiques les plus libérales de l'UE. Bien qu'il existe encore une résistance sociale et des contre-manifestations occasionnelles, des marches de la fierté ont été organisées dans de grandes villes comme Kiev, Kharkiv et Odessa.

La Kyiv Pride est le plus grand événement de ce type et a lieu chaque année depuis 2013 (sauf en temps de guerre). Elle bénéficie d'une protection policière et les autorités ukrainiennes ont progressivement soutenu les droits des LGBTQ+ dans le cadre de l'intégration européenne.

Dans certaines villes, les autorités ont refusé d'autoriser les défilés pour des raisons de sécurité, mais en général, l'Ukraine

ne les interdit pas purement et simplement.

En Russie, les événements de la fierté LGBTQ+ sont effectivement interdits par des lois telles que :

La loi de 2013 sur la « propagande gay », qui interdit la promotion des « relations sexuelles non traditionnelles » auprès des mineurs, rendant difficile l'organisation d'événements LGBTQ+ publics.

L'extension de la loi en 2022 criminalise toute représentation positive ou promotion des identités LGBTQ+ dans l'espace public, les médias et la publicité. Les autorités russes refusent systématiquement d'autoriser les marches de la fierté, et les tentatives d'organisation de celles-ci se soldent souvent par des arrestations et des répressions policières.

Différences clés

Malgré les défis sociaux actuels, l'Ukraine autorise les marches de la fierté LGBTQ+ au nom des libertés démocratiques, tandis que la Russie impose des interdictions strictes et poursuit en justice les militants LGBTQ+.

[v] L'autorisation de sécession des États membres (Brexit) de l'UE et, plus encore, la nouvelle constitution de la Principauté du Liechtenstein constituent des exemples éclatants de la reconnaissance du droit à l'indépendance et, par conséquent, à la sécession.

Dans l'UE, le droit de sécession ou de retrait s'applique et est respecté, comme le prouve le cas du BREXIT.

Le droit de sécession des communes du Liechtenstein est inscrit dans la Constitution depuis la réforme constitutionnelle de 2003. Cet amendement a établi que chaque commune a le droit de décider démocratiquement de sa sécession de la Principauté.

La réforme constitutionnelle a élargi les droits du prince, mais elle a également renforcé le droit à l'autodétermination des communes, y compris le droit de quitter le pays si la majorité des citoyens d'une commune en décide ainsi.

[vi] Hans-Dietrich Genscher, ancien ministre allemand des Affaires étrangères, a fait plusieurs remarques au début des années 1990 concernant l'élargissement de l'OTAN vers l'est, en particulier dans le contexte de la réunification allemande et des négociations avec l'Union soviétique. L'une de ses déclarations les plus significatives a été faite en 1990, lorsqu'il a assuré aux dirigeants soviétiques que l'OTAN ne s'étendrait pas vers l'est si l'Allemagne était réunifiée.

Le 2 février 1990, dans un discours prononcé à Tutzing, en Bavière, Genscher a déclaré :

« Ce qui est certain, c'est que l'OTAN ne s'étendra pas vers l'est. »

Cette déclaration a été interprétée comme une assurance donnée à l'Union soviétique que l'OTAN ne s'étendrait pas au-delà de l'Allemagne nouvellement unifiée. Cette position a été reprise dans les discussions diplomatiques de l'époque.

Lors de discussions avec le ministre soviétique des Affaires étrangères Edouard Chevardnadze, Genscher aurait également souligné que l'OTAN ne devait pas se rapprocher des frontières soviétiques, en particulier en Europe de l'Est. Des documents déclassifiés ont révélé par la suite que les dirigeants occidentaux, dont Genscher, avaient transmis des messages similaires aux dirigeants soviétiques, mais ces déclarations ne sont jamais devenues des engagements juridiquement contraignants.

[vii] Ce récit s'appuie comme preuves sur l'annexion de la Crimée par la Russie en 2014, la présence de soldats et d'armes russes lors de la prise des bâtiments gouvernementaux et de certaines villes du Donbass par les séparatistes, ainsi que lors des contre-attaques des provinces contre les « opérations antiterroristes » menées par le gouvernement ukrainien à leur encontre, et la reconnaissance précoce par la Russie des deux républiques indépendantes.

Ces faits ne prouvent toutefois que le soutien de la Russie à la lutte des provinces pour l'indépendance, confirmé par la guerre de 2022, mais en aucun cas que le mouvement vers l'autonomie et la sécession n'ait pris naissance dans les deux provinces elles-mêmes.

[viii] Je les présente ici dans l'excellent résumé de ChatGPT :

« Plusieurs arguments viennent étayer l'idée que le mouvement indépendantiste à Donetsk et Louhansk trouve principalement son origine dans les forces locales et le soutien populaire, plutôt que d'être une création artificielle de la Russie. Ces arguments suggèrent que le conflit était initialement une guerre civile intra-ukrainienne avant que la Russie ne s'implique plus directement par la suite.

1. *Identité régionale de longue date et nostalgie soviétique*

Donetsk et Louhansk ont toujours entretenu des liens économiques et culturels étroits avec la Russie, avec une population majoritairement russophone et attachée à l'héritage soviétique.

De nombreux habitants s'opposaient aux politiques nationalistes de l'Ukraine post-1991, en particulier aux efforts visant à privilégier la langue et la culture ukrainiennes au détriment du russe.

Les régions soutenaient massivement les politiciens pro-russes tels que Viktor Ianoukovitch, et son éviction lors de la révolution de Maïdan en 2014 a été perçue comme un coup d'État contre leurs intérêts.

2. *Réaction locale à la révolution de Maïdan (2014)*

Les manifestations de l'Euromaïdan et le renversement de Ianoukovitch (originaire de Donetsk) ont fait craindre à l'est de l'Ukraine que le nouveau gouvernement impose des politiques nationalistes hostiles à l'usage du russe dans les écoles et la vie publique.

Des manifestations ont éclaté dans tout le sud-est de l'Ukraine au début de l'année 2014, notamment à Kharkiv, Odessa, Donetsk et Louhansk. Cela suggère que les troubles initiaux avaient une origine locale et n'étaient pas uniquement fomentés par la Russie.

3. *Référendums à Donetsk et Louhansk (mai 2014)*

Des référendums non reconnus ont été organisés dans les deux régions, avec un taux de participation élevé et une majorité qui aurait voté pour l'indépendance. Bien que les sources occidentales et ukrainiennes contestent leur légitimité, le fait que ces votes aient eu lieu indique au moins un certain niveau d'initiative locale.

Même si le soutien de la Russie a joué un rôle, cela n'exclut pas la possibilité qu'une partie importante de la population ait véritablement soutenu la sécession.

4. *Combats contre l'armée ukrainienne avant l'intervention russe à grande échelle*

Avant l'intervention militaire russe à grande échelle, des milices locales ont combattu les forces ukrainiennes en 2014.

Les offensives militaires ukrainiennes, en particulier pendant l'été 2014, se sont heurtées à une forte résistance des combattants locaux, ce qui suggère que le mouvement n'était pas seulement dirigé par la Russie, mais bénéficiait d'un soutien réel.

L'« opération antiterroriste » (ATO) ukrainienne a été présentée comme une campagne contre les rebelles en Ukraine, renforçant l'idée que le conflit était interne.

5. *Diversité des dirigeants et des forces rebelles*

Si certains dirigeants des Républiques populaires de Donetsk et de Louhansk (RPD/RLN) avaient des liens avec la Russie, d'autres étaient des locaux, notamment d'anciens agents de sécurité ukrainiens et des militants.

Des volontaires russes ont participé aux combats, mais il en allait de même pour de nombreux locaux opposés à l'autorité de Kiev. La présence de certains combattants russes ne signifie pas nécessairement que la rébellion était entièrement dirigée par la Russie.

6. Les accords de Minsk et la reconnaissance par l'Ukraine d'un conflit civil

Les accords de Minsk de 2015, négociés entre l'Ukraine et les républiques séparatistes (avec la Russie, l'Allemagne et la France comme médiateurs), reconnaissaient implicitement que les régions du Donbass étaient parties au conflit et non de simples mandataires de la Russie.

Si l'Ukraine avait considéré le conflit comme une guerre contre la Russie, elle n'aurait peut-être pas accepté de négociations incluant les dirigeants de la RPD et de la RPL.

7. *Les divisions internes de l'Ukraine*

Un nombre important de personnes dans l'est de l'Ukraine considéraient le gouvernement de Kiev mis en place après 2014 comme illégitime, non seulement en raison de la propagande russe, mais aussi en raison de griefs politiques, linguistiques et économiques de longue date.

Certains hommes politiques ukrainiens (tels que Viktor Medvedchuk) ont promu la fédéralisation, reflétant les aspirations locales à une plus grande autonomie avant même le début de la guerre.

Conclusion

Si la Russie a sans aucun doute joué un rôle important dans le soutien à l'insurrection du Donbass, par le biais d'une aide militaire, de combattants et, plus tard, d'une reconnaissance officielle, l'argument selon lequel le conflit était initialement une guerre civile intra-ukrainienne repose sur des preuves solides. La combinaison de l'identité régionale, du mécontentement à l'égard du gouvernement post-Maïdan, de la résistance locale aux offensives militaires ukrainiennes et des premières activités séparatistes avant l'intervention russe à grande échelle suggère que le mouvement avait des racines internes importantes. Dans cette optique, la Russie n'a pas créé le conflit, mais a capitalisé sur une division intra-ukrainienne déjà existante, qu'elle a ensuite exacerbée. »

[ix] Le 18 mars 2014, la Russie a officiellement signé un traité intégrant la Crimée à la Fédération de Russie.

Le 21 mars 2014, le parlement russe (Douma) a officiellement ratifié l'annexion.

8. ITALIAN VERSION

PACE NELLA VERITÀ E NELLA GIUSTIZIA TRA UCRAINA E RUSSIA

Presentato ai presidenti Putin, Zelensky, Trump e ad altri capi di governo, nonché a numerose riviste e quotidiani in diverse lingue dal professor Josef Maria Seifert, dottore in filosofia, dottore honoris causa.[9]

PREAMBOLO

Consapevoli che è giunto il momento e che è preoccupazione di migliaia e migliaia di famiglie ucraine e russe, anzi di tutta l'umanità, porre fine al flagello della terribile guerra tra Russia e Ucraina, ormai giunta al terzo anno, e alla guerra civile in Ucraina tra le truppe governative e le repubbliche autoproclamate indipendenti di Donetsk e Luhansk, che dura da 11 anni, dopo tanti tentativi falliti, proponiamo qui un altro piano di pace.

Questo piano di pace non si basa né sul potere e sulla coercizione dell'Ucraina a cedere alla Russia terre che le appartengono di diritto, né su interpretazioni ideologiche della storia e dei suoi obiettivi, ma esclusivamente sulla verità e sulla giustizia.

Che la mia speranza sia esaudita e che questo piano di pace sia accettato da tutte e tre le parti in conflitto tra due popoli fratelli, sulla base dei solidi fondamenti etici e logici su cui poggia.

Il testo dell'accordo di pace riportato di seguito propone un accordo di pace in due guerre molto diverse che, tuttavia, dal 2022 sono diventate intrecciate:

in primo luogo, la guerra civile che infuria in Ucraina da 11 anni (2014-); in secondo luogo, e soprattutto, la guerra tra Russia e Ucraina (2022-). Quest'ultima guerra, di più ampia portata, non è puramente locale, ma internazionale e rischia di trasformarsi in una guerra mondiale. Pertanto, la pace che pone fine a questa guerra è nell'interesse di tutto il mondo.

Una pace giusta può essere proposta solo se prima si conosce la verità sulla giustizia e l'ingiustizia in queste due guerre.[i]

TRATTATO DI PACE GIUSTA TRA RUSSIA E UCRAINA

Trattato di pace tra Ucraina e Russia

§ 1

Distinzione tra elementi giusti e ingiusti e obiettivi di guerra della Russia e dell'Ucraina e schema generale di come potrebbe essere una pace giusta tra Russia e Ucraina

Poiché la guerra civile in Ucraina ha preceduto la guerra russo-ucraina e in una certa misura ne è alla base, è necessario esaminarne innanzitutto gli obiettivi e lo svolgimento.

[9] Ex professore di filosofia all'Università di Salisburgo, all'Università di Dallas, in Texas, all'Università di Monaco (LMU), alla Pontificia Università del Cile a Santiago del Cile, Accademia Internazionale di Filosofia del Principato del Liechtenstein – Rettore fondatore (IAP, IAP-PUC, Santiago del Cile, IAP-Ifes - Instituto de Filosofia Edith Stein, Granada, Spagna), attualmente Privatdozent/Docente senior presso l'Università di Monaco, Germania, e presso l'Istituto di Filosofia e Ricerca Fenomenologica Realista Dietrich von Hildebrand, GSA, Austria.

I. OBIETTIVI GIUSTI E INGIUSTI DELLA GUERRA DELL'UCRAINA

1. L'eroica autodifesa dell'Ucraina contro l'aggressione russa e contro l'intenzione di ridurre l'Ucraina a una parte della Russia è senza dubbio un obiettivo del tutto legittimo della guerra dell'Ucraina dal 2022.

2. Lo scopo della guerra del governo ucraino contro le province che lottavano per l'indipendenza e l'avevano già dichiarata è quello di impedire la secessione e costringerle a rimanere in Ucraina.

A. In conformità con il diritto positivo, creato dall'uomo, del testo della Costituzione ucraina, che non prevede l'indipendenza e certamente non la secessione delle sue oblast, questo obiettivo della guerra è giusto.

B. Tuttavia, esiste un diritto umano e naturale fondamentale all'indipendenza, precedente e indipendente dal diritto positivo, di ogni singolo individuo, così come delle singole province, delle unità popolazionali più piccole e delle aree culturalmente, linguisticamente e politicamente distinte. Questo diritto di una maggioranza distintiva all'indipendenza non è solo una legge naturale, ma è anche chiaramente e senza riserve riconosciuto dal diritto internazionale e dall'ONU; non così il diritto alla secessione.

Contro i tentativi di separare il diritto all'indipendenza da quello alla secessione, tuttavia, vediamo che il diritto all'indipendenza è inseparabile dal diritto alla secessione. Come avrebbero potuto le colonie britanniche del Nord America diventare indipendenti nel 1776 e formare gli Stati Uniti senza separarsi dalla Gran Bretagna? Come può una provincia o una colonia ottenere l'indipendenza e la sovranità senza separarsi dalla sua patria o dalla potenza coloniale?

C. In virtù della personalità giuridica di ciascuno dei suoi membri, le province e le altre comunità hanno, a maggioranza dei voti, il diritto naturale all'indipendenza e, come logica conseguenza, alla secessione dallo Stato di appartenenza.

D. Donetsk e Luhansk hanno voluto esercitare questi diritti sulla base di due referenda.[ii]

(Anche se ci fossero ragionevoli dubbi sulla veridicità del quorum e sul corretto conteggio dei voti a favore dell'indipendenza di Donetsk e Luhansk, il fatto che una maggioranza impressionante della popolazione locale si sia schierata a favore dell'autonomia non è stato nemmeno messo in discussione dal governo ucraino; inoltre, una ripetizione dei referenda o un esame della veridicità di questi fatti storici sarebbe estremamente costoso e persino impossibile, dato che molti ucraini hanno lasciato il Donbass a causa della guerra. Pertanto, il presente progetto di accordo, con l'obiettivo di servire una pace rapida, giusta e allo stesso tempo reale e non immaginaria e irrealizzabile, presuppone per validi motivi l'esistenza di tali referenda con una larga maggioranza a favore della secessione).

Pertanto, dal punto di vista del diritto internazionale, e ancor più dal punto di vista del diritto naturale puro, la guerra del governo ucraino contro la secessione di Donetsk e Luhansk e contro l'esercizio del loro diritto all'indipendenza è ingiusta.

E. Di conseguenza, la difesa del loro diritto all'indipendenza e alla secessione da parte delle province in guerra è una guerra giusta. Allo stesso modo, la guerra del governo ucraino dal settembre 2022 contro l'indipendenza e la secessione di queste province è un'aggressione ingiusta.

II. OBIETTIVI INGIUSTI E GIUSTI DELLA GUERRA RUSSA

Putin ha indicato una serie di obiettivi di guerra molto diversi nella sua guerra contro l'Ucraina:

1. *Sostegno militare alle repubbliche autoproclamate indipendenti di Donetsk e Luhansk.*

Alla luce dell'ingiustizia della lotta ucraina contro l'indipendenza e la secessione di Donetsk e Luhansk, anche il primo obiettivo bellico della Russia nella guerra russo-ucraina è giusto. A condizione che questo referendum corrispondesse veramente alla volontà di una maggioranza sufficiente dei cittadini di Donetsk e Luhansk, la giustizia della difesa russa dei loro diritti all'indipendenza include anche l'incorporazione, sulla base della decisione maggioritaria della popolazione delle due province e dell'invito della Russia, delle due repubbliche indipendenti di Donetsk e Luhansk nella Russia. (Inoltre, le regioni di Zaporizhzhia e Kherson, pur non avendo dichiarato in precedenza la propria indipendenza, hanno esercitato il loro diritto all'indipendenza e alla secessione e, nel settembre 2022, hanno votato a larga maggioranza per passare alla Russia).

Di conseguenza, una pace giusta tra il governo ucraino e le province di Donetsk e Luhansk, nonché tra la Russia e l'Ucraina, richiede la fine immediata della guerra condotta dal governo ucraino contro le suddette province e un serio tentativo di riparazione e risarcimento dei danni inflitti a queste province e ai soldati russi che hanno difeso i loro diritti.

2. Un secondo obiettivo di guerra della Russia, formulato da Putin nel suo lungo discorso prima dell'inizio dell'«operazione militare», era la «denazificazione» e il «disarmo» dell'Ucraina. Ora, ci sono due possibili interpretazioni di ciò che Putin intendeva con la nazificazione dell'Ucraina che vuole eliminare:

A. Da un lato, potrebbe riferirsi ad alcune dichiarazioni neonaziste reali, tra cui slogan pro-Hitler, effettivamente esistenti tra alcuni ucraini e circoli, che egli considererebbe così diffuse e pericolose da rappresentare un serio rischio che il Paese confinante con la Russia opprima gli ebrei o commetta addirittura un nuovo olocausto.

Tuttavia, gli elementi nazisti in senso letterale in Ucraina sono troppo pochi e troppo poco influenti (meno del 2%) per giustificare una guerra.

B. Un'altra interpretazione della presunta "nazificazione" dell'Ucraina sarebbe che Putin volesse fare un paragone tra le forme di repressione della cultura e della lingua russa nella popolazione russofona dell'Ucraina e il disprezzo e la descrizione degli ebrei da parte dei nazisti.

A questo proposito, non c'è dubbio che alcuni discorsi dei precedenti presidenti dell'Ucraina sui separatisti (come definirli parassiti da sterminare) contenevano un linguaggio nazista e anti-russo ripugnante che ricordava i discorsi raccapriccianti di Hitler sugli ebrei.

Tuttavia, anche il flusso molto più ampio di discorsi e atteggiamenti nazisti e anti-russi non ha, sotto l'attuale regime di Zelensky, una portata tale da giustificare una guerra. Pertanto, una guerra contro la nazificazione dell'Ucraina, con questo unico scopo, sarebbe, almeno a prima vista, ingiusta (e ingiustificata).

3. Poco prima dell'invasione russa dell'Ucraina, Putin ha menzionato, nel suo lungo discorso programmatico, un terzo obiettivo di guerra che ha suscitato indignazione in tutto il mondo. Questo terzo obiettivo della guerra è stato presentato da Putin come basato su una verità storica: l'Ucraina è stata storicamente la culla e l'origine della Russia a Kiev, ha fatto parte dell'ex Impero zarista e dell'Unione Sovietica ed è un paese popolato in misura piuttosto consistente da cittadini di lingua russa o bilingui.[iii]

Partendo da questi fatti, Putin, aggiungendo molte altre premesse, ha costruito una giustificazione del suo terzo obiettivo di guerra: l'Ucraina, ha sostenuto, proprio come le altre ex repubbliche sovietiche, ha ottenuto l'autodeterminazione e la secessione dall'ex governo sovietico in virtù di un tragico errore sulla vera identità storica dell'Ucraina, che è russa. Pertanto, la Russia ha il diritto, anzi la sacra missione, di correggere e invertire

questo errore storico, nonché di sradicare il trionfo scioccante dell'immoralità occidentale, che si manifesta in molte forme, tra cui le parate dell'orgoglio autorizzate in Ucraina e punibili in Russia.[iv] (Soprattutto quest'ultimo aspetto ha spinto il patriarca Kirill della Chiesa ortodossa di Mosca a definire "santa" la guerra di Putin contro l'Ucraina).

A prescindere dal concetto di guerra santa di Putin, un uomo difficilmente qualificabile come combattente santo contro una società moralmente malvagia (del tipo delle guerre comandate da Dio come quelle descritte nell'Antico Testamento), l'obiettivo bellico russo di conquistare l'intera Ucraina e annullarne l'indipendenza e la secessione dal 1991 si basa in gran parte su un'ideologia che non riconosce i diritti giuridicamente ed eticamente vincolanti dell'Ucraina all'autodeterminazione e alla secessione, né la sovranità dell'Ucraina esplicitamente concessa dalla stessa Unione Sovietica, al fine di giustificare una guerra di espansione che contraddice i precedenti impegni russi, il diritto internazionale positivo e il diritto naturale eterno.

Pertanto, qualsiasi trattato di pace giusto dovrebbe includere una rinuncia vincolante e monitorata a livello internazionale da parte della Russia a tali ambizioni egemoniche e rivendicazioni territoriali su parti o sull'intera Ucraina, poiché una guerra basata su questo obiettivo bellico è per sua natura gravemente ingiusta.

Trattato di pace tra l'Ucraina e la Russia
§ 2
Riconoscimento della giustizia e dell'ingiustizia della guerra tra la Russia e l'Ucraina

La giustizia e l'ingiustizia di una guerra non dipendono solo dai suoi fini, ma anche dal rispetto o dalla violazione dell'etica bellica. Pertanto, una guerra può avere i migliori propositi, ma se utilizza mezzi di "guerra totale", uccide civili, distrugge ospedali e scuole, usa lo stupro come mezzo per umiliare il nemico, tale guerra è assolutamente ingiusta.

Numerosi crimini di guerra sono stati documentati da osservatori internazionali su entrambi i fronti della guerra russo-ucraina.

Una pace giusta tra Russia e Ucraina richiede quindi anche un serio tentativo di riparazione e risarcimento per i danni causati dagli atti di guerra ingiusti e criminali commessi da entrambe le parti.

Trattato di pace tra Ucraina e Russia
§ 3
L'Ucraina riconosce l'autodeterminazione e la secessione delle regioni di Donetsk, Luhansk, Zaporizhzhia e Kherson *e la loro secessione dalla Russia*

L'Ucraina riconosce l'indipendenza e la secessione di Donetsk e Luhansk, nonché delle regioni di Zaporizhzhia e Kherson, che hanno aderito alla Russia il 30 settembre 2022, dopo altri due referenda con una percentuale schiacciante a favore dell'adesione alla Russia.

Anche nel caso in cui tali diritti non esistano in base al diritto naturale all'indipendenza (come ipotizzato nel presente trattato), ma che queste quattro province abbiano effettuato la secessione dalla Russia in modo illegale (come implicito nella costituzione dell'Ucraina), l'Ucraina riconosce il trasferimento delle suddette province alla Russia come un fatto storico che non può essere revocato con la forza dall'Ucraina. Una base più solida per il trattato di pace tra Russia e Ucraina richiede tuttavia che la secessione di queste quattro province sia considerata non solo una realtà politica irreversibile, ma anche la conseguenza del legittimo esercizio dei loro diritti all'autonomia e alla secessione.

Pertanto, l'Ucraina rinuncia una volta per tutte a qualsiasi tentativo di riconquistare queste quattro oblast.

Trattato di pace tra Ucraina e Russia
§ 4
L'Ucraina accetta l'annessione della Crimea da parte della Russia nel 2014, sebbene essa si sia basata su un referendum ritenuto legale solo dalla Russia e da alcuni altri paesi, ma illegale e invalido agli occhi dell'Ucraina e di alcuni critici.

L'Ucraina riconosce inoltre il trasferimento della Crimea alla Russia come risultato dell'esercizio del suo diritto alla secessione, che è parte integrante e logica conseguenza del diritto all'autodeterminazione dei suoi abitanti.

Anche se questo passo non fosse stato richiesto da un referendum valido (negato dall'Ucraina) in Crimea organizzato dal governo provinciale ucraino, la reale situazione politica, nel senso di quei compromessi senza i quali non si può raggiungere la pace sulla terra, richiede il § 4.

Trattato di pace tra Ucraina e Russia
§ 5
La Russia riconosce i confini con l'Ucraina recentemente ridefiniti. Pertanto, la Russia restituisce all'Ucraina tutte le parti del territorio ucraino al di fuori delle cinque oblast. A sua volta, l'Ucraina riconosce l'integrità territoriale della Russia e restituisce quindi tutte le parti della Russia, in particolare nella regione di Kursk, che attualmente controlla.

Pertanto, la Russia ritira le sue truppe da tutte le parti del territorio ucraino al di fuori delle cinque oblast. Revocando le precedenti affermazioni di Zelensky, anche l'Ucraina ritira tutte le sue truppe dal territorio russo precedente e da quello recentemente aggiunto.

Trattato di pace tra Ucraina e Russia
§ 6
Decisione solenne e irrevocabile e patto reciproco di rispettare la sovranità dello Stato confinante e l'inviolabilità dei confini appena stabiliti e di astenersi da qualsiasi piano di conquista, riconquista o altra interferenza contro la sovranità e l'integrità territoriale del Paese confinante.

Alla luce dei precedenti piani e discorsi di Putin e del suo terzo obiettivo di guerra, il suo accordo su questo punto deve avere il carattere di una dichiarazione solenne, vincolante e irrevocabile da parte della Russia (attraverso Putin). Parallelamente a questo passo, l'Ucraina rinuncerà a qualsiasi tentativo di riconquista della Crimea o delle province di Donetsk e Luhansk, nonché a qualsiasi ulteriore attacco al territorio russo.

Trattato di pace tra l'Ucraina e la Russia
§ 7
Riconoscimento da parte dell'Ucraina dei diritti all'indipendenza e alla secessione di tutte le regioni ucraine

Una pace duratura e giusta tra le due parti in guerra civile (governo e province) e, a causa dell'intreccio delle due guerre, tra l'Ucraina e la Russia, richiede inoltre non solo il riconoscimento esplicito da parte dell'Ucraina dei diritti all'indipendenza e alla secessione delle regioni di Donetsk e Luhansk, nonché di Zaporizhzhia e Kherson, ma anche di tutte le regioni ucraine. Idealmente, ciò dovrebbe avvenire modificando la Costituzione ucraina

sulla falsariga dell'UE e del Liechtenstein, confermando così costituzionalmente i diritti all'indipendenza e alla secessione delle regioni di Donetsk, Luhansk, Zaporizhzhia e Kherson e conferendo a tali diritti una solida base giuridica nel diritto positivo (nella Costituzione).[v]

Trattato di pace tra Ucraina e Russia
§ 8
Restituzione all'Ucraina di tutti i territori conquistati dalla Russia al di fuori delle cinque oblast menzionate, ritiro di tutte le truppe russe da qualsiasi parte dell'Ucraina al di fuori delle province di Crimea, Donetsk, Luhansk, Zaporizhzhia e Kherson.

La sovranità dell'Ucraina e l'inviolabilità dei suoi confini, nonché il diritto all'autodeterminazione di tutte le sue province, richiedono l'immediata e completa restituzione all'Ucraina di tutti i territori e le città conquistati dalla Russia al di fuori di Donetsk, Luhansk, Zaporizhzhia, Kherson e della Crimea, ovvero nelle province che non hanno mai votato per l'indipendenza e/o la secessione, ma che dopo l'invasione russa sono state occupate dalla Russia. Queste conquiste devono essere riconosciute come ingiuste e devono essere revocate.

Allo stesso tempo, l'Ucraina rinuncerà a tutti i territori conquistati nella regione di Kursk (Russia).

Trattato di pace tra Ucraina e Russia
§ 9
L'Ucraina ritira la sua domanda di adesione alla NATO per un periodo indefinito.

In considerazione delle assicurazioni fornite da alcuni rappresentanti della NATO, in particolare dal ministro degli Affari esteri tedesco Genscher, [vi] prima dello scioglimento dell'Unione Sovietica, di non espandere la NATO verso est, l'Ucraina, subordinatamente alla firma da parte della Russia del trattato di pace qui proposto, ritira la sua richiesta di adesione alla NATO a tempo indeterminato.

Essa compie questo passo anche in considerazione del sostegno schiacciante che ha ricevuto di fatto dagli Stati della NATO durante l'attuale guerra. Un attento esame di questi fatti assicura all'Ucraina che i suoi interessi e diritti nella comunità mondiale possono essere garantiti nel quadro di uno status di neutralità simile a quello della Svizzera e dell'Austria.

Trattato di pace tra l'Ucraina e la Russia
§ 10
Cessate il fuoco e avvio dei colloqui tra Russia e Ucraina

Un cessate il fuoco immediato e rigorosamente rispettato e l'avvio di colloqui sui dettagli e le conseguenze del trattato di pace dovrebbero precedere l'accordo di pace definitivo e dovrebbero iniziare immediatamente, se possibile, con la partecipazione degli Stati Uniti e della NATO ai colloqui di pace.

Trattato di pace tra Ucraina e Russia
§ 11
Sia l'Ucraina che la Russia ammettono le azioni ingiuste che hanno provocato lo scoppio della guerra e le deplorano e le abbandonano

Chi è l'aggressore ingiusto nella guerra tra Russia e Ucraina?

La risposta a questa domanda sembrava del tutto chiara fino a poco tempo fa: ovviamente la Russia, sia perché la sua annessione della Crimea ha dato il via alla guerra

nel Donbass, sia perché la Russia ha invaso l'Ucraina nel 2022 e ha iniziato una lunga guerra di aggressione travisata come una semplice operazione militare di breve durata.

La versione ufficiale ucraina, ripetuta da Selensky dopo la sua accesa disputa con Trump e Vance nello Studio Ovale il 28 febbraio 2025, è che non c'è mai stata una guerra civile in cui la popolazione indigena di Donetsk e Luhansk abbia optato per l'indipendenza, ma che l'intero movimento separatista è stato solo organizzato e manipolato dalla Russia. Se questo fosse vero, il governo ucraino avrebbe sempre condotto una guerra di difesa contro la Russia, mai una guerra contro i propri cittadini. A sostegno di questa affermazione, la cui veridicità renderebbe la Russia l'unico aggressore e iniziatore della guerra, l'Ucraina offre alcuni argomenti deboli, come il fatto che alcuni russi stavano combattendo a Donetsk.[vii]

Al contrario, gli argomenti a sostegno dell'origine provinciale di questo movimento indipendentista sono schiaccianti.[viii]

Inoltre, un esame più attento della recente accusa di Trump a Selenskyj secondo cui l'Ucraina avrebbe iniziato la guerra, getta alcuni dubbi sull'affermazione che la Russia sia stata la chiara e unica iniziatrice della guerra iniziata nel 2022, perché questa affermazione di Trump non è affatto così assurda e ridicola come è sembrata alla stampa mondiale:

1. Innanzitutto, l'annessione della Crimea non è stata un'azione bellica violenta, ma un'azione incruenta che ha avuto luogo sulla base di un referendum condotto dai funzionari del governo locale ucraino della Crimea nel marzo 2014, con un risultato dichiarato del 90% dei voti a favore della secessione della Crimea e dell'incorporazione nella Russia, che è avvenuta ed è stata ratificata dalla Duma poco dopo.[ix]

2. L'azione del governo ucraino contro il tentativo separatista di secessione a Donetsk, sostenuto dalla Russia, ha dato inizio nel 2014 a una sanguinosa guerra civile che, nel 2022, si è fusa con la guerra tra Russia e Ucraina.

Pertanto, sia l'Ucraina che la Russia hanno una notevole responsabilità per l'inizio della guerra russo-ucraina.

Per quanto riguarda la questione dell'origine della guerra russo-ucraina, è chiaro che l'Ucraina ha iniziato la guerra civile contro le sue province autonome, che è stata una delle cause principali della guerra russo-ucraina.

D'altra parte, l'invasione russa, nella misura in cui si è estesa ben oltre il sostegno alle province che cercavano l'autonomia e si è estesa a Kiev, commettendo orribili crimini di guerra nel centro dell'Ucraina, è stata ed è chiaramente una guerra di aggressione russa. Qualsiasi pace giusta richiede l'abbandono completo e controllato a livello internazionale da parte della Russia di questa ingiusta fine della guerra e il ritiro di tutte le sue truppe dalle regioni ucraine al di fuori delle cinque regioni.

Dopo aver detto tanto sul confuso inizio della prima guerra (civile) tra il governo e le oblast (e di conseguenza anche della seconda guerra russo-ucraina che è iniziata dalla prima) e sul sostegno russo alle province, che è uno degli obiettivi di guerra citati da Putin, passiamo alla guerra, nella misura in cui l'attacco russo all'Ucraina persegue il terzo obiettivo di Putin, la conquista dell'Ucraina. Questa guerra con questo obiettivo è stata indubbiamente iniziata interamente e unicamente dalla Russia e ha trasformato la guerra di difesa di 2 (e dal settembre 2022 quattro) oblast in una guerra di espansione totale e ingiusta.

Trattato di pace tra Ucraina e Russia
§ 12
Una seria volontà di promuovere una "cultura della pace"

Entrambi i paesi interessati si impegnano ad astenersi da ogni atto di ostilità e di reciproco danno nei settori della cultura, dello sport e dell'economia e, al contrario, intraprendono e promuovono la difficile lotta per una “cultura della pace” e una “cultura dell'amicizia e della fratellanza”.

Trattato di pace tra l'Ucraina e la Russia
§ 13
Garanzia di sicurezza e libertà per le comunità e i gruppi etnici, linguistici, culturali e religiosi
Né l'Ucraina né la Russia sopprimeranno gruppi etnici o religiosi all'interno dei propri territori, destabilizzando così gli sforzi di pace.

Trattato di pace tra Ucraina e Russia
§ 14
La Russia e l'Ucraina affermano solennemente e irrevocabilmente la loro accettazione di tutti i punti del presente trattato di pace
La Russia e l'Ucraina affermano solennemente e irrevocabilmente la loro accettazione di tutti i punti del presente trattato di pace e si asterranno da qualsiasi tentativo di modificare ulteriormente i nuovi confini ucraini attraverso nuove guerre di conquista e interventi militari o ritorsioni.
Trattato di pace tra Ucraina e Russia
§ 15
Monitoraggio internazionale del rigoroso rispetto di tutte le parti del trattato di pace e loro revisione.

Trattato di pace tra Ucraina e Russia
§ 16
Con il sostegno di molte nazioni, revoca delle sanzioni contro la Russia dopo la firma e il rispetto del presente trattato di pace
Tutti i paesi che hanno imposto sanzioni alla Russia, dopo la firma di Putin del presente trattato di pace e a condizione che la Russia lo rispetti pienamente, revoceranno tutte le sanzioni contro la Russia.
Tali sanzioni saranno tuttavia ripristinate e mantenute se e non appena la Russia non rispetterà tutti i termini del presente patto di pace.
Firme di Putin, Zelensky, rappresentanti della NATO, rappresentanti di tutti i paesi che hanno imposto sanzioni alla Russia.

---

[i] Su richiesta all'indirizzo jmmbseifert12@gmail.com, è possibile ottenere il testo completo di entrambe le proposte di pace, con ulteriori commenti e argomentazioni a favore di ciascun articolo del trattato di pace proposto.

[ii] I referenda sulla secessione a Donetsk e Luhansk si sono svolti l'11 maggio 2014. Questi referenda sono stati organizzati dai separatisti filo-russi nella Repubblica Popolare di Donetsk (DPR) e nella Repubblica Popolare di Luhansk (LPR) a seguito della rivoluzione ucraina del 2014 e dell'annessione della Crimea da parte della Russia.

La domanda ufficiale sul voto chiedeva se gli elettori fossero favorevoli all'«indipendenza statale» delle rispettive regioni. Secondo gli organizzatori, i risultati hanno mostrato una schiacciante maggioranza a favore della secessione.

[iii] Si pensi, ad esempio, al grande autore ucraino di Taras Bulba, scritto nella sua lingua madre, Nikolai Gogol, le cui opere russe “Il cappotto” e “Anime morte” sono state opere fondamentali della grande letteratura russa del XIX secolo.

[iv] Le parate dell'orgoglio LGBTQ+ sono autorizzate e si svolgono in Ucraina, mentre in Russia sono generalmente vietate.

L'Ucraina si è gradualmente orientata verso una maggiore tolleranza e il riconoscimento legale dei diritti LGBTQ, in particolare dopo il 2014, quando il Paese ha iniziato ad allinearsi maggiormente agli standard etici più liberali dell'UE. Sebbene permangano resistenze sociali e occasionali contro-proteste, le parate dell'orgoglio si sono svolte in grandi città come Kiev, Kharkiv e Odessa.

Il Kyiv Pride è l'evento più grande e si svolge ogni anno dal 2013 (ad eccezione dei periodi di guerra). È protetto dalla polizia e le autorità ucraine hanno progressivamente sostenuto i diritti LGBTQ+ nel quadro dell'integrazione europea.

In alcune città, le autorità hanno rifiutato di autorizzare le parate per motivi di sicurezza, ma in generale l'Ucraina

non le vieta completamente.

In Russia, gli eventi LGBTQ+ Pride sono effettivamente vietati da leggi quali:

La legge del 2013 sulla “propaganda gay”, che vieta la promozione di “relazioni sessuali non tradizionali” ai minori, rendendo difficile lo svolgimento di eventi LGBTQ+ pubblici.

L'estensione della legge nel 2022 criminalizza qualsiasi rappresentazione positiva o promozione delle identità LGBTQ+ in pubblico, nei media e nella pubblicità. Le autorità russe negano sistematicamente i permessi per le marce dell'orgoglio e i tentativi di organizzarle spesso sfociano in arresti e repressioni da parte della polizia.

Differenze chiave

L'Ucraina, nonostante le continue sfide sociali, consente le parate dell'orgoglio LGBTQ+ nell'ambito delle libertà democratiche, mentre la Russia applica divieti severi e persegue legalmente l'attivismo LGBTQ+.

[v] Il permesso di secessione degli Stati membri (Brexit) dall'UE e, a maggior ragione, la nuova costituzione del Principato del Liechtenstein forniscono esempi lampanti del riconoscimento dei diritti all'indipendenza e quindi anche alla secessione.

Nell'UE, il diritto di secessione o di recesso è applicabile e rispettato, come dimostra il caso della BREXIT.

Il diritto di secessione dei comuni del Liechtenstein è sancito dalla Costituzione dalla riforma costituzionale del 2003. Questo emendamento ha stabilito che ogni comune ha il diritto di decidere democraticamente la propria secessione dal Principato.

La riforma costituzionale ha ampliato i diritti del principe, ma ha anche rafforzato il diritto all'autodeterminazione dei comuni, compreso il diritto di lasciare il Paese se la maggioranza dei cittadini di un comune lo decide.

[vi] Hans-Dietrich Genscher, ex ministro degli Esteri tedesco, ha fatto diverse osservazioni all'inizio degli anni '90 sull'espansione verso est della NATO, in particolare nel contesto della riunificazione tedesca e dei negoziati con l'Unione Sovietica. Una delle sue dichiarazioni più significative risale al 1990, quando assicurò ai leader sovietici che la NATO non si sarebbe espansa verso est in caso di riunificazione della Germania.

Il 2 febbraio 1990, in un discorso tenuto a Tutzing, in Baviera, Genscher affermò:

“Ciò che è certo è che la NATO non si espanderà verso est”.

Questa dichiarazione fu interpretata come una rassicurazione all'Unione Sovietica che la NATO non si sarebbe estesa oltre la Germania appena riunificata. Questa posizione fu ribadita nei colloqui diplomatici dell'epoca.

Durante le discussioni con il ministro degli Esteri sovietico Eduard Shevardnadze, Genscher avrebbe anche sottolineato che la NATO non avrebbe dovuto avvicinarsi ai confini sovietici, in particolare all'Europa orientale. Documenti declassati hanno successivamente dimostrato che i leader occidentali, tra cui Genscher, comunicarono messaggi simili alla leadership sovietica, ma queste dichiarazioni non divennero mai impegni giuridicamente vincolanti.

[vii] Questa narrazione cita come prove l'annessione della Crimea da parte della Russia nel 2014, la presenza di soldati e armi russi durante la presa dei palazzi governativi e di alcune città nel Donbass da parte dei separatisti, nonché nei contrattacchi delle province contro le “operazioni antiterrorismo” del governo ucraino contro di loro, e il riconoscimento precoce da parte della Russia delle due repubbliche indipendenti.

Questi fatti, tuttavia, dimostrano solo il sostegno della Russia alla lotta delle province per l'indipendenza, successivamente confermato dalla guerra del 2022, ma non dimostrano affatto che il movimento per l'autonomia e la secessione non abbia avuto origine nelle due province stesse.

[viii] Li riporto qui nell'eccellente sintesi di ChatGPT:

"Ci sono diversi argomenti a sostegno dell'idea che il movimento indipendentista a Donetsk e Luhansk abbia avuto origine principalmente dalle forze locali e dal sostegno popolare, piuttosto che essere una creazione artificiale della Russia. Questi argomenti suggeriscono che il conflitto fosse inizialmente una guerra civile intra-ucraina prima che la Russia diventasse più direttamente coinvolta.

1. *Identità regionale di lunga data e nostalgia sovietica*

Donetsk e Luhansk avevano storicamente forti legami economici e culturali con la Russia, con una popolazione che parlava in gran parte russo e si identificava con l'eredità sovietica.

Molti residenti si opponevano alle politiche nazionaliste dell'Ucraina post-1991, in particolare agli sforzi per dare priorità alla lingua e alla cultura ucraina rispetto a quelle russe.

Le regioni sostenevano in modo schiacciante politici filo-russi come Viktor Yanukovich, e la sua destituzione nella rivoluzione di Maidan del 2014 fu percepita come un colpo di Stato contro i loro interessi.

2. *Reazione locale alla rivoluzione di Maidan (2014)*

Le proteste di Euromaidan e la destituzione di Yanukovich (originario di Donetsk) hanno fatto temere nell'Ucraina orientale che il nuovo governo potesse imporre politiche nazionaliste ostili all'uso del russo nelle scuole e nella vita pubblica.

All'inizio del 2014 sono scoppiate proteste in tutto il sud-est dell'Ucraina, con manifestazioni a Kharkiv, Odessa, Donetsk e Luhansk. Ciò suggerisce che i disordini iniziali avevano una base locale piuttosto che essere puramente istigati dalla Russia.

3. Referenda a Donetsk e Luhansk (maggio 2014)

In entrambe le regioni si sono tenuti referenda non riconosciuti, con un'alta affluenza alle urne e una maggioranza che avrebbe votato a favore dell'indipendenza. Sebbene fonti occidentali e ucraine contestino la loro legittimità, il fatto che tali votazioni abbiano avuto luogo indica almeno un certo livello di iniziativa locale.

Anche se il sostegno russo ha avuto un ruolo, ciò non esclude la possibilità che una parte significativa della popolazione fosse sinceramente favorevole alla secessione.

4. *Combattimenti contro l'esercito ucraino prima dell'intervento su larga scala della Russia*

Prima dell'assistenza militare su larga scala da parte della Russia, nel 2014 i gruppi di milizie locali hanno combattuto contro le forze ucraine.

Le offensive militari ucraine, in particolare nell'estate del 2014, hanno incontrato una forte resistenza da parte dei combattenti locali, suggerendo che il movimento non fosse solo diretto dalla Russia, ma godesse di un sostegno autentico.

L'operazione antiterrorismo ucraina (ATO) è stata presentata come una campagna contro i ribelli all'interno dell'Ucraina, rafforzando l'idea che il conflitto fosse interno.

5. *Diversità della leadership e delle forze ribelli*

Mentre alcuni leader delle Repubbliche Popolari di Donetsk e Luhansk (DNR/LNR) avevano legami con la Russia, altri erano locali, tra cui ex agenti di sicurezza ucraini e attivisti.

Volontari russi hanno partecipato ai combattimenti, ma lo stesso hanno fatto molti locali che si opponevano all'autorità di Kiev. La presenza di alcuni combattenti russi non significa necessariamente che la ribellione fosse interamente guidata dalla Russia.

6. *Gli accordi di Minsk e il riconoscimento da parte dell'Ucraina di un conflitto civile*

Gli accordi di Minsk del 2015, negoziati tra l'Ucraina e le repubbliche separatiste (con la Russia, la Germania e la Francia come mediatori), hanno implicitamente riconosciuto che le regioni del Donbas erano parti in conflitto e non semplici proxy della Russia.

Se l'Ucraina avesse considerato il conflitto esclusivamente come una guerra contro la Russia, potrebbe non aver accettato negoziati che includessero la leadership della DNR/LNR.

7. *Le divisioni interne dell'Ucraina*

Un numero consistente di persone nell'Ucraina orientale considerava illegittimo il governo di Kiev dopo il 2014, non solo a causa della propaganda russa, ma anche a causa di annose rivendicazioni politiche, linguistiche ed economiche.

Alcuni politici ucraini (come Viktor Medvedchuk) hanno promosso la federalizzazione, riflettendo il desiderio locale di una maggiore autonomia anche prima dell'inizio della guerra.

Conclusione

Sebbene la Russia abbia indubbiamente svolto un ruolo significativo nel sostenere l'insurrezione nel Donbass, attraverso aiuti militari, combattenti e, successivamente, il riconoscimento ufficiale, l'argomentazione secondo cui il conflitto era inizialmente una guerra civile interucraina si basa su prove concrete. La combinazione di identità regionale, insoddisfazione per il governo post-Maidan, resistenza locale alle offensive militari ucraine e attività separatiste precoci prima dell'intervento russo su larga scala suggerisce che il movimento avesse radici interne sostanziali. In questa prospettiva, la Russia non ha creato il conflitto, ma ha sfruttato e successivamente intensificato una divisione già esistente all'interno dell'Ucraina.

[ix] 18 marzo 2014 La Russia ha firmato ufficialmente un trattato che incorpora la Crimea nella Federazione Russa.

21 marzo 2014 – Il parlamento russo (Duma) ha ratificato formalmente l'annessione.

9. JAPANESE VERSION

ウクライナとロシアの間の真実と正義における平和

プーチン大統領、ゼレンスキー大統領、トランプ大統領をはじめとする各国政府首脳、および多くのジャーナルや新聞に提出。ヨゼフ・マリア・ザイファート博士[10]

前文

ロシアとウクライナの間で 3 年前から続いている恐ろしい戦争と、ウクライナで 11 年前から続いている政府軍とドネツクとルハンスクの自称独立共和国との内戦という惨劇を終わらせることが、ウクライナとロシアの何千、何万という家族、そして全人類の関心事であることを認識し、多くの失敗を経て、ここに新たな和平計画が提案される。

この和平案は、ウクライナが当然ロシアに帰属する土地をロシアに明け渡すという権力と強制に基づくものではなく、歴史とその目標に対するイデオロギー的解釈に基づくものでもなく、真実と正義のみに基づくものである。

この和平案が、2 つの同胞の間でこの戦争を繰り広げている 3 つの当事者すべてによって受け入れられるよう、この和平案が確固たる、哲学的に考え抜かれた倫理的・論理的基盤の上に立つものであるよう、私の望みが叶いますように。

以下に示す和平合意文書は、2022 年以降に絡み合うようになった、まったく異なる 2 つの戦争における和平合意を提案するものである：第一に、ウクライナで 11 年間続いている内戦（2014 年～）、第二に、主にロシアとウクライナの間の戦争（2022 年～）である。この大きな戦争は、純粋な局地戦争ではなく、世界戦争に発展する可能性を秘めた国際戦争である。したがって、この戦争を終わらせる平和は、全世界の利益になる。

公正な平和は、まずこの 2 つの戦争における正義と不正義についての真実が知られる場合にのみ提案されうる[i]。

ロシアとウクライナの間の公正な平和条約

ウクライナとロシアの間の平和条約

§ 1

ロシアとウクライナの正義と不正義の要素および戦争目的を区別し、ロシアとウクライナの間の正義の和平がどのようなものになるかを概説する。

ウクライナの内戦は露・ウクライナ戦争に先行しており、ある程度その根底にあるものであるため、まずその目的と行為について検討する必要がある。

I. ウクライナの正当な戦争目標と不当な戦争目標

1.ロシアの侵略（ ）に対抗し、ウクライナをロシアの一部にしようとする意図に対抗する

[10]ザルツブルグ大学、テキサス州ダラス大学、ミュンヘン大学（LMU）、チリ教皇庁立大学（サンティアゴ・デ・チリ）、リヒテンシュタイン公国国際哲学アカデミー（IAP-PUC、サンティアゴ・デ・チリ、IAP-Ifes-Institute de Filosofia Edith Stein、グラナダ、スペイン）で哲学教授として教鞭を執った後、現在は同大学院で主任講師を務める、現在、ミュンヘン大学（ドイツ）およびディートリッヒ・フォン・ヒルデブランド哲学・現実主義現象学研究所（オーストリア）で教鞭をとる上級講師。

ウクライナの英雄的自衛は、2022 年以降のウクライナの戦争のまったく正当な目標であることは間違いない。

2.独立を目指し、すでに独立を宣言している州に対するウクライナ政府の戦争の目的は、分離独立を阻止し、ウクライナに残留させることである。

A.ウクライナ憲法の条文が独立を規定しておらず、州の分離独立も規定していないため、この戦争目的は正当である。

B.しかし、個々の個人、個々の州、より小さな人口単位、文化的、言語的、政治的に異なる地域には、正法に先行し、正法から独立する基本的な人間的、自然的権利が存在する。この独立を求める多数派の権利は自然法のみならず、国際法や国連でも明確かつ無条件に認められている。

独立権と分離独立権を切り離そうとする試みに対して、私たちはこう考える。1776 年に北アメリカのイギリス植民地が大英帝国から分離することなく独立し、アメリカを形成することができただろうか? どのような州や植民地も、祖国や植民地権力から分離することなく、独立や国家としての地位を獲得することができるのだろうか?

C.州やその他の共同体は、その構成員一人ひとりの人格のゆえに、多数決によって独立する当然の権利を有し、その論理的帰結として、本国から分離する権利を有する。

D.ドネツクとルハンスクは、2 つの住民投票に基づいてこれらの権利の行使を望んだ[ii。]

(ドネツクとルハンスクの独立のための多数決の定足数や正しい集計の真偽について合理的な疑念があったとしても、地元住民の印象的な多数が自治のために立ち上がったという事実は、ウクライナ政府によって疑問視すらされていない。さらに、住民投票を繰り返したり、こうした歴史的事実の真偽を検証したりすることは、戦争のために多くのウクライナ人がドンバスを去ったという事実のために、非常にコストがかかり、不可能でさえある。したがって、現在の協定案は、迅速かつ公正で、同時に現実的な平和を実現することを目的としており、架空の非現実的な平和ではなく、分離独立に賛成する多数派の住民投票が存在することを強力な理由として想定している)。

したがって、国際法、さらには純粋な自然法の観点からは、ドネツクとルハンスクの分離独立に反対し、彼らの独立権の行使に反対するウクライナ政府の戦争は不当である。

E.従って、戦争中の地方による独立と分離独立の権利の擁護は、正義の戦争である。同様に、これらの州の独立と分離独立に対する 2022 年 9 月以降のウクライナ政府の戦争は不当な侵略である。

II. ロシアの不当な戦争目標と正当な戦争目標

プーチンは、ウクライナに対する戦争の目的について、まったく異なるいくつもの名前を挙げている: *ドネツクとルハンスクの自称独立共和国への軍事支援である。*

ドネツクとルハンスクの独立と分離独立に反対するウクライナの戦いの不正義に照らせば、露土戦争におけるロシアの最初の戦争目的もまた正当である。この住民投票が真にドネツクとルハンスクの両州民の十分多数の意思に対応するものであることを前提とすれば、彼らの独立権（ ）を擁護するロシアの正義には、両州民の多数決とロシアの招請に基づき、ドネツクとルハンスクの 2 つの独立共和国をロシアに編入することも含まれる。(また、ザポリツィア州とケルソン州は、以前は独立を宣言していなかったが、2022 年 9 月、独立と分離独立の権利を行使して、ロシアへの移籍を多数決で決めた)。

その結果、ウクライナ政府とドネツク、ルハンスク両州、およびロシアとウクライナの間の公正な和平には、ウクライナ政府が前述の両州に対して行った戦争を直ちに終結させ、これらの両州とその権利を擁護したロシア軍兵士に与えた損害に対する賠償と救済を真剣に試みることが必要となる。

ロシアの第二の戦争目的は、プーチンが「軍事作戦」開始前の長い演説の中で打ち出した、ウクライナの「非武装化」と「武装解除」である。さて、プーチンが排除したいウクライナのナチ化とは何を意味するのか、2つの解釈が考えられる:

ひとつは、一部のウクライナ人やサークルの間に実際に存在し、ロシアの隣国がユダヤ人を弾圧したり、新たなホロコーストを起こしたりする深刻な危険をもたらすほど広範で危険だとプーチンが考える、親ヒトラー派のスローガンを含む本物のネオナチ宣言を指している可能性である。

しかし、ウクライナにおける文字通りの意味でのナチスの要素は、戦争を正当化するにはあまりにも少なく、影響力もない（2%未満）。

ウクライナの「ナチス化」疑惑のもう一つの解釈は、プーチンが、ウクライナのロシア語を話す人々におけるロシア文化や言語の抑圧の形態と、ナチスによるユダヤ人蔑視や描写との比較を描きたかったということだろう。この後者の点で、ウクライナの歴代大統領が分離主義者について行ったある種の演説（絶滅させるべき害虫と呼ぶなど）には、ユダヤ人についてのヒトラーのおぞましい演説を彷彿とさせる、ナチスのような忌まわしい反ロシア的表現が含まれていたことは間違いない。

しかし、ナチスのような反ロシア的な言動や態度が氾濫していたとしても、現在のゼレンスキー政権下では、戦争を正当化できるほどの規模にはなっていない。したがって、ウクライナのナチス化に対する戦争は、まさにその目的のために行われるものであり、少なくとも不当なものである。

ロシアがウクライナに侵攻する直前、プーチンは長い演説の中で、第三の戦争目的について言及した。ウクライナは歴史的にキエフにあるロシア発祥の地であり、旧ツァーリ帝国と旧ソビエト連邦の一部であり、ロシア語を話す国民やバイリンガルの国民がかなり多く住んでいる国である[iii]。

これらの事実から出発して、プーチンは他の多くの前提を加えながら、彼の第三の戦争目的の正当性を解釈した: ウクライナは、他の旧ソビエト共和国と同様に、歴史的に確立されたウクライナの真のアイデンティティに関する悲劇的な誤りによって、旧ソビエト政府から自決と分離独立を認められたに過ぎない。したがって、ロシアには、この歴史的誤りを正し、覆す権利があり、実に神聖な使命がある。また、ロシアでは罰せられるが、ウクライナでは許可されているプライドパレードなど、さまざまな形で現れている西側の不道徳の衝撃的な勝利を根絶する権利もある[iv]（特に後者の側面は、モスクワの正統派教会のキリル総主教に、プーチンのウクライナに対する戦争を「聖なるもの」と呼ばせた）。

道徳的に邪悪な社会（旧約聖書に記述されている戦争のような、神から命じられた戦争）に対する聖戦士としての資格はほとんどないプーチンの聖戦の概念から推測すると、ロシアの戦争-ウクライナ全土を征服し、1991 年以来の独立と分離独立を取り消すという目的-は、イデオロギーに大きく基づいている、は、ウクライナの自決権と分離独立という法的・倫理的に拘束力のある権利も、ソビエト連邦自体によって明確に認められたウクライナの国家性も認めないイデオロギーに大きく基づいており、かつてのロシアの公約、積極的な国際法、永遠の自然法に反する拡大戦争を正当化するためである。

したがって、いかなる公正な和平条約も、ロシアがこのような覇権主義的野心とウクライナの一部またはすべてに対する領土主張を放棄することを、拘束力をもって国際的に監視することを含むものでなければならない。なぜなら、このような戦争目的に基づく戦争は、本質的に重大な不正義だからである。

ウクライナ・ロシア和平条約

§ 2

ロシアとウクライナの戦争における正義と不正義の認識

戦争の正義と不正義は、戦争の目的だけでなく、戦争倫理の遵守と違反にも左右される。したがって、戦争が最善の目的を持っていたとしても、「総力戦」の手段を用い、民間人を殺し、病院や学校を破壊し、敵を辱める手段として強姦を用いるのであれば、そのような戦争はまったく不正義である。

ロシアとウクライナの戦争では、双方の国際的な監視者によって、数多くの戦争犯罪が記録されている。

したがって、ロシアとウクライナの間の公正な和平には、どちらか一方の当事者による不当かつ犯罪的な戦争行為によってもたらされた損害に対する補償と救済を真剣に試みることも必要である。

ウクライナ・ロシア和平条約

§ 3

ウクライナは、ドネツク州、ルハンスク州、ザポリツィア州、ケルソン州の自決と分離独立、およびロシアへの分離独立を承認する。

ウクライナは、ドネツク州とルハンスク州の独立と分離独立を承認し、さらに 2 回の住民投票でロシアへの加盟を圧倒的な割合で支持し、2022 年 9 月 30 日にロシアに加盟したザポリツィア州とケルソン州の独立と分離独立を承認する。

このような権利が自然法に基づく独立には存在せず（本条約で想定されている通り）、これら 4 州がロシアへの分離独立を不法に行った（ウクライナ憲法が暗示する通り）場合であっても、ウクライナは前述の州のロシアへの移管を歴史的事実として認め、ウクライナが暴力的に取り消すことはできない。しかし、ロシアとウクライナ間の和平契約のより強固な根拠は、これら 4 州の分離独立を、不可逆的な政治的現実としてだけでなく、、自治権と分離独立の正当な権利行使の結果としても求めている。

従って、ウクライナは、これら 4 州を再征服するいかなる試みもきっぱりと放棄する。

ウクライナ・ロシア和平条約

§ 4

ウクライナは、ロシアによる 2014 年のクリミア併合を受諾する。ただし、これはロシアと他の一部の国々が合法とみなしただけで、ウクライナと一部の批判者の目には違法で無効とみなされた住民投票に基づくものである。

ウクライナもまた、クリミアのロシアへの移譲を、住民の自決権の一部であり論理的帰結である分離独立の権利行使の結果と認めている。

この措置が、ウクライナの地方政府によって組織されたクリミアの有効な（ウクライナによって否定された）住民投票によって必要とされなかったとしても、地上の平和が達成されることのない妥協という意味での現実の政治状況は、§4.

ウクライナとロシアの平和条約

§ 5

ロシアは、新たに決定されたウクライナとの国境を承認する。したがって、ロシアは、5 つの州以外のウクライナ領土のすべての部分をウクライナに返還する。一方、ウクライナはロシアの領土保全を承認するため、現在支配しているクルスク地方（ ）を含むロシアの全領土を返還する。

したがって、ロシアは、5 つの州以外のウクライナ領土のすべての地域から軍を撤退させる。ウクライナは、以前のゼレンスキーの確約を撤回し、旧領土および新たに追加されたロシア領からすべての軍を撤退させる。

ウクライナ・ロシア和平条約
§ 6
隣国の主権と新たに設定された国境の不可侵性を尊重し、隣国の主権と領土保全に対する征服、レコンキスタ、その他の干渉のいかなる計画も行わないという相互の厳粛かつ取消不能な決定と協定。

プーチンの以前の計画や演説、第三次世界大戦の目的に鑑みれば、ここまでの合意は、（プーチンを通した）ロシアによる厳粛で拘束力のある、取り消し不能な宣言の性格を帯びていなければならない。このステップと並行して、ウクライナはクリミアやドネツク州、ルハンスク州を奪還するいかなる試みも放棄し、ロシア領土へのさらなる攻撃も断念する。

ウクライナ・ロシア和平条約
§ 7
すべてのウクライナ州の独立と分離独立の権利のウクライナ側の承認

内戦の両当事者（政府と州）間、そして両戦争の交錯によりウクライナとロシア間の永続的かつ公正な和平には、ドネツク州、ルハンスク州（ ）、ザポリツィア州、ケルソン州だけでなく、ウクライナ全州の独立と分離独立の権利をウクライナ側が明示的に承認すること、または少なくともその事実を承認することが必要である。理想的には、EU やリヒテンシュタインに倣ってウクライナの憲法を改正し、ドネツク州、ルハンスク州、ザポリージャ州、ケルソン州の独立と分離独立の権利を憲法上確認し、これらの権利に実定法（憲法）の確固たる法的根拠を与えることである[v]。

ウクライナ・ロシア和平条約
§ 8
ロシアが征服した 5 つの州以外のすべての領土のウクライナへの返還、クリミア、ドネツク、ルハンスク、ザポリツィア、ケルソンの各州以外のウクライナのすべての地域からのロシア軍部隊の撤退

ウクライナの国家性と国境の不可侵性、そして全州の自決権は、ドネツク、ルハンスク、ザポリツィア、ケルソン、クリミア以外の地域、すなわち独立や分離独立に投票したことはないが、ロシア侵攻後にロシアにも占領された地域で、ロシアに征服されたすべての領土と都市をウクライナに即時かつ完全に返還することを要求する。これらの征服は不当であり、撤回されるべきである。同時に、ウクライナはクルスク地方（ロシア）で征服したすべての領土を放棄する。

ウクライナ・ロシア和平条約
§ 9
ウクライナは NATO 加盟申請を無期限で撤回する。

ソビエト連邦解体前に一部の NATO 代表、特にドイツのゲンシャー外務大臣[vi]が NATO を東方へ拡大しないことを確約していたことに鑑み、ウクライナは、ロシアがここに提案する平和条約に調印することを条件として、無期限の NATO 加盟申請を撤回する。

この措置は、ウクライナが現在の戦争中に NATO 諸国から事実上受けている圧倒的な支援を考慮したものでもある。これらの事実を注意深く検討することにより、ウクライナは、スイスやオーストリアと同様の中立の地位の枠内で、国際社会における自国の利益と権利を確保することができると確信する。

ウクライナとロシアの平和条約
§ 10
停戦とロシア・ウクライナ間の協議開始
停戦の即時かつ厳格な遵守と、和平条約の詳細と結果に関する協議の開始は、最終的な和平合意に先立って行われるべきであり、可能であれば、米国と NATO が和平協議に参加する形で直ちに開始すべきである。

ウクライナ・ロシア間の平和条約
§ 11
ウクライナとロシアの双方は、戦争勃発の原因となった不当な行為を認め、これらの行為を遺憾に思い、放棄する。

ロシア・ウクライナ戦争における不当な侵略者は誰か。この問いに対する答えは、つい最近まではっきりしていた: もちろんロシアである。クリミアの突然の併合がドンバス戦争を引き起こしたからであり、ロシアが 2022 年にウクライナに侵攻し、 、単なる短期間の軍事作戦と誤認された長い侵略戦争を始めたからである。

2025 年 2 月 28 日、大統領執務室でトランプとバンスと熱く論争した後、セレンスキーが繰り返したウクライナの公式シナリオは、ドネツクとルハンスクの先住民が独立を選択した内戦は存在せず、この分離主義運動全体がロシアによって組織され、操作されたに過ぎないというものだ。もしそれが本当なら、ウクライナ政府は常にロシアに対する防衛戦争を主導していたのであって、自国民に対する戦争などしていなかったことになる。この主張が真実であればロシアが唯一の侵略者であり、戦争の開始者となるのだが、この主張に対してウクライナは、一部のロシア人がドネツクで戦っていた[vii]など、いくつかの弱い論拠を提示している。

これとは対照的に、この独立運動が地方そのものに端を発しているという論拠は圧倒的に強い[viii]。

また、ウクライナが戦争を始めたというセレンスキーに対するトランプの最近の非難を詳しく検証すると、ロシアが 2022 年に始まった戦争の明確かつ唯一の開始者であるという主張にいくつかの疑問が投げかけられる:

まず第一に、クリミアの併合は戦争という暴力的な行為ではなく、2014 年 3 月にウクライナのクリミア政府関係者によって実施された住民投票に基づいて発生した血も涙もない行為であり、クリミアの分離独立とロシアへの編入に賛成する票が 90％という結果が出たとされ、その直後に発生し、下院で批准された[ix]。

ロシアが支援するドネツクの分離独立運動に対するウクライナ政府の行動は、2014 年に血なまぐさい内戦（ ）を開始し、2022 年にはロシアとウクライナの戦争に統合された。

したがって、ロシアとウクライナの戦争の始まりには、ウクライナとロシアの双方にかなりの責任がある。

このロシア・ウクライナ戦争の発端となった問題については、ウクライナが自治州に対する内戦を始めたことが、ロシア・ウクライナ戦争の主要な原因のひとつであることは明らかである。

他方、ロシアの侵攻は、自治を求める地方への支援をはるかに超えてキエフにまで拡大し、ウクライナの中心部で恐ろしい戦争犯罪を犯した以上、明らかにロシアの侵略戦争であり、現在もそうである。公正な和平には、ロシアがこの不当な終戦を完全かつ国際的に統制された形で放棄し、5 地域以外のウクライナ地域から全軍を撤退させることが必要だ。

政府と州との間の第一次（内）戦争のやや混乱した始まり（結果的に、第一次から始まった第二次ロシア・ウクライナ戦争も）、そしてプーチンが挙げた戦争目的の一つであるロシアの地方支援について、これだけ述べてきたが、ロシアのウクライナ攻撃は、プーチンの第三の目標であるウクライナの征服を追求している以上、戦争に話を移そう。この目標を掲げた戦争は、間違いなくロシアが全面的かつ単独で始めたものであり、2 つの（2022 年 9 月以降は 4 つの）州の防衛戦争を、全面的かつ不当な拡大戦争へと変えた。

ウクライナとロシアの平和条約
§ 12
平和の文化」を育む真剣な意志

関係両国は、文化、スポーツ、経済の分野におけるあらゆる敵意と相互危害の要素を自制し、その代わりに「平和の文化」と「友好と同胞愛の文化」のための困難な闘いを引き受け、推進することを約束する。

ウクライナ・ロシア平和条約
§ 13
民族、言語、文化、宗教的共同体および集団の安全と自由の保証

ウクライナもロシアも、領土内の民族や宗教団体を抑圧し、それによって和平努力を不安定にすることはない。

ウクライナ・ロシア和平条約
§ 14
ロシアとウクライナは、厳粛かつ取消不能の形で、この平和条約のすべての点を受諾することを確認する。

ロシアとウクライナは、厳粛かつ取消不能な形で、この和平条約のすべての点を受諾することを確認し、新たな征服戦争や軍事介入・報復によってウクライナの新たな国境をさらに変更しようとするいかなる試みも行わない。

ウクライナ・ロシア和平条約
§ 15
平和条約のすべての部分の厳守とその見直しを国際的に監視する。

ウクライナ・ロシア間の平和条約
§ 16
平和条約の締結・維持後、多くの国の支援により対ロ制裁を解除する。

ロシアに制裁を課しているすべての国は、プーチンがこの平和条約に署名した後、ロシアがこの平和条約を完全に遵守することを条件に、対ロ制裁をすべて解除する。

ただし、ロシアがこの平和条約のすべての条件を守らない場合、またその時点で、これらの制裁は復活し、維持される。

プーチン、ゼレンスキー、NATO 代表、ロシアに制裁を課しているすべての国の代表の署名。

---

[i] に要請すれば、両和平提案の全文を入手することができ、平和条約案の各条項について、より多くのコメントと賛成論が掲載されている。

[ii] ドネツクとルハンスクの分離独立に関する住民投票は 2014 年 5 月 11 日に行われた。これらの住民投票は、2014 年のウクライナ革命とロシアによるクリミア併合を受けて、ドネツク人民共和国（DPR）とルハンスク人民共和国（LPR）の親ロシア分離主義者たちによって組織された。

投票の公式質問では、有権者がそれぞれの地域の「国家独立」を支持するかどうかが問われた。主催者によると、 の結果は、分離独立賛成が圧倒的多数を占めたという。

[例えば、母国語で書かれたウクライナの偉大な作家タラス・ブルバや、ロシア語作品『外套』と『死せる魂』が 19 世紀の偉大なロシア文学の代表作となったニコライ・ゴーゴリを思い浮かべてほしい。

[iv] LGBTQ+のプライドパレードは、ロシアでは一般的に禁止されているのに対し、ウクライナでは開催され、公認されている。

ウクライナは、特に EU の最もリベラルな倫理基準に沿うようになった 2014 年以降、LGBTQ の権利について徐々に寛容になり、法的にも認められるようになってきた。まだ社会的抵抗があり、時折反対デモもあるが、キエフ、ハリコフ、オデサなどの主要都市ではプライドパレードが開催されている。

キエフ・プライドは最大のイベントで、2013 年から毎年開催されている（戦時中を除く）。警察の保護を受けており、ウクライナ当局は欧州統合の枠組みの中で LGBTQ+の権利を徐々に支持している。

一部の都市では、治安上の懸念から当局がパレードの許可を拒否しているが、一般的にウクライナはパレードを全面的に禁止していない。
はパレードを全面的に禁止していない。
ロシアでは、LGBTQ+のプライドイベントは以下のような法律で事実上禁止されている:

2013 年に制定された「ゲイ・プロパガンダ」法は、未成年者に対する「非伝統的な性的関係」の促進を禁じており、LGBTQ+の公的イベントの開催を困難にしている。

2022 年に拡大されたこの法律は、公共、メディア、広告において LGBTQ+のアイデンティティを肯定的に描写したり宣伝したりすることを犯罪としている。ロシア当局はプライド・マーチの許可を日常的に拒否しており、プライド・マーチを開催しようとすると、しばしば警察による逮捕や取り締まりが行われる。
主な相違点

ウクライナは、継続的な社会的課題にもかかわらず、民主的自由の下で LGBTQ+のプライドパレードを許可しているが、ロシアは LGBTQ+の活動に対して厳格な禁止と法的迫害を実施している。

[v] EU からの加盟国の分離独立の許可（ブレグジット）、さらにはリヒテンシュタイン公国の新憲法は、独立の権利、ひいては分離独立の権利を認める輝かしい例を示している。

EU では、BREXIT の事例が証明しているように、分離・離脱の権利が適用され、尊重されている。

リヒテンシュタインの自治体の分離独立の権利は、2003 年の憲法改正以来、憲法に明記されている。この改正により、各自治体は、公国からの分離独立を民主的な決定によって決定する権利を有することが定められました。憲法改正によって、王子の権利は拡大されたが、自治体の自己決定権も強化され、その中には、自治体市民の過半数が離脱を決定した場合の離脱権も含まれている。

[前ドイツ外相のハンス＝ディートリッヒ・ゲンシャー（Hans-Dietrich Genscher）は 1990 年代初頭、NATO の東方拡大について、特にドイツ再統一とソビエト連邦との交渉の文脈で、いくつかの発言をしている。最も重要な発言のひとつは 1990 年のことで、ドイツが再統一されれば NATO は東方拡大しないとソ連の指導者たちに確約した。

1990 年 2 月 2 日、バイエルン州ツッツィングでの演説でゲンシャーはこう述べた:

「確かなことは、NATO は東方には拡大しないということだ」。この発言は、NATO が新たに統一されたドイツ（ ）を越えて拡大することはないというソ連への再保証と解釈された。この立場は、当時の外交会談でも繰り返された。

ソ連のエドゥアルド・シェヴァルドナゼ外相との話し合いで、ゲンシャーは NATO がソ連国境、特に東ヨーロッパに近づいてはならないと強調したとも伝えられている。後に機密解除された文書によれば、ゲンシャーを含む西側の指導者たちはソ連の指導者たちにも同様のメッセージを伝えていたが、これらの声明が法的拘束力を持つ約束になることはなかった。

[vii] このシナリオは、2014 年のロシアによるクリミア併合、分離主義者によるドンバスの政府庁舎といくつかの都市の占拠、およびウクライナ政府による「反テロ作戦」に対する地方の反撃におけるロシア兵と武器の存在、そしてロシアによる 2 つの独立共和国の早期承認などを証拠として主張している。

しかし、これらの事実は、後に 2022 年の戦争によって確認された、独立のための地方の戦いをロシアが支援したことを証明するだけであり、自治と分離独立を求める運動が 2 つの地方自体から発生したものではないことを少なくとも証明するものではない。

[チャット GPT の素晴らしい要約を紹介しよう:

「ドネツクとルハンスクの独立運動は、ロシアの人為的な創造物ではなく、主として地元の勢力と民衆の支持から生まれたという考えを支持するいくつかの論拠がある。これらの議論は、ロシアが後に直接的に関与するようになる前に、紛争が当初はウクライナ国内の内戦であったことを示唆している。

1.*長年の地域アイデンティティとソ連ノスタルジア*

ドネツクとルハンスクは歴史的にロシアとの経済的・文化的結びつきが強く、人口（ ）はロシア語を話し、ソビエトの伝統に同調していた。

住民の多くは、1991 年以降のウクライナの民族主義的政策、特にロシア語よりもウクライナ語やウクライナ文化を優先させる取り組みに反対していた。

この地域は、ヴィクトル・ヤヌコヴィッチのような親ロシア派の政治家を圧倒的に支持しており、2014 年のマイダン革命での彼の失脚は、彼らの利益に対するクーデターと受け止められた。

2.*マイダン革命に対する現地の反応（2014 年）*

ユーロマイダン抗議運動とヤヌコビッチ（ドネツク出身）の打倒は、新政権が学校や公共生活でのロシア語使用を敵視する民族主義的な政策を押し付けるのではないかというウクライナ東部の懸念を招いた。

2014 年初頭にはウクライナ南東部全域で抗議デモが発生し、ハリコフ、オデッサ、ドネツク、ルハンスクでデモが行われた。このことは、初期の騒乱が純粋にロシアによって扇動されたというよりも、むしろ地元に根ざしたものであったことを示唆している。

3.*ドネツクとルハンスクの住民投票（2014 年 5 月）*

両地域で未承認の住民投票が実施され、高い投票率と過半数が独立に投票したとされる。西側諸国やウクライナの情報源はその正当性に異議を唱えているが、このような投票が行われたという事実は、少なくともある程度の地元のイニシアチブを示している。

ロシアの支援が一役買ったとしても、人口のかなりの部分が純粋に分離独立を支持した可能性を否定するものではない。

4.*大規模なロシア介入以前のウクライナ軍との戦い*

ロシアの大規模な軍事支援以前、2014 年には地元の民兵グループがウクライナ軍と戦っていた。

特に 2014 年夏のウクライナ軍の攻撃は、地元の戦闘員の強い抵抗に直面し、この運動が単なるロシアの指示ではなく、真の支持があったことを示唆している。

ウクライナの「対テロ作戦」（ATO）は、ウクライナ国内の反政府勢力に対する作戦という枠組みで行われ、紛争はウクライナ国内のものであるという観念が強まった。

5.*反政府勢力の指導者と勢力の多様性*

ドネツク人民共和国およびルハンスク人民共和国（DNR/LNR）の指導者の中にはロシアとつながりのある者もいたが、元ウクライナ治安当局者や活動家など地元の人間もいた。

ロシア人志願兵も戦闘に参加したが、キエフの権威に反対する多くの地元民も参加した。一部のロシア人戦闘員の存在は、必ずしも反乱が完全にロシア主導であったことを意味しない。

6.*ミンスク合意とウクライナの内紛承認*

2015 年のミンスク合意は、ウクライナと分離主義共和国の間で（ロシア、ドイツ、フランスが仲介役となって）交渉されたもので、ドンバス地方が単なるロシアの代理人ではなく、紛争の当事者であることを暗黙のうちに認めた。

もしウクライナが紛争をロシアとの戦争としてのみとらえていたならば、ドンバス自治共和国 / LNR の指導者を含む交渉には同意しなかったかもしれない。

7.*ウクライナ自身の内部分裂*

ウクライナ東部の相当数の人々が、2014 年以降のキエフ政府を非合法と見なしていた。それは単にロシアのプロパガンダによるものだけではなく、長年の政治的、言語的、経済的不満によるものだった。

ウクライナの一部の政治家（ヴィクトル・メドヴェチュクなど）は、開戦前から自治権拡大を望む地元の要望を反映し、連邦化を推進していた。

結論

ロシアがドンバスの反乱を支援する上で、軍事援助、戦闘員、そして後の公式承認を通じて重要な役割を果たしたことは間違いないが、この紛争が当初はウクライナ間の内戦であったという主張には、強力な証拠がある（ ）。地域のアイデンティティ、マイダン後の政府に対する不満、ウクライナ軍の攻撃に対する地元の抵抗、ロシアの大規模な介入前の初期の分離主義者の活動などが組み合わさり、この運動が実質的に内部に根を下ろしていたことを示唆している。この見解では、ロシアは紛争を引き起こしたのではなく、すでに存在していたウクライナ国内の分裂を利用し、後にエスカレートさせたのである。"

[ix] 2014 年 3 月 18 日 ロシアがクリミアをロシア連邦に編入する条約に正式調印。

2014 年 3 月 21 日 - ロシア議会（ドゥーマ）が正式に併合を批准。

POSTSCRIPT:
INTELLECTUALS, JUSTICE, TOLERANCE, AND DIALOGUES

J. Z. Ding*

This peace proposal originates from Professor Josef Maria Seifert, a renowned scholar worldwide. It reflects the conscience and sense of responsibility of a European intellectual during a critical moment in global affairs. As the author emphasizes in the preface:

> Because of the extremely urgent and dramatic importance of the topic (each day without peace means many deaths and misery) it seemed the right thing for a philosopher who should live fully in the real world and not in an ivory tower, to propose a philosophically deeply reflected peace plan, a peace convention not based on deals or mere compromises but on truth and justice. (Seifert, 2025, 19)

As editors, we may not fully agree with all the author's viewpoints. However, in the spirit of justice and tolerance, and in line with the principle of allowing diverse perspectives to engage in democratic discourse regarding the critical issue of the Russia-Ukraine war at this crucial moment, we have decided to publish this appeal in *Journal of East-West Thought* immediately.

I.

Intellectuals should be the subject of any dialogue of ideas. There was a very narrow definition: intellectuals were literati, scholars, and educated people in the past. It is not. A considerable part, or even most of them, are not worthy of this title. The primary meaning of the English word “Intellectuals” is individuals with rich knowledge and powerful thinking simultaneously. Over the years, there have been extensive and in-depth discussions on an intellectual. There is a relatively unanimous opinion that intellectuals have three essential characteristics: First, a reasonably broad knowledge, primarily comprehensive knowledge across disciplines and cultures, rather than it is a professional machine that only knows one’s simple field; the second is the ability to think independently, with solid rational thinking, especially the pursuit of truth, the spirit of criticism and non-blind obedience; the third is a sense of social responsibility, especially a sense of justice and Self-discipline, distinguish right from wrong, sympathize with human suffering, and oppose those unreasonable systems and phenomena. It is difficult to say that it is difficult, and it is not difficult to say it is not difficult. There should be many such people; otherwise, there is no hope for our future.

In Aristotle's philosophy, the concept of "Man" seems to have four dimensions—the biological, the psychological, the social, and the metaphysical. There are three stages in the development of the human soul-- natural disposition, habitual temperament, and rational self-determination. The first one is beyond the reach of education. In general, the ideal state should be secured to have the perfect disposition, the best state, the best one, or

* Dr. J. Z. Ding, Professor, Department of Philosophy, California State Polytechnic University at Pomona, Email: zding@cpp.edu.

the straight state, the straight one. Logically, deviant states cannot be secured by good dispositions. The second stage, which can be approached by education, belongs to the desire or non-rational stage. Similarly, the ideal, the best, or the straight states should have matched habitual temperaments. However, the strong desire for power, privilege, and self-interest would be negative potential factors for constitutional deviation. Through further education, the final stage will involve rationalization of the highest element of the soul — reason, expressed through the intellectual tools of mathematics, logic, and philosophy. At this stage, Man's reason clears up his desire and guides his action for the good, justice, and truth. Only at this stage is Man's psychological status sufficiently high to avoid any crises and conflicts.

Journal of East-West Thought aims to advance constructive, creative, critical, theoretical, and forward-looking thoughts and ideas concerning East-West studies. It aims to provide a forum for the interdisciplinary, cross-cultural, global, and philosophical examination of all issues within this arena. Intellectual pluralism, multicultural pluralism, and academic methodological pluralism are fundamental principles that underpin the author's studies. Its purview includes problems and themes from the natural sciences, social sciences, humanities, and other fields, including economics, political science, law, business, and the arts. This journal attempts to combine Western and non-Western perspectives, construct an integrative and cosmopolitan outlook, and benefit the international community of educators.

II.

In professor Seifert's view, "Ukraine has gradually moved toward greater tolerance and legal recognition of LGBTQ rights, particularly since 2014, when the country began aligning more closely with the EU's most liberal ethical standards." (Seifert, 2025, 26) Tolerance has become a crucial issue in ethical and political philosophy, as exemplified by thinkers such as Karl Popper, John Rawls, and Jürgen Habermas, among many others. So far, we may find a growing number of books and articles approaching tolerance issues from various angles and in many different nations. R. Forst classifies "toleration" into four types*:* the permission conception, the coexistence conception, the respect conception*,* and the esteem conception. (Forst, 2012) All four types of conceptions must be involved in inclusivism, pluralism, and multiculturalism. Cultural pluralism believes that all genders, races, nations, religions, and socio-political units are equally worthy. All of them should have a legitimate status as a unique and independent cultural heritage. Multiculturalism is a body of thought in political philosophy that addresses the response to cultural and religious diversity. "Mere toleration of group differences is said to fall short of treating members of minority groups as equal citizens; recognition and positive accommodation of group differences are required through 'group-differentiated rights" ("Multiculturalism," *Stanford Encyclopedia of Philosophy*). Tolerance is considered indispensable for any decent society. It has been recognized today as a crucial characteristic in a pluralist, multicultural community that seeks "to be free of oppression, violence, and discrimination" (Bergen et al, 2012, 112). Studies of tolerance are closely related to cultural pluralism and multiculturalism, and they continually face new and specific issues and challenges.

Academic pluralism should ultimately be intellectual, comprehensive, and reasonable. John Rawls claims: "A modern democratic society is characterized not simply by a pluralism of comprehensive religious, philosophical, and moral doctrines but by a pluralism of incompatible yet reasonable comprehensive doctrines. Citizens generally

affirm none of these doctrines. Nor should one expect that one of them, or some other reasonable doctrine, will ever be affirmed by all citizens in the foreseeable future. Political liberalism assumes that, for political purposes, a plurality of reasonable yet incompatible comprehensive doctrines is the normal outcome of human reason exercised within the framework of free institutions in a constitutional democratic regime. Political liberalism also supposes that a reasonable comprehensive doctrine does not reject the essentials of a democratic regime." (Rawls, 1993, xvi) For Rawls, reasonable pluralism is the natural "outcome of the free exercise of human reason under conditions of liberty." (Ibid., 144) Therefore, discussions on religion, morality, philosophy, and socio-politics should be characterized by pluralism and tolerance. We encourage our authors to contribute research from diverse cultural and disciplinary backgrounds.

This journal strongly opposes any form of "academic hegemony," supports the free expression of academic points of view, and encourages the freedom to apply various research methods. This journal's core principle is to provide more plentiful, powerful, justified, and profound "thoughts" with a positive human connotation of social development rather than confining dogmas and mediocre sermons. More importantly, Williams L. McBride criticizes that one social/political philosopher who has been an important figure "in recent hegemonic thinking, John Rawls, evinces a certain lack of complete agreement with this emerging consensus among philosophers in his late work, *The Law of Peoples*." He argues that it reflects that philosophies from some cultures have been marginalized in recent times "due to the phenomenon of hegemony." He expresses the hope that this situation is changing now, with the globalization of philosophy becoming an increasing reality. In his conclusion, McBride quotes the words of the fourth paragraph from the end of Rousseau's *Social Contract*. Having summarized the few simple dogmas of the civic religion he is advocating, he says: "These are the positive dogmas. As for the negative ones, the author of this book limits them to a single one: intolerance. It belongs with the cults we have excluded." (McBride, 2013, 3) The fundamental problem of constructing the broadest possible common ground while maintaining some boundaries could not be better expressed.

III.

According to Seifert, "A peace convention not based on deals or mere compromises but on truth and justice." Western cosmopolitanism emphasizes the global community, universal values, and transnational cooperation, advocating for global justice and inclusive moral, economic, and political relations. It does not necessarily endorse a particular form of world government but emphasizes inclusiveness and cooperation between countries and nations. Even from a purely metaphysical perspective, the foundation of Western philosophy is more influenced by ancient Greek philosophy and Christian mysticism. In particular, the democracy, legal system, and philosophical thoughts brought by ancient Greece have laid a solid foundation for Western culture. Western culture emphasizes immediate benefits and rights, attaching importance to modern values such as individuality, freedom, equality, human rights, and justice. We should cultivate a sense of social responsibility, including a sense of justice and self-discipline, to distinguish right from wrong, sympathize with human suffering, and oppose all unreasonable systems and phenomena. Rey Martin thinks that the issue addressed in the "conflict of rights" is crucial to Rawls' overall theory of justice (Martin, 1985).

Ancient Western thinkers, such as Plato and Aristotle, emphasized that power was for the good of justice, not for the evil of self-interest. Plato emphasizes that there must be four virtues--wisdom, courage, temperance, and justice. Wisdom belongs to the rulers, courage to the guardians, and temperance to the ordinary free people. If the three virtues and three classes have a harmonious relationship, the highest virtue, justice, will be realized. Aristotle generally agrees with Plato, although from a different angle. In his views, for a ruler: 1) the unique quality or goodness is intelligence; 2) something more that is needed is the virtue of military prowess, for without valor, a city cannot be well managed; 3) the people must take some temperate way--middle way--to avoid too much or too little property; 4) justice is something critical in a state because the suitable aimed at is justice; so any general difference in the persons would mean different justice, but there is not any absolute justice. For Aristotle, "reason" means truth, beauty, justice, and peace. He believes that social and political harmony, order, and equilibrium are based on dissimilarity within a society that rests on principles of justice.

> Since the unjust person [in one sense] is greedy (πλεονέκτης), it [i.e., injustice in this sense] will be about good things, not all of them, but those where there is good and bad fortune. … The unjust person does not always choose a greater share (τὸ πλέον), but also a smaller share in what is bad, simply put; but since the lesser evil is thought in a way also to be good and greed is for what is good, for this reason they are thought to be greedy. And the unjust person is inequitable, since this notion covers [taking more of the good as well as taking less of the bad] and is common [to these cases]. (*NE* V.1, 1129b1–11)

Accordingly, Aristotle distinguishes the other-regarding dimension of particular justice, which applies only in a relatively weak way outside the political community, from other-regarding dimensions of other virtues of character, which capture the type of universal (or 'cosmopolitan') concern that neo-Aristotelians should endorse. (Jagannathan, 2024)

Western society places greater emphasis on personal rights and freedoms. Individual rights are regarded as the supreme value, and the legal system places greater emphasis on protecting individual rights, fairness, and justice. Although the West emphasizes the inviolability of the private sphere, it is related to interests, but it encompasses more than just interests; it also includes personal independence and human dignity. The premise of this independence and dignity is fairness and justice.

There is a problem of contextualization in various Eastern and Western research disciplines. Taking philosophy as an example, in the West, "philosophy" is inextricably linked with ancient Greece's "thought" influence, such as Socrates, Plato, Aristotle, and the European cultural tradition. It was strengthened after the Enlightenment, particularly by the "thought" influences of Descartes, Bacon, Locke, Hume, and Kant. The development of "new science" in the 18th century produced a comprehensive view of nature, as well as a clear and rational understanding of human nature, justice, morality, law, economy, religion, the state, and other fields, all within Newton's framework.

Cosmopolitanism examines the relationships among nations, groups, or individuals and how they can be unified morally, culturally, economically, and politically as a global community. Through this "cosmopolitan" approach, we verify and justify the relationship between international justice and universal justice, finally leading to the concept of universalism. Universalism may not be as implausible as some contemporary philosophers believe. The real world demands universalism, encompassing principles like universal justice and shared values. If we revisit the concept of universalism, we then face questions

of cultural and linguistic translatability. We may regard global justice, cosmopolitanism, and universalism as a "Three-in-One" or "Threefold Truth," interrelated, interacting, and transformed. This article will examine the transformative modes of Chinese cosmopolitanism through a historical comparison.

Jürgen Habermas, one of the most influential philosophers in the world, attempts to reconstruct Kant's cosmopolitanism and envision a future, non-state, constitutionalized world society. For him, social development has challenged the Kantian theory of cosmopolitan rights and justice. Habermas has integrated universalism, cosmopolitanism, and global justice into his comprehensive theoretical framework. The political responsibility of national or regional governments towards their citizens can be institutionalized only if the universal justice of the world's political constitution can be recognized. Only a world state would establish the world order from the will of its citizens. We must consider two legitimate ways to accomplish this: 1) coming from the citizens of the world from an existing state to the international community for peace and human rights policies of the world organization; 2) coming from the citizens of a related nation-state to the transnational negotiation system, which is part of the international community on issues of global governance. Habermas discusses "individuals and states as subjects of a World Constitution." This world organization specializes in the primary regulatory function of securing peace, protecting human rights, integrating the international community of states and citizens, and unifying the global legal order. (Habermas, 2011, 7-22)

Habermas discusses three primary subjects: 1) the three-level global system and Nagle's Problem; 2) individuals and states as subjects of a World Constitution; and 3) legitimacy requirements and learning processes by following H. Brunkhorst's theory aims to distinguish the fundamental differences between a supranational level and a transnational level in the political system of world society. For him, the political constitution and the joint membership of an association of free and equal citizens can reach across national borders. The lowest level of the political system of world society would be compared to the idea of states. The citizens of this world follow universal standards, which are based on the United Nations' peace and human rights policy, as its world domestic policy was negotiated among global players. Citizens' requirements for the behavior of their governments and negotiators in these international arenas are based primarily on global standards of justice and the conduct of national and regional interests. This conflict would occur in the minds of the same citizens who need notions of legitimacy and unfold in the cosmopolitan framework of the international community. The political responsibility of national or regional governments towards their citizens can be institutionalized only if the universal justice of the world's political constitution can be recognized. Only a world state would establish the world order from the will of its citizens. We must consider two legitimate ways to accomplish this: 1) coming from the citizens of the world from an existing state to the international community for peace and human rights policies of the world organization; 2) coming from the citizens of a related nation-state to the transnational negotiation system, which is part of the international community on issues of global governance. Habermas discusses "individuals and states as subjects of a World Constitution." This world organization specializes in the primary regulatory function of securing peace, protecting human rights, integrating the international community of states and citizens, and unifying the global legal order. (Ibid., 7-22)

For A. Bogdandy and S. Dellavalle, universalism, cosmopolitanism, and global justice are related. For instance, the concept of *jus cogens* can be linked to the assumption

of a universal communication community. It encompasses the totality of actors involved in international relations, including states and individuals, as it sets the core requirements for legitimate public action worldwide. The concept of a global political community is outlined within the framework of international relations theory. Hugo Grotius placed the secular foundation of international law's universalism in an ontological postulation of human nature, which he saw as determined by human beings' natural and universal disposition to sociability. As Aristotle claimed, humans naturally tend to form societies, and this tendency extends globally. International law can be regarded as the common law of humankind, containing the general rules of universal sociability. This interpretation of Western universalism underpins the law of nations, grounded in the natural reasoning of every human being, regardless of their cultural or religious background. Indeed, universal sociability is less "thick" than its counterpart within the borders of single polities. Nevertheless, it is strong enough to bear the responsibility for a set of general, minimal, or "thin" norms that guarantee the orderly and significantly peaceful interaction of peoples and individuals beyond their countries' borders. The idea of naturally sociable humankind as the basis of a universal order informs a universalism that is increasingly independent of the Christian tradition. "Notwithstanding its paramount significance in shaping the universalistic perspective of international law, this understanding of order also shows at least one unresolved shortfall. The founding assumption of a global community including all individuals and states and common fundamental values is little substantiated within this strand of thinking" (Bogdandy, 2009, 12-13). In Mertens' opinion, "Their voices, shared with scholars who work as their partners to support the increase of social justice and human rights, are reflected in the shift to transformative beliefs to guide researchers and evaluators" (Mertens, 2008, 3). Slavoj Žižek asks: Why are so many problems today perceived as intolerance, not as problems of inequality, exploitation, and injustice? Why is the proposed remedy tolerance, not emancipation, political struggle, or even armed struggle? For him, the direct answer is the fundamental ideological operation of liberal multiculturalism: political centralization. Political differences, which are determined by political inequality and economic exploitation, are naturalized and neutralized into cultural differences, namely different ways of life, and these ways of life, which "are something given, something that cannot be overcome, but must be merely tolerated." (Žižek, 2008, 660)

When faced with violations of laws and regulations and damage to public interests, people cannot be unthinkingly tolerant; instead, they should adhere to the bottom line of law and morality. Some people may take advantage of others' tolerance to do any possible evil activities. These acts should be resolutely cracked down on and punished to maintain social fairness, justice, and good order. At the same time, legal and moral education should be strengthened to enhance people's legal awareness and ethical standards, thereby jointly creating a tolerant and orderly social environment.

For Confucius, justice is a rational basis for establishing a perfect social order. One who learns but does not think is lost! One who thinks but does not learn is in great danger. The superior man seeks in himself what the small man seeks in others. One who conquers himself is the mightiest warrior (*Lunyu*, 2.15). Confucius' theory of justice consisted mainly of equity, fairness, impartiality, integrity, equality, legitimacy, moderation, righteousness, etc. Justice was one of humanity's basic categories and the highest ethical principle; it was the ultimate ideal of individuals, families, countries, and international relations. Cosmopolitanism, which is based on universal love, was one of Confucius' final social purposes. He advocated for "the whole world and all countries as one community" and "universal harmony in the world," while also emphasizing the national self-

identification of Chinese culture. Confucius claims: "There is one which runs through all my teachings" (*Analects*, 15: 2). Confucianism's views on the self, personality, and individual of the state and society, as well as self-discipline as the key to governance are "from the perspective of Confucian social justice philosophy." (de Bary, 1998, xvii-xviii)

According to Laozi, if the government is relaxed, ordinary people are happy; however, if it is strict, they are anxious. When those authorities responsible for justice become unjust, evil becomes good. Only maternal leadership can be long-lasting. Controlling a large country is like cooking a small fish; the leader must be careful not to overdo it. Politically, any ideal state should be governed by justice, and the world should be governed by non-intervention. In his opinion, states that violate justice wage wars. For Laozi, practicing justice is to demonstrate how the realization and transformation of Dao translate into fundamental rules that govern society, nature, and the universe. Like Laozi, Zhuangzi's highest ideal was constructing a natural, passive, non-aggressive, non-oppressive, and non-exploitative society. This society was based on naturalism, egalitarianism, moral universalism, and primitive communism.

Mozi 墨子 was the only one who considered justice the highest ethical standard. For him, all things and needs, such as wealth, power, position, reputation, relationships, and so on, must be established based on justice. He was the earliest pacifist and cosmopolitan in Chinese history. One of his social ideas is *Fei Gong* (anti-war): all people should love each other equally and fight against unjust wars and fighting between people and countries.

According to Zhu Xi 朱熹, justice as a common reason was the first principle of Confucianism. A man must discern good and evil, right and wrong, justice and interests, and then transform himself from an ordinary person to a sage by searching for justice as the code of conduct. In Wang Yangming's （王陽明）thought, benevolence, justice, propriety, and wisdom are naturally manifested virtues. In educating the young, he recommended teaching filial piety, brotherly respect, loyalty, faithfulness, decency, justice, integrity, and a sense of shame.

In A. J. Langlois' discussion, despite the rhetoric of human rights - universal, inalienable, inherent, etc. - the contemporary application of rights has only emerged in modern times and originated from Western history. For him, whether it is Socrates or Jesus, whether it is Confucius or Buddha, they will not claim that their universal human rights have been violated when facing the injustice they have suffered. However, human rights discourse has been globally recognized as a response to injustice. "The way in which we think about this transition, the emergence and spread of the idea of rights, is important for the way in which we seek to justify and theorize human rights" (Langlois, 2013, 12).

IV.

Professor Deifert, as a prominent representative of global intellectuals, strongly promotes dialogues among nations, countries, and political forces worldwide. The 2008 *White Paper on Intercultural Dialogues* defines intercultural dialogue as an open and mutually respectful exchange between individuals and groups with different ethnic, cultural, religious, and linguistic backgrounds and traditions, based on mutual understanding. This dialogue occurs at all levels of society, including between European countries and those worldwide. (*White Paper on Intercultural Dialogue*， May 2, 2008) In this definition,

"open and respectful" means "based on the equal value of the partners"; "exchange of views" stands for every type of interaction that reveals cultural characteristics; "groups" stands for every type of collective that can act through its representatives (family, community, associations, peoples); "culture" includes everything relating to ways of life, customs, beliefs and other things that have been passed on to us for generations, as well as the various forms of artistic creation; "world perception" stands for values and ways of thinking. This definition emphasizes equal cooperation and reveals the cross-cultural and cross-domain characteristics. Each type of human activity can be implemented through dialogues among individuals, families, communities, societies, nationalities, races, and religions. It encompasses a wide range of lifestyles, thought patterns, customs, value systems, belief systems, aesthetic standards, political ideologies, economic systems, and social spheres. Cross-cultural dialogue must be open and multidimensional, constantly facing various new possibilities. On one hand, the interdependence between the cultural effects of globalization is deepening; all world regions are interconnected through the development of information and electronic communication media.

On the other hand, people's cultural environment is changing rapidly and becoming more diverse. Cultural diversity is a necessary condition of human society. All kinds of different nationalities require cultural identity identification. Cultural diversity is evident in all economies, cultures, and political systems. It needs development and adequate management. Cultural interaction poses new social and political challenges, such as fear and exclusion, stereotypes, racism, xenophobia, discrimination, and violence, which threaten peace. Intercultural dialogue can be seen as the oldest and most fundamental model of democracy, serving as the antidote to exclusion and violence. Its purpose is to enable people to live together in a multicultural world with a peaceful and constructive attitude.

One of the great importance of cross-cultural dialogues is to find the sense of belonging of different communities in a multicultural world. Tools of intercultural dialogues can also prevent and resolve conflicts, thereby improving human rights, democracy, and the rule of law. More specifically, it is to understand others from different cultural backgrounds. Although most people agree with the value of dialogue, few delve deeply into its meaning or consider the full scope of its implications. In *Peacebuilding through Dialogue: Education, Human Transformation, and Conflict Resolution* (2019), the author reveals that dialogue is a key driving force for peaceful personal and social change. They explore the application of dialogue in teaching and learning, as well as in personal growth, interpersonal development, conflict resolution, and other major transformative contexts. The author considers different dialogue objectives from various perspectives through these three themes and identifies the most successful or challenging ones. The author employs multiple research methods to provide unique insights into peace, citizenship, education, organization, conflict resolution, and dignity. (Stearns, 2019)

Nowadays, the dilemma faced by programmatic and philosophical approaches requires comparative philosophy to adapt to the transformation of comparative systems. To a large extent, the future development of comparative philosophy will depend on how critical issues are handled. However, global philosophy cannot completely abandon comparative philosophy. Comparative philosophy constantly reminds philosophers in some form to pay attention to the openness of dialogue between multicultural philosophical traditions and modes of thought. (Kaipayil, 2010, 297-298)

"Thought is always the ruler of the universe!" Plato once warned the world. The highest sublimated realm of each culture is "thought." Therefore, the most significant increase in communication between cultures is the dialogue between thoughts and

thoughts. Only through dialogues can people "turn fighting into friendship," "meet each other with a smile and wipe out grievances," and "everybody is a brother from all over the world"!

To be frank, the debate on issues like "justice" remains unresolved and may continue as long as humanity exists. *Journal of East-West Thought* will continue to offer a fully open platform for intellectual exploration. It welcomes diverse theories and methods, promoting dialogue on various philosophical, ethical, aesthetic, and methodological issues, problems, and themes in the natural sciences, social sciences, humanities, and other fields, including economics, political science, law, business, engineering, and the arts. *This journal* aims to combine Western and non-Western perspectives to construct an integrative and cosmopolitan framework that benefits an international community of educators.

References

1. Bergen, W. V., Bergen, B. A. V., Stubblefield, C., & Bandow, D. 2012 Winter. "Authentic Tolerance: Between Forbearance and Acceptance," *Journal of Cultural Diversity*, 19(4): 112.
2. Bogdandy, Armin von, and Dellavalle, Sergio. 2009. "Universalism Renewed: Habermas' Theory of International Order in Light of Competing Paradigms," *German Law Journal*, Vol. 10 No. 01.
3. de Bary. Wm. Theodore and Tu, Weiming. 1998. *Confucianism and Human Rights*, Columbia University Press.
4. Forst, R. 2012. "Toleration", *The Stanford Encyclopedia of Philosophy* (Summer 2012 Edition), Edward N. Zalta (Ed.).
5. Habermas, Jürgen. 2011. "Konstitutionalisierung des Völkerrechts und die Legitimationsprobleme einer verfassten Weltgesellschaft," *Journal of East West Thought*, Number 1, Volume 1, 2011, pp. 7-22.
6. Jagannathan, Dhananjay. 2024. "A Defense of Aristotelian Justice," *ERGO*, Volume 11, 2024.
7. Kaipayil, Joseph. 2010. *ACPI Encyclopedia of Philosophy*, vol.1, edited by Johnson J. Puthenpurackal, 296-98, Bangalore: Asian Trading Corporation.
8. Martin, Rex. 1985. *Rawls and Rights*, University Press of Kansas.
9. McBride, Williams L. 2003. "The World Philosophy Community Today," *Journal of East-West Thought*, Number 3, Volume 3, 2013, pp.3–10.
10. Mertens, Donna M. 2008. *Transformative Research and Evaluation*, Guilford Press.
11. Rawls, John. 1993. *Political Liberalism*, New York, NY: Columbia University Press.
12. Seifert, Josef. 2025. *Peace in Truth and Justice*, *Journal of East-West Thought, No.*3, Vol. 15, December 2025.
13. Stearns, Peter N. (Ed.). 2019. *Peacebuilding through Dialogue: Education, Human Transformation, and Conflict Resolution*, George Mason University Press.
14. Žižek, S. 2008. "Tolerance as an Ideological Category," *Critical Inquiry*, 34(4): 660-682.

ABOUT THE AUTHOR

Dr. Josef Seifert was the director of the master's and doctoral programs at the Institute of Philosophic Studies at the University of Texas at Dallas, USA (from 1972 to 1981), the Rector of the International Academy of Philosophy in Irving, Texas, since its foundation in 1980, Rector of the International Academy of Philosophy (IAP) in the Principality of Liechtenstein from 1986 to 2007 and Rector of the IAP at the Pontificia Universidad Católica de Chile in Santiago de Chile from 2004 to 2011 and held the title "Founding Rector of the IAP." From 2012 to 2017, he was Professor of Philosophy at the Academia Internacional de Filosofía - Instituto de Filosofía Edith Stein. Dr. Seifert is a full professor of philosophy and Rector of the International Academy of Philosophy in the Principality of Liechtenstein. He is the author of *Gott als Gottesbeweis* (*God as Proof of His Existence*): *A Phenomenological Defense of the Ontological Argument* (2nd ed. 2000) and over 50 books in German or English; he has also written 300 articles in 20 languages.